MICHAEL MOORCOCK

Schoonerul gheții

New Worlds (după încetarea apariției revistei cu același nume în 1971, odată cu numărul 201 din luna martie): **The Best SF Stories from "New Worlds"** (1-8, 1967-1974), **New Worlds Quarterly** (1-6, 1971-1973), **New Worlds: An Anthology** (1982), dar și altele precum **Before Armageddon: An Anthology of Victorian and Edwardian Imaginative Published before 1914** (1975), **England Invaded: A Collection of Fantasy Fiction** (1977).

În decursul carierei sale, Michael Moorcock a primit premiul Nebula pentru cea mai bună nuvelă, **Behold the Man** (New Worlds, 1967), premiul Guardian (**The Condition of Muzak**, 1977) și cel acordat de World Fantasy (**Gloriana or The Unfulfill'd Queen: Being a Romance**, 1978).

Schoonerul gheții a apărut în serial în revista *SF Impulse* în 1966, a fost publicat ca roman în 1969 și revizuit în 1977. Fiind un omagiu, dar și o reluare a unor motive din romanul **The Rescue** (1920) de Joseph Conrad, **Schoonerul gheții** descrie evoluția civilizației umane într-o nouă Epocă a Gheții. Atmosfera este în schimbare, în anumite regiuni temperatura crește, legăturile dintre orașe – puține cîte mai sînt ele – se fac cu mare greutate prin intermediul unor corăbii cu pînze care, manevrate de echipaje foarte asemănătoare celor de pe balenierele secolului al XIX-lea, alunecă pe stratul strălucitor de gheață cu ajutorul unor tălpice uriașe. În căutarea unui ideal greu de atins, Konrad Arflane întreprinde o călătorie inițiatică spre New York, o călătorie extrem de asemănătoare cu cea a eroilor legendelor medievale arthuriene porniți în căutarea Sfîntului Graal.

Florin Mircea Tudor

Pentru Keith Roberts,
navigator de excepție

1

Konrad Arflane

În momentul în care Konrad Arflane descoperi că nu-i mai rămăsese de comandat nici o corabie a gheții, părăsi acel oraș situat pe o crevasă și numit Brershill și începu traversarea pe schiuri a marelui platou de gheață; porni în călătorie cu intenția de a decide dacă trebuia să-și găsească pe undeva moartea sau dacă mai merita să trăiască.

Nepermițîndu-și nici un compromis, își luă doar o mică rezervă de alimente și cîteva lucruri strict necesare, socotind că oricum ar muri de foame și extenuare dacă nu va ajunge la o hotărîre definitivă în următoarele opt zile.

După părerea lui, motivul era bine întemeiat. Deși nu avea decît treizeci și cinci de ani și era considerat unul din cei mai buni căpitani de pe platou, Konrad avea puține șanse să obțină o nouă comandă în Brershill; refuza însă cu strășnicie să ia în considerație posibilitatea de a servi sub alt căpitan, ca secund sau ca al doilea ofițer, chiar dacă i s-ar fi oferit o astfel de ocazie. Și numai cu cincisprezece ani înainte, Brershill avea o flotă ce însuma mai mult de cincizeci de corăbii. Astăzi rămăseseră doar douăzeci și trei. Deși nu putea fi considerat ca fiind morbid, Arflane hotărîse că singura alternativă la obținerea comenzii unei corăbii aparținînd unui oraș străin era cea de a muri.

Așa încît porni la drum, traversînd platoul și îndreptîndu-se spre sud. Puține corăbii se găseau în direcția aceea — dar și mai

puține lucruri care să-l deranjeze.

Arflane era un bărbat înalt și bine clădit, a cărui barbă, roșie și stufoasă, sclipea acoperită în prezent cu promoroacă. Era îmbrăcat într-o haină de blană de urs polar și focă neagră. O glugă groasă din blană de urs îi apăra capul de vîntul rece și șfichiuitor, iar un cozoroc dintr-o pînză subțire, întinsă pe un cadru confecționat dintr-un os de focă, îi proteja ochii de reflexiile orbitoare ale soarelui de gheață. La șold purta un cuțit scurt de spintecat balene într-o teacă din piele de focă, iar în fiecare mînă ținea cîte un harpon lung de opt picioare[1], ce-i servea atît ca armă cît și ca bețe pentru schiurile din picioare – de fapt bucăți lungi de os desprinse din scheletul unei balene uriașe. Cu ele Konrad realiza o bună viteză de deplasare și în curînd se trezi cu mult în afara rutelor obișnuite de transport.

Strămoșii săi îndepărtați fuseseră oameni ai mărilor – Konrad Arflane era un om al gheților. Avea aceleași obiceiuri solitare, același aer de independență și aceeași expresie distantă în ochii cenușii. Singura diferență esențială dintre ei consta în faptul că strămoșii lui abandonau uneori marea, în timp ce el nu se îndepărtase niciodată de gheață – pentru simplul motiv că, în acele zile, ea cuprindea întreaga lume.

Așa cum știa Arflane, spre orice punct cardinal te-ai fi îndreptat, întîlnei numai gheață – sub o formă sau alta: stînci de gheață, cîmpii de gheață, văi de gheață sau chiar întregi orașe de gheață – deși despre așa ceva auzise doar. O gheață ce-și schimba în mod constant culoarea, așa cum și-o schimba și cerul: o gheață cînd de un albastru deschis, purpuriu sau ultramarin, cînd de un roșu închis, galben sau verde de smarald. În timpul verii, crevasele, ghețarii și grotele deveneau încă și mai frumoase datorită umbrelor adînci și divers colorate pe care le reflectau; iarna, munții și platourile de gheață lipsite

(1) Unitate de transport egală cu 30,47 cm (n.tr.)

de orice vegetație căpătau o grandoare copleșitoare, înălțîndu-se albi, cenușii și negri sub cerul mohorît și bîntuit de furtuni de zăpadă. În nici un anotimp nu întîlnei vreun peisaj lipsit de gheață sub multiplele ei fațete și culori, iar Arflane era teribil de conștient că lucrurile nu se vor schimba niciodată. Gheața avea să dureze o eternitate.

Marele platou de gheață – teritoriul cel mai bine cunoscut de Arflane – ocupa și acoperea în întregime acea parte a lumii cunoscută odinioară drept Matto Grosso[1]. Munții și văile originale fuseseră de mult rase de pe suprafața pămîntului, iar platoul actual – însumînd cîteva sute de mile în diametru – se înclina treptat în punctele lui cele mai îndepărtate, unindu-se cu gheața și mai grunjoasă, înconjurătoare. Arflane cunoștea platoul mai bine decît mulți alți bărbați, atît pentru că-l străbătuse împreună cu tatăl său înainte să împlinească doi ani, cît și pentru că ajunsese căpitanul unui schooner[2] înainte de a avea douăzeci și unu. Tatăl lui se numise tot Konrad Arflane – ca dealtfel toți descendenții masculini ai familiei, vreme de sute de ani; și toți fuseseră căpitani de corăbii. Doar cu cîteva generații în urmă, membrii familiei Arflane dețineau o mică flotilă de vase.

Navele cu pînze – în majoritatea lor destinate comerțului și vînătorii – erau prevăzute că tălpice, asemănătoare cu niște schiuri uriașe care le purtau cu mare viteză peste întinderile de gheață. Vechi de secole, navele constituiau principala sursă de comunicație, subzistență și comerț pentru locuitorii celor Opt Orașe ale platoului. Aceste așezări, situate în crevase sub nivelul gheții, posedau fiecare propriile vase cu pînze, puterea fiecăruia depinzînd de mărimea și valoarea flotei.

(1) Podiș în Brazilia, între cursurile superioare ale fluviilor Parana și Paraguay; altitudinea medie 500-700 metri (n.tr.)

(2) Navă rapidă, cu un profil ascuțit, avînd în general două catarge, cu un greement longitudinal sau cu velă gabier și zburător pe arborele trinchet (n.tr.)

Brershill, orașul natal al lui Arflane, fusese odinioară cel mai puternic dintre toate, dar flota i se micșorase rapid. Astăzi existau mai mulți căpitani decît nave, motivul fiind unul singur: Friesgalt, rivalul de întotdeauna al Brershill-ului, devenise orașul cel mai de seamă al platoului, dictînd regulile comerțului, monopolizînd terenurile de vînătoare și cumpărînd, așa cum se întîmplase cu barchentina[1] lui însuși Arflane, corăbii de la proprietarii din alte orașe ce nu mai puteau face față concurenței.

Cînd trecuseră deja șase zile de la plecarea din Brershill și el nu luase încă nici o hotărîre, Konrad Arflane zări ceva întunecat deplasîndu-se încet în direcția sa peste cîmpia albă și înghețată. Se opri și privi cu atenție înainte, încercînd să-i determine natura. Nu avea nici un indiciu cu privire la dimensiuni. Putea să fi fost o balenă de uscat rănită, tîrîndu-se pe uriașele sale înotătoare musculoase, sau un cîine sălbatic îndepărtat prea mult de copcile cu apă caldă de unde-și înhăța prada preferată — focile.

Starea normală de spirit a lui Arflane era indiferența, dar în acel moment un licăr de curiozitate îi apăru în ochi, urmărind înaintarea înceată. Cîntări ce trebuia să întreprindă.

Nori schimbători, imenși, cenușii și aducători de zăpadă i se rostogoleau deasupra capului, acoperind complet soarele. Ridicîndu-și cozorocul, Arflane privi cercetător punctul în mișcare, întrebîndu-se dacă să se apropie de el sau să-l ignore. Nu se afla pe acea întindere de gheață ca să vîneze, dar dacă era vorba de o balenă pe care ar fi reușit s-o ucidă și s-o însemne, atunci ar fi devenit destul de bogat, iar viitorul ar fi fost mult

(1) Navă cu pînze, de obicei cu trei catarge, cu greementul drept la arborele trinchet și longitudinal la arborele mare și cel artimon; unele barchentine au patru sau cinci catarge, utilizînd la artimon velatură aurică (n.tr.)

mai ușor de abordat.

Încruntîndu-se, își înfipse harpoanele în gheață și se avîntă înainte pe schiuri. Mușchii îi jucau sub haina de blană, iar ranița din spate i se mișca încoace-și-ncolo, în timp ce se deplasa rapid spre lucrul din depărtare. Mișcările îi erau economice, aproape nervoase. Aplecat în față, zbura cu ușurință pe schiuri.

Soarele străpunse pentru o clipă straturile reci de nori și întinderea de gheață străluci ca un diamant, de la un orizont la celălalt. Arflane distinse silueta unui om zăcînd pe platou. Apoi soarele fu acoperit din nou.

Arflane se simți jignit. O balenă, eventual chiar și o focă, ar fi putut fi ucisă și i s-ar fi putut da o bună întrebuințare — dar un om nu-i era absolut de nici un folos. Dar și mai supărător era faptul că el alesese deliberat acel drum ca să evite orice contact cu alți oameni sau corăbii.

În vreme ce se avînta pe gheața tăcută spre celălalt bărbat, Arflane luă în considerație posibilitatea de a-l ignora. Etica celor care trăiau pe cîmpurile de gheață nu-i impunea în nici un fel obligația de a-l ajuta; n-ar fi simțit nici cea mai mică remușcare dacă l-ar fi lăsat să moară. Dintr-un motiv oarecare, deși taciturn din fire, Arflane simți totuși că trebuie să se apropie de celălalt. Era greu să i se stîrnească curiozitatea dar, odată stîrnită, trebuia să și-o satisfacă. Prezența oamenilor era atît de rară în regiune!

Apropiindu-se la o distanță suficientă ca să distingă detaliile figurii întinse pe gheață, frînă treptat și se opri.

O scînteie — mică — de viață mai pîlpîia în celălalt. Fața neacoperită, picioarele și mîinile îi erau purpurii și inflamate din cauza gerului. Șiroaie de sînge îi înghețaseră pe cap și brațe. Un picior îi era complet inutilizabil, rupt sau paralizat. Zdrențe insuficiente dintr-o blană de bună calitate îi erau legate în jurul corpului cu ajutorul unor fîșii de intestine și piele; capul îi era gol, iar părul cenușiu strălucea din cauza promoroacei. Omul era bătrîn, dar corpul, ajuns acum la sfîrșitul puterilor, îl avea

mătăhălos, cu umeri largi. Bărbatul continua să se tîrască cu o extraordinară tenacitate animalică. Ochii roșii, pe jumătate închiși, priveau fix în depărtare; țeasta mare și uscătivă, cu buzele-i albastre degerate imobilizate într-un rînjet, se clătina încoace și încolo, în timp ce individul se deplasa pe coate și pe burtă peste cîmpia înghețată. Arflane trecu neobservat.

Pentru o clipă, Konrad Arflane se holbă prost dispus la figura aceea, apoi se întoarse cu gîndul să se îndepărteze. Îl încerca totuși o vagă admirație față de bătrînul muribund. Socoti că n-ar fi fost corect să-i tulbure chinul supraomenesc. Își cumpăni harpoanele, gata să-și facă vînt pe gheață în direcția din care venise, dar auzind un sunet în spatele său, aruncă o privire peste umăr și văzu că bărbatul se prăbușise extenuat și zăcea acum complet nemișcat pe gheața albă. Nu avea să mai treacă mult pînă va muri.

Pradă unui impuls brusc, Arflane se răsuci din nou și lunecă pe schiuri pînă ce se ghemui lîngă trupul imobil. Dînd drumul unui harpon și sprijinindu-se în celălalt, îl apucă de un umăr cu o mînă învelită în mănușa groasă. Strînsoarea era ușoară, aproape o mîngîiere.

— Ești dîrz bătrîne, murmură.

Capul mare se mișcă astfel încît Aflane reuși să-i vadă chipul degerat sub claia de păr acoperită de gheață. Ochii se deschiseră încet, încărcați de o nebunie introvertită. Buzele albastre și umflate se întredeschiseră și un sunet gutural îi ieși din gîtlej. Arflane privi un moment meditativ în acei ochi demenți, apoi dîndu-și jos din spate voluminoasa-i raniță, o deschise și scoase o ploscă conținînd o băutură alcoolică. O destupă neîndemînatic și o apropie de gura umflată și contorsionată, turnîndu-i printre buze cîteva picături de licoare. Bătrînul înghiți, tuși și respiră cu greutate, apoi spuse, pe un ton aproape liniștit:

— Mă simt de parcă aș fi luat foc, dar acest lucru e imposibil. Înainte să pleci, domnule, spune-mi, rogu-te, dacă mai este mult pînă la Friesgalt...

Ochii i se închiseră și capul îi căzu în piept. Arflane îl privi

nehotărît. Judecînd după zdrențe cît și după accent, muribundul era un aristocrat friesgaltian. Dar cum de ajunsese singur pe cîmpia de gheață, fără nici un însoțitor? Încă o dată, Arflane se gîndi să-l lase să moară. Salvîndu-l, nu avea nimic de cîștigat — individul era ca și mort. Konrad simțea doar dispreț și ură pentru marii lorzi din Friesgalt, ale căror schoonere uriașe dominau în acele zile cîmpiile înghețate. În comparație cu locuitorii altor orașe, nobilimea friesgaltiană ducea o viață păgînă și fără de griji. Lua în mod deschis în derîdere doctrina referitoare la Ice Mother[1], își încălzea casele pînă la refuz și se purta adeseori extravagant. Refuza să le permită femeilor să depună chiar și cea mai neînsemnată muncă manuală; ba unora le dăduse chiar aceleași drepturi ca și bărbaților.

Arflane oftă, apoi se încruntă iarăși, uitîndu-se în jos spre bătrînul aristocrat și cîntărindu-l în minte. Puse în cumpănă propria sa prejudecată și simțul de autoconservare, față de admirația invidioasă pentru tenacitatea și curajul celuilalt. Dacă supraviețuise unui naufragiu, atunci nu mai era nici o îndoială că se tîrîse multe zile ca să ajungă pînă în acel loc. Un naufragiu reprezenta singura explicație pentru prezența lui pe gheață. Arflane se decise. Scoase din raniță un sac de dormit tivit cu blană, îl desfăcu și-l întinse. Pășind stîngaci pe schiuri, ridică picioarele bărbatului și le introduse în deschizătura acestuia, apoi începu să împingă din greu înăuntru restul corpului; reuși în cele din urmă să lege strîns gluga sacului în jurul capului bătrînului, lăsînd doar o deschizătură extrem de mică pentru respirat. Schimbă poziția propriei sale ranițe, lăsînd-o să-i atîrne de curele pe piept și ridică sacul de dormit în spate, pînă ce fața încotoșmănată depăși puțin nivelul umerilor săi largi. Dintr-o pungă de la brîu scoase două fîșii de piele și-l legă bine pe rănitul învelșmîntat în blană. Apoi, cu destulă greutate chiar pentru cineva de forța sa, se ridică pe schiuri

(1) Mama-Gheață (n.tr.)

și-și începu lunga călătorie spre Friesgalt.

În spate, vîntul începu să sufle, risipind norii în vîrtejuri cenușii și lăsînd să se vadă soarele ce desena umbrele norilor pe gheață. Cîmpia părea vie, o maree clocotitoare, neagră în zonele cu umbră și roșie în cele cu soare, scînteietoare precum cristalul. Platoul părea infinit, fără nici un fel de proeminențe sau puncte de reper, fără nici un fel de delimitare a orizontului în afară de norii care, undeva în depărtare, lăsau impresia că se contopesc cu gheața. Soarele se pregătea să apună; Konrad mai avea la dispoziție doar vreo două ceasuri. Nu era prudent să călătorești pe întuneric. Se îndrepta spre vest, spre Friesgalt, în urmărirea marelui glob roșu ce îi dispărea treptat din fața ochilor. Fulgi ușori de zăpadă și frînturi minuscule de gheață se învolburau și se deplasau pe platou, puse în mișcare – ca și Arflane însuși – de vîntul rece. Brațele puternice ale lui Konrad mișcau ritmic harpoanele înalte în sus și-n jos, în timp ce corpul i se apleca tot mai mult în față, atît pentru a cîștiga o mai mare viteză cît și din cauza greutății purtate în spate; picioarele îi erau ușor depărtate pe schiurile dure din oase de balenă.

Continuă să înainteze pînă ce amurgul se transformă în întunericul nopții, iar luna și stelele începură a se vedea din cînd în cînd printre norii tot mai groși. Abia acum Konrad încetini și se opri. Vîntul se domolise, devenind un fel de oftat îndepărtat; chiar și acesta dispăru cu totul în momentul cînd Arflane dădu jos din spate corpul bătrînului, lăsă să-i cadă rănița de pe piept și începu să-și instaleze cortul, împlîntînd țărușii de os în gheață.

Cînd cortul fu gata, îl tîrî pe bătrîn înăuntru și dădu drumul la aparatul de încălzit, un obiect extrem de prețios, dar în care nu avea mai multă încredere decît în focul deschis, văzut doar de două ori în viață. Instalația era alimentată de mici baterii solare, însă Arflane, ca și restul locuitorilor platoului, nu înțelegea cum funcționa. Chiar și explicațiile din cărțile cele vechi nu însemnau nimic pentru el. Se presupunea că bateriile funcționau aproape o veșnicie, dar cele cu adevărat bune deveneau tot mai rare.

Prepară supă pentru doi și după ce slăbi curelele din jurul gîtului sacului de dormit, îl readuse la viață pe bătrîn cu ajutorul cîtorva înghițituri din ploscă.

Luna strălucea prin țesătura uzată a cortului, oferindu-i lui Arflane exact atîta lumină cît să poată lucra.

Friesgaltianul tuși și gemu. Arflane îl simți cum se înfioară.

— Mai vrei supă? îl întrebă el.

— Puțină, dacă mai ai. Vocea extenuată, dar care mai reținea încă accentele unei rezistențe anterioare, avea o nuanță ce te punea în încurcătură.

Arflane apropie de buzele crăpate un pocal de metal plin cu fiertura fierbinte. Friesgaltianul înghiți și mormăi:

— De ajuns pentru moment; îți mulțumesc.

Arflane puse pocalul la loc pe aparatul de încălzit, apoi se lăsă pe vine și rămase tăcut o bucată de vreme. Celălalt vorbi primul.

— Cît de departe sîntem de Friesgalt?

— Nu prea departe. Poate vreo zece ore pe schiuri. Am putea pleca de îndată ce se ridică luna, dar eu nu urmez o rută bine marcată pe hartă. Nu-mi pot permite să risc pornind înainte de apariția zorilor.

— Desigur. Sperasem să fim mai aproape dar... Bătrînul tuși din nou, apoi scoase un oftat moale. Te poți înșela adesea în privința distanțelor. Eu unul am avut noroc, m-ai salvat. Îți sînt recunoscător. După accent îmi dau seama că ești din Brershill. De ce...

— Nu știu, răspunse Arflane.

Urmă o tăcere și Arflane se pregăti să se întindă pe o foaie de cort. Bătrînul avea sacul de dormit și nu va fi prea frig dacă – în ciuda tuturor obiceiurilor sale – va lăsa să funcționeze aparatul de încălzit. Vocea slabă se făcu din nou auzită.

— E neobișnuit pentru un bărbat să călătorească singur pe o zonă de gheață nemarcată pe hartă, chiar și în timpul verii.

— Adevărat, replică Arflane.

După o pauză, friesgaltianul, evident obosit, rosti răgușit:

— Sînt Lordul Pyotr Rorsefne. Mulți oameni m-ar fi lăsat să mor pe gheață; unii chiar din propriul meu oraș.

Arflane mîrîi ceva pe un ton nerăbdător.

— Ești un bărbat generos, mai adăugă Supremul Lord al Corăbiilor din Friesgalt înainte de a adormi în cele din urmă.

— Cel mai probabil doar un nebun, spuse Arflane, clătinînd din cap. Se întinse pe jos încrucișîndu-și mîinile sub ceafă. Preț de o clipă își țuguie buzele, încruntîndu-se ușor. Apoi zîmbi puțin ironic. Zîmbetul i se șterse treptat de pe față pe măsură ce adormi la rîndul său.

2

Soția lui Ulsenn

Cu puțin după opt ore de la ivirea zorilor, Konrad Arflane zări Friesgalt-ul. Ca toate celelalte Opt Orașe, și acesta se afla sub gheață, săpat în coasta unei mari crevase naturale, la o adîncime de aproape o milă[1]. Principalele locuințe și galerii fuseseră scobite în stînca ce începea la cîteva sute de picioare mai jos, deși multe din depozite și din etajele superioare ale caselor erau tăiate direct în gheață. La suprafață se distingea doar o mică parte a Friesgalt-ului; tot ce se vedea era peretele din blocuri de gheață ce înconjura crevasa și proteja intrarea în oraș, atît de atacul inamicilor umani cît și de capriciile naturii.

Și totuși, păienjenișul de catarge al marilor corăbii indica amplasarea orașului. La o primă vedere, o întreagă pădure părea să crească din gheață, fiecare copac dispus simetric și fiecare ramură perfect dreaptă și orizontală; o pădure deasă, liniștită dar și amenințătoare, sfidînd natura — ceva asemănător cu visul oricărui străvechi geometrician: un peisaj ideal, apărut la comandă.

Cînd se apropie destul ca să-și dea seama de detalii, Arflane văzu că vreo cincizeci sau șaizeci de corăbii, de mărime potrivită, erau ancorate în gheață cu odgoanele de amarare prinse

(1) Unitate de lungime egală cu 1609 metri; mila marină are 1852 metri (n.tr.)

de țăruși de os bătuți cu ciocanul în suprafața dură. Carenele lor din sticlă fibroasă rezistentă la intemperii se zgîriaseră după secole de folosință, dar multe dintre accesorii nu mai erau originale, ci copii realizate din materiale naturale. Buloanele de amarare fuseseră cioplite din fildeșii morselor, tangonii[1] fuseseră fasonați din oase de balenă, iar tachelajul[2] era un amestec de nylon extrem de prețios, intestine și fîșii din piele de focă. Majoritatea tălpicelor erau de asemenea modelate din oase de balenă — la fel și traversele cu care se fixau de carene.

Pînzele, ca și carenele, erau dintr-un material sintetic original. În fiecare oraș se găseau mari cantități de pînză pentru vele confecționată din nylon; dealtfel, însăși economia lor se baza în mare măsură pe țesăturile aflate în depozite. Toate corăbiile, cu excepția acelora pregătite de plecare, trebuiau să aibă pînzele bine strînse.

Docurile din Friesgalt impresionau prin dimensiuni — lungi cît douăzeci de corăbii și adînci cît trei. Dar nici o navă nouă nu se afla în prezent în ele. În lumea lui Arflane nu mai exista nici o modalitate de a le construi. Toate corăbiile prezentau, după atîtea veacuri, o anumită uzură, dar erau încă zdravene și semețe; fiecare avea o linie aparte, datorată atît diferitelor ornamente realizate de generații de căpitani și membri de echipaj, cît și tachelajului ales de nenumărații comandanți și proprietari.

Vergile[3] catargelor, tachelajele, punțile și gheața înconjurătoare erau pline de marinari în haine de blană, ale căror răsuflări stîrneau adevărate dîre de abur în aerul rece. Ei încărcau și descărcau navele, făceau diverse reparații și puneau totul la punct, fiecare pe corabia sa. Mormane de piei de

(1) Braț în consolă pentru fixarea velaturii (n.tr.)
(2) Ansamblul parîmelor folosite la fixarea arborilor sau la manevrarea pînzelor și a vergilor (n.tr.)
(3) Bară de lemn fixată în poziție orizontală sau oblică, servind la susținerea velelor pătrate (n.tr.)

animale, butoaie și cutii zăceau lîngă nave. Brațele macaralelor ridicau mărfurile pînă la nivelul punților, deplasîndu-le apoi spre bocaporți[1] unde erau preluate de oamenii însărcinați cu stivuirea lor. Alte încărcături erau îngrămădite pe sănii tractate de cîini sau trase manual pînă în oraș.

Sub cerul al cărui plafon de nori se lăsa tot mai jos și din care porniră a se cerne fulgi ușori de zăpadă, cîinii lătrau, oamenii țipau și mirosul imposibil de definit al vaselor comerciale se amesteca cu acela mai ușor de distins al grăsimii, pielii și cărnii de balenă.

La o oarecare distanță, echipajul unei baleniere se găsea pe punctul să se îmbarce. În general, vînătorii de balene se țineau la distanță de ceilalți marinari, disprețuindu-le compania; iar adevărul era că echipajele navelor comerciale nu se supărau deloc, deoarece vînătorii de balene — atît cei din teritoriul cunoscut sub numele de North Ice, cît și cei din South Ice — erau mai mult decît violenți la petreceri. Aproape toți erau bărbați solizi, făcînd pe grozavii cu harpoanele de zece picioare petrecute peste umeri, nepăsători la necazurile pe care le-ar fi putut produce balansul lor. Bărbile le avea bogate și dese, părul mare și mult mai lung decît regulamentar. Ca și bărbile, era adesea împletit și îmbibat cu untură de balenă, avînd cele mai stranii și barbare forme. Hainele lor de blană erau de bună calitate — de un tip purtat în mod obișnuit de aristocrați — pentru că vînătorii de balene își permiteau să cumpere orice ar fi dorit, cu condiția să se întoarcă de la vînătoare cu o pradă bogată: numai că hainele le purtau pătate și fără nici un fel de ceremonie. Cea mai mare parte a carierei sale, Arflane fusese căpitan de balenieră și simțea o anumită camaraderie față de acești vînători cu limbaj vulgar, veniți din North Ice și care se îmbarcau acum pe corabia lor.

(1) Deschizătură practicată în punte prin care se încarcă mărfurile în cală (n.tr.)

În afară de cele cîteva baleniere – în special barce sau barchentine cu trei catarge – pe gheața alunecoasă din pricina grăsimii se aflau toate tipurile de bărci și corăbii. Mici iahturi și keciuri[1] folosite pentru diverse lucrări în jurul docului, bricuri[2], brigantine[3], schoonere cu două catarge cu două vele gabieri, cutere[4] și goelete[5]. Cele mai multe dintre navele de comerț aveau trei catarge cu greementul[6] drept, dar dispersate pe ici-colo se mai vedeau cîteva bricuri și schoonere cu cîte două catarge. Culorile predominante – cafeniul, negrul și verdele – erau în cea mai mare parte decolorate de intemperii.

Carenele balenierelor erau invariabil negre și pătate de sîngele a generații de balene de uscat măcelărite.

Arflane distinse denumirea celei mai apropiate corăbii. Pe cele mai multe le recunoscuse fără a avea nevoie să citească literele săpate în borduri. Cea de lîngă el, *Land Whale*[7], era o navă greoaie, cu trei catarge, al cărei port de origine fusese Djobhabn, cel mai sudic dintre cele Opt Orașe; aspectul ei semăna izbitor cu acela al cunoscutului mamifer ce trăise odinioară în apă – dar care părăsise oceanele cu multe secole în urmă pe măsură ce gheața le acoperea treptat, întorcîndu-se încă o dată pe pămîntul părăsit altădată în favoarea mării. *Land Whale* era o corabie greoaie dar puternică, cu o pro-

(1) Vas mic cu două catarge (n.tr.)
(2) Vas cu două catarge, cu vele pătrate și bompres, cu o lungime de aproximativ 30 metri (n.tr.)
(3) Navă cu două catarge și bompres, cu vele pătrate la catargul prova și triunghiulare pe celălalt catarg; lungime 22-28 metri (n.tr.)
(4) Ambarcațiune mică cu un singur catarg și cu bompres, avînd o formă alungită (n.tr.)
(5) Navă cu două pînă la șase catarge (n.tr.)
(6) Totalitatea catargelor, vergelor, velelor și a manevrelor fixe și mobile ale unei nave cu vele (n.tr.)
(7) Balena de uscat (n.tr.)

largă ce se îngusta treptat spre pupa. Tălpicele erau scurte și greutatea ei o făcea să fie foarte aproape de gheață.

Un bric cu două catarge, *Heurfrast*, numit astfel după fiul mitic al lui Ice Mother, se afla la doi pași, de pe el descărcîndu-se o încărcătură de blăni de focă și piei de urs; evident, echipajul tocmai se întorsese dintr-o expediție fructuoasă. Un alt vas cu două catarge, o brigantină, încărca putini cu untură de balenă, o acțiune premergătoare – după părerea lui Arflane – unei călătorii vădit comerciale spre celelalte orașe; era vorba de *Good Wind*[1], botezată astfel în speranța că numele îi va purta noroc. Arflane o cunoștea drept o navă pe care nu te puteai bizui, avînd renumele, ironic dealtfel, de a se opri exact în momentele cruciale; de aceea și trecuse prin mîna multor proprietari. Lîngă ea se mai aflau alte trei bricuri cu două catarge, schoonere cu două sau trei catarge, ca și cîteva barce; numele îi erau cunoscute lui Arflane. Zărea barchentina *Katarina Ulsenn* cît și navele de același tip, *Nastasya Ulsenn* și *Ingrid Ulsenn*, toate stăpînite de puternica familie Ulsenn din Friesgalt și numite după respectabilele matroane ale clanului. LÎngă ele se aflau o corabie brershilliană cu greementul drept, *Leaper*, și alta din același oraș, zveltul barc de vînătoare *Bear Scenter*. Două bricuri comerciale, mici dar îngrășătoare, proveneau din Chadersgalt, orașul cel mai apropiat de Brershill, altele din Djobhabn, Abersgalt, Fyorsgep și Keltshill, celelalte Opt Orașe.

Balenierele erau grupate departe de celelalte vase. Toate aveau un aspect uzat, dar o înfățișare mîndră și sfidătoare. În mod tradițional, ele se botezau cu nume paradoxale și Arflane recunoscu pe *Sweet Girl*, *Truelove*, *Smiling Lady*, *Gentle Touch*, *Soft Heart*, *Kindness* și alte cîteva cu nume similare; altele purtau denumirile de *Good Fortune*, *Hopeful*, *Lucky Lance* și

(1) Vînt bun – tradițională urare marinărească ("vînt bun din pupă") (n.tr.)

așa mai departe. Peste toate plutea, ca o amprentă, mirosul îndeletnicirii lor: cel al sîngelui și cărnii de animale.

Într-o parte, spre celălalt capăt al șirului de baleniere, stăteau cliperele[1] gheții, dominînd cu catargele lor toate celelalte corăbii înconjurătoare și emanînd, prin înfățișare, o aroganță crudă. Acestea reprezentau reginele rapide, maiestuoase și zvelte ale platoului, capabile—în cazurile cele mai bune—să depășească de mai bine de două ori viteza oricăror nave. Carenele, așezate pe tălpice subțiri, păreau pipernicite în comparație cu altele, dar de pe punțile lor se putea privi pe dunetele[2] vaselor învecinate.

Cel mai înalt și mai grațios dintre toate aceste clipere cu patru catarge era principalul vas al flotei friesgaltiene, *Ice Spirit*[3], cu pînzele bine strînse și cu fiecare inci[4] strălucind de atîtea oase lustruite, sticlă fibroasă, aur moale, argint, alamă sau chiar fier. O navă elegantă, cu linii bine definite, i-ar fi suprins pe străvechii ei proiectanți dacă aceștia ar fi fost în stare să o vadă astăzi—și numai datorită ornamentelor.

Prova sa, bompresul[5] și teuga[6] erau decorate cu craniile uriașe și alungite ale cașaloților. Gurile—gen cioc—se zbîrleau cu dinți feroci, rînjind disprețuitori spre celelalte vase, mărturie a priceperii, curajului și puterii proprietarilor, familia Rorsefne. Deși considerat drept schooner, *Ice Spirit* era în

(1) Navă rapidă, de mari dimensiuni, cu 5-6 etaje de vele (suprafață velică pînă la 4000 m^2), cu cel puțin trei catarge și cu puntea superioară mult ridicată la provă și la pupă (n.tr.)
(2) Parte mai înaltă de la pupa unei nave unde se află cabinele căpitanului și ale ofițerilor (n.tr.)
(3) Spiritul gheții (n.tr.)
(4) Unitate de măsură egală cu 2,54 cm (n.tr.)
(5) Catarg mult înclinat, plasat la extremitatea provei (n.tr.)
(6) Construcție situată deasupra punții superioare la provă, în interiorul căreia se află magaziile și, mai rar, locuințe pentru echipaj (n.tr.)

realitate un barc cu greement drept, așa cum se numea el potrivit vechii terminologii a mării. Inițial, toate marile clipere erau schoonere cu greement longitudinal, dar acesta se dovedise impracticabil de îndată ce s-a trecut la navigația pe gheață; astfel apăruse greementul drept, însă numele schoonerului rămăsese neschimbat. Steagul familiei Rorsefne flutura deasupra rîndunicii[1]; de fapt, existau patru steaguri mari. Pictat în negru, alb, galben auriu și roșu de vreun artist semibarbar, drapelul Rorsefnilor includea simbolicele mîini albe ale lui Ice Mother, flancate de un urs și o balenă—însemne ale curajului și vitalității; mîinile țineau în palme o corabie de gheață. Un stindard grandios, gîndi Arflane, ridicînd în spate greutatea aproape moartă din sac și începînd să alunece din ce în ce mai repede spre îngrămădirea de corăbii.

Pe măsură ce distanța se micșora, schoonerul pe care-l remarcase pregătindu-se de plecare molă odgoanele de amarare, iar vîntul îi umflă puternic enormele pînze, bombîndu-le. Cu toate că doar vela mare și cele două focuri[2] fuseseră desfăcute, era de ajuns ca nava să se deplaseze încet, depărtîndu-se de celelalte.

Virînd sub vînt, începu să alunece grațios pe marile ei tălpice, îndreptîndu-se în direcția lui Arflane. Acesta se opri și o salută bine dispus în timp ce ea trecea pe lîngă el. Era *Snow Girl*, din Brershill. Tălpicele scîrțîiră pe gheața lucie în momentul cînd cîrmaciul răsuci timona impunînd corăbiei un curs constant printre cele cîteva denivelări de teren produse de trecerea navelor. Unul sau doi dintre marinari îl recunoscură și-i făcură din mînă, așa atîrnați cum stăteau pe greement, dar cei mai mulți erau ocupați cu velele. Prin aerul limpede și

(1) Velă pătrată fixată cel mai sus pe catarg (n.tr.)
(2) Velă triunghiulară aflată pe catargul de la prova (trinchet); în raport cu locul unde este fixat poartă diferite denumiri: focul mic, focul mare, focul săgeții, focul de furtună (n.tr.)

înghețat, Arflane îl auzi pe căpitan strigîndu-și ordinele într-o portavoce. Apoi corabia îl depăși, mai multe pînze fură ridicate și ea prinse viteză.

Arflane simți o strîngere de inimă în momentul cînd se întoarse și urmări cu privirea corabia lunecînd pe gheață, îndreptîndu-se spre est. Era o navă bună, una pe care i-ar fi plăcut s-o comande. Vîntul umflă încă cîteva pînze și *Snow Girl* zvîcni brusc înainte, exact ca un animal. Speriate de creșterea bruscă a vitezei, cîteva găi[1] de zăpadă, negre cu alb, ce se roteau în cerc deasupra ei, cîrîiră sălbatic și bătînd din aripi se ridicară în văzduh înainte de a plonja din nou înspre adunătura de vase, fie ca să planeze răbdătoare deasupra, fie ca să se cocoațe pe vîrfurile catargelor, așteptînd acolo șansa de a înșfăca bucăți gustoase de carne de balenă sau de a bea picături de untură din focile de-abia descărcate.

Arflane înfipse cu putere harpoanele în gheață și se propulsă înainte pe schiuri, alunecînd printre odgoanele de amarare și carenele corăbiilor, evitîndu-i pe marinarii curioși care-l priveau pe furiș în vreme ce-și vedeau de treburi. Își croi drum spre înalții pereți din blocuri de gheață din jurul Friesgalt-ului, orașul-crevasă.

La poarta principală, destul de mare pentru a permite trecerea unei sănii, fu întîmpinat de un soldat de gardă, cu o săgeată deja fixată pe arcul de fildeș. Era un tînăr blond, cu gluga de blană lăsată pe spate și cu o expresie neliniștită pe chip, fapt care-l determină pe Arflane să considere că băiețandrul fusese doar recent repartizat în acel post.

— Nu ești din Friesgalt și evident nu ești un comerciant de pe una din corăbii, zise tînărul. Ce dorești?

— Îl duc în spate pe Lordul Rorsefne, răspunse Arflane. Unde să-l depun?

(1) Pasăre răpitoare de zi, asemănătoare cu uliul, cu ciocul coroiat, cu gheare puternice și cu coada bifurcată (n.tr.)

— Lordul Rorsefne! Omul de gardă păși înainte, coborîndu-și arcul și dădu deoparte capișonul sacului de dormit, așa încît să vadă fața celui dus de Konrad în spinare. Nimeni altcineva? E mort?

— Aproape.

— Au plecat în urmă cu cîteva luni, într-o expediție secretă. Unde l-ai găsit?

— Cam la o distanță de o zi, înspre est. Arflane slăbi chingile și începu să-l lase încet jos pe gheață pe bătrîn. Ți-l las aici.

Tînărul ezită o clipă, apoi spuse:

— Nu, așteaptă pînă îmi vine schimbul. Trebuie să pice dintr-un moment într-altul. Trebuie să povestești tot ce știi. S-ar putea să dorească să trimită o expediție de salvare.

— Nu-i pot ajuta cu nimic, replică impacientat Arflane.

— Te rog să rămîi, doar să le spui cum l-ai găsit. Îmi va fi și mie mai ușor.

Arflane ridică din umeri.

— Nu-i nimic de povestit. Aplecîndu-se începu să tragă corpul dincolo de poartă. Dar dacă așa vrei, am să aștept — pînă îmi vor înapoia sacul de dormit.

În spatele porții, se ridica — pînă la înălțimea pieptului — un al doilea zid din blocuri de gheață. Aruncînd o privire peste el, Arflane zări cărarea abruptă ce cobora către primul nivel al orașului. Din loc în loc se distingeau și alte nivele, cel puțin atît cît puteai parcurge cu privirea. Înspre partea cea mai îndepărtată a crevasei, Konrad distinse cîteva din ușile și ferestrele cartierului de locuințe. Multe erau împodobite cu sculpturi înzorzonate și cu basoreliefuri cioplite în rocă. Mult mai minuțios realizate decît în peșterile-locuință de acum cîteva milenii, aceste încăperi de troglodiți semănau mult, la exterior, cu primele adăposturi ocupate de strămoșii oamenilor. Trecerea la acest mod de existență devenise necesar de cîteva secole, cînd devenise imposibil de construit case la suprafață, temperatura scăzînd încontinuu iar nivelul gheții ridicîndu-se treptat. Primii locuitori ai crevaselor anticipaseră corect condițiile ce

urmau să vină, și-și săpaseră casele cît mai adînc posibil în pămînt, astfel ca ele să rețină cît mai multă căldură. Aceiași oameni construiseră corăbiile gheții, conștienți de faptul că, în imposibilitatea aprovizionării cu combustibilul necesar, ele vor deveni cel mai practic mijloc de transport.

Abia acum își dădea seama Arflane de relaxarea care-l cuprinsese pe paznicul aflat lîngă rampa cea mai apropiată ducînd în sus, spre nivelul doi. Era îmbrăcat într-o blană albă de urs și înarmat cu un arc și o tolbă de săgeți. Se deplasa cu greu pe terenul înclinat în cizmele sale cu cuie, recomandate pentru deplasarea de la un nivel la altul, poteca relativ îngustă și prăpastia de dedesubt fiind despărțite doar de o simplă frînghie din piele.

Cînd sosi schimbul, tînărul de gardă îi explică ce se întîmplase. Noul venit, un bătrîn cu o față lipsită de orice expresie, dădu din cap și se duse să-și ocupe locul lîngă poartă.

Arflane se lăsă pe vine și-și desfăcu schiurile, în timp ce tînărul îi aduse o pereche de cizme cu crampoane. După ce și le puse, ambii ridicară sacul ce se mișca ușor și începură să coboare cu grijă rampa.

Lumina de la suprafață se diminuă treptat pe măsură ce coborau, trecînd pe lîngă bărbați și femei ocupați cu transportul la suprafață a unor bunuri de comerț și în interiorul orașului a proviziilor de alimente și a pieilor de animale. Unii dintre ei îl recunoscură pe Lordul Rorsefne. Arflane și tînărul paznic refuzară să răspundă la întrebările lor neîncrezătoare și îngrijorate, înaintînd pe bîjbîite într-un întuneric din ce în ce mai dens.

Le trebui mult timp pînă să ajungă la un nivel situat la jumătatea distanței de suprafață. Zona era slab luminată cu becuri alimentate de la aceeași sursă responsabilă de încălzirea cartierelor de locuințe ale orașului-cavernă. Sursa respectivă se afla pe fundul crevasei și era privită, chiar de către aristocrații friesgaltieni care luau în derîdere miturile, cu o teamă superstițioasă. Pentru locuitorii ghețurilor, frigul era starea

naturală a oricărui lucru, în timp ce căldura reprezenta o necesitate necurată de supraviețuire – dar una nu mai puțin nenaturală. În țara dominată de Ice Mother, nu exista nici un fel de căldură și nici nu era de dorit să se prelungească eterna viață a celor care i se alăturau prin moarte, devenind la fel de reci. Căldura putea distruge gheața – și asta constituia o dovadă sigură a caracterului ei funest. Se zvonea că, pe fundul crevasei, căldura era atît de mare încît temperatura devenea insuportabilă; aici era locul unde se retrăgeau, după moarte, spiritele celor ce o jigniseră în timpul vieții pe Ice Mother.

Familia Lordului Rorsefne ocupa un întreg nivel al orașului, pe ambele părți ale crevasei. Un pod se arcuia peste prăpastie și cei doi bărbați fură nevoiți să-l treacă pentru a ajunge la reședința principală. Podul, din piei de animale, se balansa și se curba pe măsură ce înaintau pe el. De cealaltă parte îi aștepta un bărbat de vîrstă mijlocie, cu fața pătrată, îmbrăcat în livreaua galbenă a familiei.

— Ce aveți acolo, se răsti el nerăbdător, gîndindu-se, probabil, că cei doi bărbați erau niște negustori dornici să-și vîndă marfa.

— Pe stăpînul tău, zise Arflane, zîmbind ușor. Avu satisfacția să vadă trăsăturile servitorului descompunîndu-se în clipa în care acesta recunoscu fața pe jumătate ascunsă a omului din sacul de dormit.

În mare grabă, cîțiva slujitori îi ajutară să-l transporte printr-o ușă scundă deasupra căreia se găsea încrustat în stîncă blazonul familiei Rorsefne. Încă două uși și ajunseră în vestibul.

Becuri îngropate în pereți iluminau holul. Atmosfera era supraîncălzită, așa că Arflane începu să transpire – fizic dar și mental. Își dădu pe spate gluga și-și slăbi curelele de la haină. Holul era bogat împodobit; Arflane nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Draperii pictate, confecționate din pielea cea mai fină, acopereau pereții de stîncă; chiar și aici – într-un vestibul – se găseau scaune de lemn, cîteva capitonate cu pînză

adevărată. Arflane văzuse doar o singură dată în viață pînză adevărată pentru vele și doar un singur obiect din lemn. Pielea, oricît de bine ar fi fost argăsită, nu devenea niciodată atît de fină precum mătasea sau pînza de in la care tocmai se uita acum. Avea sute de ani vechime, fusese păstrată în ambianța rece a cămărilor, și, fără nici un pic de îndoială, provenea dintr-o epocă anterioară momentului cînd strămoșii săi ajunseseră să locuiască în defileurile sudice, cînd pe Pămînt încă mai exista vegetație, și nu doar în copcile cu apă caldă și în oceanele cîntate de legende blasfemetoare. Arflane știa că Pămîntul, ca și stelele și luna, era format aproape în întregime din gheață și că într-o bună zi, la porunca lui Ice Mother, chiar și copcile cu apă caldă și cavernele ce făceau posibilă viața animalelor și oamenilor, aveau să se transforme în gheață — starea naturală a materiei.

Servitorul îmbrăcat în galben dispăruse, dar reveni cu un individ la fel de înalt ca și Arflane. Un bărbat cu o față slăbănoagă, cu buze țuguiate și ochi de un albastru spălăcit. Pielea îi era albă, ca și cum n-ar fi fost niciodată expus climatului de la suprafață, îmbrăcat într-o jachetă de un roșu purpuriu și niște pantaloni negri, bine mulați pe corp, croiți dintr-o piele moale. Lui Arflane îmbrăcămintea îi păru complet desuetă.

Bărbatul se opri lîngă corpul nemișcat al lui Rorsefne și-l privi gînditor; apoi își înălță capul și se uită disprețuitor la Arflane și la tînărul soldat de gardă.

— Foarte bine, rosti el. Poți să pleci.

Bărbatul nu-și putea stăpîni nuanța poruncitoare a vocii, fapt ce-l irită pe Konrad. Se întoarse să plece. Fără să le dorească, se așteptase cel puțin la cîteva cuvinte de mulțumire.

— Nu dumneata, străine, continuă bărbatul înalt. M-am referit la gardă.

Tînărul ieși din cameră și Arflane îi urmări pe servitorii care-l transportau pe bătrîn.

— Aș vrea să-mi recuperez sacul de dormit, zise el, privindu-l direct în ochi pe celălalt.

— Cum se simte Lordul Rorsefne? întrebă acesta cu un aer distant.

— Probabil e pe moarte. Altcineva ar fi, dar s-ar putea ca el să supraviețuiască. În cel mai bun caz va pierde cîteva degete de la mîini și de la picioare.

Bărbatul înalt încuviință din cap fără a-și schimba expresia feței.

— Sînt Janek Ulsenn, ginerele Lordului Rorsefne, declară el. Evident, îți sîntem îndatorați. Cum de l-ai găsit?

Arflane îi explică în cîteva cuvinte.

Ulsenn încruntă din sprîncene.

— Nu ți-a mai spus nimic altceva?

— Este o minune că a avut puterea să-mi spună și atît. Arflane l-ar fi putut îndrăgi pe bătrîn, dar știa că nu l-ar fi plăcut niciodată pe Ulsenn.

— Chiar așa? Ulsenn reflectă cîteva clipe. Ei bine, voi avea grijă să fii răsplătit. Ce-ai zice de o mie de blăni de urs de bună calitate, ei?

Era o adevărată avere.

— L-am ajutat pe bătrîn deoarece i-am admirat curajul, zise brusc Arflane. N-am nevoie de bănurile dumitale.

Un moment, Ulsenn păru surprins.

— Și atunci ce dorești? Observ că ești — făcu el o pauză — din alt oraș. Nu ești nobil. Ce...? Pur și simplu era uluit. Nu s-a mai auzit ca cineva, fără un cod al onoarei, să se oboseasă să facă ceea ce ai făcut dumneata. Chiar și unul dintre noi ar ezita să salveze un străin. Ultima sa frază avea o nuanță agresivă, ca și cum l-ar fi ofensat ideea ca un străin, pe deasupra și om simplu, să procedeze așa cum făcuse Arflane; ca și cum orice acțiune altruistă reprezenta un prerogativ al celor bogați și puternici.

Arflane ridică din umeri.

— Mi-a plăcut curajul bătrînului. Dădu să plece, însă în clipa aceea o ușă se deschise în dreapta sa, lăsînd să pătrundă

în hol o femeie cu părul negru, învesmîntată într-o rochie groasă, brun-roșcată cu albastru. Fața ei palidă era prelungă, cu maxilarele proeminente, iar mișcările îi erau de o grație înnăscută. Părul îi flutura pe umeri, ochii îi erau castanii cu o nuanță aurie. Îi aruncă o privire ușor întrebătoare lui Ulsenn.

Arflane își înclină scurt capul și întinse mîna să apuce mînerul ușii.

Vocea femeii sună moale, poate puțin ezitant.

— Dumneata ești bărbatul care a salvat viața tatălui meu?

Împotriva voinței sale, Arflane se întoarse și o înfruntă ținîndu-și picioarele depărtate, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei corăbii.

— Eu sînt, doamnă, *dacă* va supraviețui, rosti el scurt.

— Aceasta e soția mea, spuse Ulsenn cu aceeași lipsă de amabilitate.

Femeia zîmbi curtenitor.

— Tatăl meu dorește ca eu să-ți mulțumesc și să te anunț că-și va exprima el însuși recunoștința cînd se va simți în puteri. Ar dori să rămîi aici pînă atunci, ca oaspete al său.

Arflane nu-i acordase mare atenție dar acum, cînd își înălță capul și privi pentru o clipă în ochii ei aurii, păru să distingă în ei o luminiță ciudată, ce se stinse imediat.

— Vă mulțumesc, răspunse uitîndu-se oarecum amuzat în direcția lui Ulsenn, dar soțul dumneavoastră s-ar putea să nu fie chiar atît de ospitalier.

Soția lui Ulsenn îi aruncă bărbatului ei o privire vexată. Fie că era cu adevărat supărată pe primirea pe care i-o făcuse Ulsenn lui Arflane, fie se prefăcea în folosul acestuia din urmă. Dacă se prefăcea, Arflane nu știa cum să-i interpreteze motivele; dinspre partea lui, ea se putea folosi de această ocazie doar pentru a-și pune în încurcătură soțul în fața unui străin de clasă socială mai joasă.

Ulsenn oftă.

— Ce prostie! Trebuie să rămînă dacă așa dorește tatăl tău. La urma urmei, Lordul Rorsefne e stăpînul casei. Îl trimit pe

Onvald să-i aducă ceva de mîncare.

— Dar poate că oaspetele nostru ar dori să ia masa cu noi, zise ea tăios. Între cei doi domnea o animozitate evidentă.

— Ah, desigur, murmură posomorît Ulsenn.

Sătul de toate aceste replici, Arflane declară cu toată politețea de care era în stare:

— Cu permisiunea dumneavoastră, voi mînca în camera negustorilor, și tot acolo mă voi odihni. Am auzit că la nivelul șaisprezece aveți un fel de hotel destul de bun. Informația îi fusese dată de tînărul soldat de gardă, în momentul cînd trecuseră pe lîngă el.

Femeia spuse liniștit:

— Te rog să rămîi cu noi. După ce...

Arflane se înclină și o privi din nou direct în față, încercînd să-i evalueze sinceritatea. În cele din urmă decise că nu era plămădită din același aluat ca și bărbatul ei. Într-o oarecare măsură îi semăna la trăsături tatălui și-i fulgeră prin minte că aceleași calități pe care le admirase la bătrîn ar fi putut să le fi moștenit și ea; oricum însă, nu conta — nu avea să rămînă acolo.

Ea îi evită privirea.

— Foarte bine. Pe cine trebuie să anunț la hotel?

— Căpitanul Konrad Arflane din Brershill, declară el cu o voce aspră ca și cum ar fi destăinuit, fără tragere de inimă, un secret. Ice Mother să vă aibă în pază.

Apoi, cu o scurtă înclinare a capului adresată amîndurora, părăsi holul trecînd prin ușile triple și trîntind-o cu putere și cu înverșunare pe ultima în urma sa.

3

Ice Spirit

În ciuda intuiției sale, Konrad Arflane se decise să rămînă în Friesgalt pînă după ce bătrînul îi va fi vorbit. Nu era sigur ce anume aștepta; dacă cineva l-ar fi întrebat, ar fi răspuns că rămînea din pricina sacului de dormit pe care nu dorea să-l piardă—și că, în plus, nici nu avea altceva mai bun de făcut. N-ar fi admis niciodată că Ulrica Ulsenn reprezenta motivul șederii sale în oraș.

Își petrecea cea mai mare parte a timpului hoinărind la suprafață, printre corăbii. Încăpățînat din fire, nu mai trecu intenționat pe la familia Rorsefne. Aștepta ca ei să-l caute.

În ciuda puternicii antipatii resimțite pentru Janek Ulsenn, Arflane considera că-l înțelegea mai bine decît pe orice alt friesgaltian. Ulsenn nu era un reprezentant tipic al aristocrației moderne din Friesgalt, aristocrație ce nu făcea decît să dezonoreze codul de comportare rigid și arogant al strămoșilor. În celelalte orașe mai sărace, vechile tradiții mai erau încă respectate, deși prinții-negustori de acolo nu avuseseră niciodată puterea pe care o aveau familii precum Rorsefne sau Ulsenn. Pe Ulsenn, Arflane îl admira cel puțin datorită refuzului de a-și modera comportarea. În această privință, ambii aveau ceva în comun. Arflane detesta semnele de schimbare treptată a concepției celor din jur, schimbări observate într-un mod semi-conștient. A gîndi însemna să pierzi; "îmblînzirea" legilor dure, dar de bun simț, ale supraviețuirii pe tărîmurile de

gheață era prea bine ilustrată chiar de recenta salvare a bătrînului—de către el însuși. Această orientare spre decadență ducea în mod sigur la dezastru; era nevoie de mai mulți Ulsenni ca să oprească respingerea treptată a vieții sociale, a religiei și a modului de gîndire tradițional. Nu exista nici o altă cale de a asigura supraviețuirea într-un mediu unde viața animală nu era menită să dăinuie. Degenerarea ar fi continuat, medită Arflane, iar lui Ice Mother nu i-ar fi trebuit mult timp pentru a șterge de pe fața pămîntului și pe ultimii supraviețuitori ai speciei umane.

Că Arflane devenise un soi de erou în oraș constituia un semn cert al timpurilor în schimbare. Cu un secol mai devreme toți și-ar fi bătut joc de slăbiciunea sa. Astăzi îl felicitau, cu toate că el îi disprețuia, înțelegînd că îl ocroteau la fel cum ar fi ocrotit un animal îndrăzneț, că nu dădeau doi bani atît pe calitățile cît și pe sărăcia sa. Așa încît Konrad hoinărea singur, cu o față împietrită, ursuz, evitînd pe oricine și știind, dar nepăsîndu-i, că prin purtarea lui nu făcea decît să întărească ideea generală că toți cei din afara Friesgalt-ului nu erau decît barbari și bizari.

În cea de-a treia zi a șederii, se duse să privească—cu o admirație invidioasă—corabia numită *Ice Spirit*.

Pe cînd se apropia de ea, strecurîndu-se pe sub odgoanele de amarare bine întinse, cineva îl strigă de sus.

— Căpitane Arflane!

Privi într-acolo fără tragere de inimă. O față bălană, bărboasă, se aplecase peste parapetul vasului.

— N-ai vrea să urci la bord și să dai o raită?

Arflane clătină din cap, dar deja o scară din piele fusese aruncată peste bord, ultima ei treaptă lovind gheața chiar la picioarele sale. Încruntă din sprîncene, nedorind o complicație inutilă cu friesgaltienii, chiar dacă era teribil de curios să pună piciorul pe puntea unui vas devenit aproape o legendă în ținuturile de gheață.

Hotărîndu-se rapid, apucă scara și începu să urce spre

balustrada încrustată cu fildeș, aflată undeva deasupra sa.

Sus fu întîmpinat cu un zîmbet de bărbatul îmbrăcat într-un veston bogat dintr-o blană albă de pui de urs și pantaloni cenușii din piele de focă, bine strînși pe corp — un fel de uniformă a căpitanilor flotilei din Frieșgalt.

— M-am gîndit că ți-ar place să inspectezi corabia, căpitane, ca un marinar ce ești. Zîmbetul omului era deschis iar tonul nu avea acea nuanță de condescendență la care se așteptase Arflane. Mă numesc Petchnyoff, al doilea ofițer de pe *Ice Spirit*. Un bărbat destul de tînăr pentru rangul său. Barba și părul erau mătăsoase și blonde, ceea ce-i conferea un aspect de neghiob, însă vocea o avea puternică și fermă. Să te conduc?

— Mulțumesc, răspunse Arflane. N-ar trebui să-l întrebi mai întîi pe căpitan? Pe vremea cînd fusese căpitan, Konrad se arătase a fi complet împotriva unor astfel de vizite de curtoazie.

Petchnyoff zîmbi.

— *Ice Spirit* nu are un căpitan ca atare. În condiții normale e condusă de Lordul Rorsefne sau, în cazul cînd el nu poate fi prezent la bord, de o altă persoană numită de domnia sa. În cazul dumitale, sînt sigur că ar dori să-ți arăt vasul.

Arflane dezaproba acest sistem de care mai auzise și altădată; după părerea sa, orice corabie trebuia să aibă un căpitan permanent, un om care să-și petreacă cea mai mare parte a vieții pe ea. Era singurul mod de a "simți" întreaga pulsație a navei, de a învăța de ce anume e capabilă și de ce nu.

Corabia avea trei punți — principală, mijlocie și puntea pupa — situate la înălțimi diferite, și două coverte[1] la pupă; cel puțin așa păreau din poziția unde se aflau în prezent cei doi bărbați. Punțile erau din sticlă fibroasă, roasă exact ca și carena, dar presărată cu fragmente destul de mari de oase ca

(1) Punte continuă superioară (n.tr.)

să permită picioarelor o priză mai bună. Cea mai mare parte a suprastructurii era alcătuită din aceeași sticlă fibroasă, tocită, zgîriată și sfărîmată de nenumăratele călătorii făcute de-a lungul anilor. Cîteva uși și acoperișuri ale tambuchiurilor[1] fuseseră înlocuite cu copii confecționate din bucăți mari de fildeș, lipite împreună și sculptate minuțios în comparație cu sticla fibroasă neornamentată. Fildeșul era gălbui și mîncat în multe părți, arătînd aproape la fel de vechi ca și piesele originale. Funiile, un amestec de nylon, intestine și piele, porneau de la balustradă pentru a se întinde pînă la arborii superiori.

Arflane privi în sus, executînd cea mai bună evaluare posibilă a dimensiunii navei. Catargele se înălțau atît de sus încît aproape dispăreau din vedere. Corabia era bine întreținută, înregistră mecanic, cu fiecare iard[2] și inci al greementului atît de drept și bine ajustat, că nu s-ar fi mirat dacă marinarii se tîrau pe arborii superiori ca să măsoare fiecare unghi în parte. Velele erau înfășurate strîns, fiecare fald avînd exact aceeași lățime; tangonii de fildeș fuseseră sculptați cu pitorești și complicate desene. O adevărată corabie de paradă!

Konrad se simți cuprins de indignare la gîndul că *Ice Spirit* era atît de rar folosită într-o expediție utilă.

Petchnyoff stătea liniștit alături, privind de asemenea în sus. Lumina devenise cenușie și rece, imprimînd zilei un aspect ireal.

— Va ninge curînd, constată cel de-al doilea ofițer.

Arflane aprobă din cap. Nimic nu-i plăcea mai mult decît o furtună de zăpadă.

— Foarte îngrijit păstrată, declară el.

Petchnyoff îi remarcă tonul și rînji.

(1) Deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau o construcție asemănătoare cu o gheretă, care permite accesul în încăperile de sub punte (n.tr.)

(2) Unitate de lungime egală cu 0,914 metri (n.tr.)

— Prea îngrijit, după părerea dumitale. Poate ai dreptate. Trebuie să menținem în formă echipajul. Avem o șansă extrem de mică să mai navigăm cu ea, în special după plecarea Lordului Rorsefne. Îl conduse pe Arflane spre o ușă de fildeș practicată într-o latură a punții mijlocii.

— Să mergem jos pentru început.

Cabina în care intrară, prevăzută cu două cușete, era mult mai luxos mobilată decît oricare alta văzută vreodată de Arflane. Cufere masive, blănuri, o masă din oase de balenă, scaune din piele întinsă pe cadre de os. O ușă ducea către o pasarelă îngustă.

— Cabinele căpitanului și ale eventualilor săi oaspeți, explică Petchnyoff, arătînd cu degetul spre ușile pe lîngă care treceau.

— Cabina pe unde am intrat este a mea. O împart cu Kristoff Hinsel, al treilea ofițer. E de cart, dar vrea să te întîlnească.

Petchnyoff îi arătă calea. Părea să nu se mai sfîrșească. Arflane începu să creadă că se rătăcise într-un labirint de mărimea unui oraș, atît de mare era corabia. Încăperile destinate echipajului arătau curate și spațioase. Doar cîteva erau ocupate, la bord existînd doar minimul necesar de oameni ca să întrețină nava și să o pregătească de plecare la simplul capriciu al proprietarului. Cele mai multe hublouri erau din sticlă originală, groasă și incasabilă. Trecînd pe lîngă unul, Arflane remarcă că afară se întunecase. Zăpada cădea din abundență pe gheață, limitînd vizibilitatea la cîțiva iarzi.

Arflane nu putea să nu fie impresionat de capacitatea corăbiei și-l invidia sincer pe Petchnyoff pentru faptul că o comanda. Dacă Brershill ar avea o navă ca asta, gîndi el, orașul ar folosi-o spre binele său și curînd și-ar recăpăta adevărata poziție. Poate că ar fi trebuit să fie recunoscător că friesgaltienii nu o utilizau cu chibzuință, altfel monopolul lor s-ar fi întins pe o și mai mare parte a comerțului.

În cele din urmă urcară pe dunetă. Pe ea, un bărbat în vîrstă

nu păru să le acorde vreo atenție. Privea fix și concentrat la timona nedeslușit poziționată dedesubt, pe puntea mijlocie. Fusese bine imobilizată, așa încît tălpicele pe care le ghida să nu-și schimbe poziția, solicitînd prea mult odgoanele de amarare. Deși ochii bătrînului erau ațintiți asupra timonei, părea cufundat în contemplarea unor gînduri ascunse. Se răsuci în momentul cînd ceilalți doi i se alăturară lîngă balustradă. Barba îi era albă iar gluga de blană, nu prea bine prelucrată, i se ridicase, umbrindu-i chipul. Vestonul îi era bine strîns pe corp și purta mănuși fără degete. Zăpada i se depusese pe umeri; ningea la fel de puternic, micșorînd vizibilitatea; fulgi mari se strecurau prin greement pentru a se depune pe punți. Arflane îi auzea răpăind pe prelata de deasupra.

— Kristoff Hinsen, al treilea ofițer, îl prezentă Petchnyoff, bătîndu-l ușor pe braț. Kristoff, fă cunoștință cu salvatorul Lordului Rorsefne.

Kristoff îl privi gînditor pe Arflane. Fața sa semăna cu cea a unei bătrîne gaie de zăpadă, cu ochi negri, rotunzi ca mărgelele și atotcunoscători; nasul îl avea coroiat.

— Dumneata ești căpitanul Arflane. Ai comandat *North Wind*-ul, nu?

— Sînt suprins că o știi, replică Arflane. Am părăsit-o acum cinci ani.

— Da, domnule. Ți-aduci aminte de o corabie pe care ai vîrît-o într-o falie de gheață, undeva spre sud de locul unde ne aflăm acum? *Tanya Ulsenn*?

Arflane rîse.

— Desigur. Urmăream o turmă de balene ce tocmai fuseseră descoperite. Celelalte corăbii rămaseseră în urmă — lupta se dădea între noi și *Tanya*. Și după ce pe ea am propulsat-o în zidul de gheață, călătoria s-a dovedit profitabilă. Erai la bord?

— Eram căpitanul. Trucul dumitale m-a costat brevetul.

Deși acționase conform codului acceptat de marinarii gheții, Arflane studie fața lui Kristoff pentru a detecta vreo urmă

de resentiment. Niciuna.

— Au existat timpuri mai bune și pentru mine, declară Arflane.

— Și pentru mine, replică Kristoff, chicotind. Deci, pînă la urmă, victoriile și înfrîngerile au dus la același rezultat. Acum dumneata nu mai comanzi nici o corabie, iar eu sînt al treilea ofițer pe o tîrfă de lux care zace-n pat întreaga zi.

— Va trebui să se ridice totuși de acolo, aprecie Arflane privind în jur. Valorează cît zece alte corăbii.

— Ziua cînd tîrfa asta bătrînă va ridica ancora într-o călătorie productivă... ei bine, în acea zi va pieri Pămîntul! Kristoff lovi dezgustat puntea cu piciorul. Știi, căpitane Arflane, am încercat și eu odată tactica dumitale; eram al doilea ofițer pe *Heurfrast*. Căpitanul se rănise — dintre toate accidentele posibile, se încurcase în coarda unui harpon — și eu am preluat comanda. Cunoști baleniera aia veche, *Heurfrast*, nu-i așa?

Arflane aprobă din cap.

— Ei bine, era dificil de manevrat — pînă apucai să-i simți mișcările, apoi totul mergea strună. S-a întîmplat un an sau cam așa ceva mai tîrziu, pe cînd ne întreceam cu două bricuri din Abersgalt. Unul s-a răsturnat drept în calea noastră și a trebuit să-l ocolim; faptul i-a permis celuilalt să ia un avans considerabil. Dar am reușit să-l ajungem și... brusc am văzut chiar în față o falie de gheață. M-am decis să încerc să-l împing într-acolo.

— Și ce s-a întîmplat? întrebă zîmbind Arflane.

— Am intrat *amîndoi* în ea; îmi lipsea simțul dumitale de sincronizare. Pentru asemenea ispravă m-au pus la conservare pe balena asta mumificată. De-abia astăzi îmi dau seama că șmecheria dumitale era mai dificil de realizat decît am crezut inițial.

— Am avut noroc, zise Arflane.

— Dar mai folosiseși înainte respectiva tactică, la fel și după aia. Erai un bun căpitan. De obicei, noi cei din Friesgalt, nu recunoaștem că există marinari mai buni ca ai noștri.

— Mulțumesc, spuse Arflane, incapabil să reziste la lingușeala bătrînului și începînd să se simtă mai la largul său, acum cînd se afla în compania unora de aceeași meserie. Îmi aduc aminte că fuseseși cît p-aci să ieși din capcana pe care ți-o întinsesem.

— Aproape, oftă Hinsen. Căpitane, navigația nu mai e ceea ce a fost odată.

Arflane mîrîi aprobator.

Petchnyoff zîmbi și-și ridică gluga. Zăpada cădea în valuri atît de dese, încît era cu neputință să distingi altceva decît siluetele vagi ale corăbiilor din apropiere.

Relaxîndu-se în liniștea din jur, Arflane își imagină că ei trei erau ultimii oameni din întreaga lume — nimic nu mișca sub mantia albă de zăpadă ce amortiza orice sunet.

— Cu cît trece timpul, cu atît vor fi mai puține șanse de a întîlni o astfel de vreme, declară gînditor Petchnyoff. Acum ninge doar o dată la zece sau cincisprezece zile. Tatăl meu își amintește că odinioară se întîmpla atît de des, că părea să dureze întreaga vară. Iar iarna vînturile erau mai tăioase și mai reci.

Hinsen își scutură zăpada de pe veston.

— Ai dreptate, băiete. Lumea s-a schimbat de cînd eram eu tînăr, atmosfera se încălzește. Peste cîteva generații, vom zburda pe gheață în pielea goală. Rîse de propria sa glumă.

Arflane se simți prost. Nu vroia să le strice buna dispoziție, dar trebuia să vorbească.

— Nu-i o conversație pe care ar trebui s-o audă Ice Mother, prieteni, declară el cu stîngăcie. Și, în plus, ceea ce ai spus nu-i adevărat. Într-un fel sau altul, climatul se modifică puțin în fiecare an, dar într-o viață de om se răcește constant. Așa trebuie să fie. Lumea e pe moarte.

— Așa au crezut strămoșii noștri, iar ei și-au simbolizat ideile prin crezul în Ice Mother, zise zîmbind Petchnyoff. Dar dacă n-ar exista în realitate nici o Ice Mother? Să presupunem că soarele ar deveni mai fierbinte, iar Pămîntul la fel cum a

fost înainte de apariția gheții? Ce s-ar întîmpla dacă e adevărată ideea că epoca în care trăim ar fi doar una din cele cîteva în care gheața acoperă lumea? O serie de cărți vechi vorbesc de asta, căpitane.

— Eu aș numi-o absurditate hulitoare, replică tăios Arflane. Dumneata însuți ești conștient că acele cărți conțin multe noțiuni stranii pe care le știm neadevărate. Singura în care cred este "Cartea lui Ice Mother". Ice Mother vine din centrul universului, aducînd o gheață purificatoare; într-o zi țelul ei va fi atins și gheața va domni pretutindeni — totul va fi purificat. N-aveți decît să interpretați cum vreți, n-aveți decît să spuneți că Ice Mother nu există, că e doar o poveste, dar trebuie să admiteți că unele din acele vechi cărți recunosc același lucru, și anume că toată căldura trebuie să dispară.

Hinsen îi aruncă o privire sardonică.

— Există indicii că vechile concepții sînt false, murmură el. Adepții lui Ice Mother declară: "Totul trebuie să se răcească"; dar știi că în Friesgalt avem învățați care-și fac o glorie din a controla evoluția vremii. Puterea noastră provine din cunoștințele lor. Savanții friesgaltieni consideră că nivelul gheții a scăzut într-o anumită măsură în ultimii doi sau trei ani și că, într-o bună zi, soarele va fi iar galben și arzător, așa încît gheața se va topi. Ei declară că soarele a devenit deja mai fierbinte și că, anticipînd schimbarea, animalele se deplasează spre sud. Adulmecă un nou fel de viață — precum plantele pe care le găsesc în copcile cu apă caldă — dar a trăi pe uscat din așa ceva e ca și cum ar trebui să mănînce fărîmituri de stîncă provenite din pămînt. Ei cred că o astfel de viață există deja pe undeva — că a existat întotdeauna, poate pe insulele de pe mări...

— Nu există *mare*!

— Savanții zic că nu am fi reușit să supraviețuim dacă n-ar exista o mare pe undeva, și dacă aceste plante n-ar fi crescut pe niște insule.

— Nu! Arflane îi întoarse spatele lui Hinsen.

— Dumneata poți să spui "nu", dar rațiunea spune că ăsta-i adevărul

— Rațiunea? rîse în bătaie de joc Arflane. Sau vreo amăgire a minții care trece drept rațiune? Nu-i nici o logică adevărată în tot ceea ce îndrugi. Nu faci decît să trăncănești pe seama unei idei pervertite, în care mai degrabă *ai vrea* să crezi. Modul tău de gîndire ne va duce pe toți la dezastru!

Hinsen clătină din cap.

— Căpitane Arflane, ceea ce-ți spun e o realitate, gheața se înmoaie așa cum și firea noastră devine mai îngăduitoare. În același mod cum animalele simt noul fel de viață, procedăm și noi. De aceea se schimbă ideile noastre. Nu doresc nici o schimbare. Îmi pare însă rău, pentru că nu aș putea iubi altă lume în afară de cea pe care o cunosc. Voi muri în propria mea lume, dar ce le va lipsi urmașilor noștri? Vîntul, zăpada și gheața pe care să luneci cu rapiditate, priveliștea unei cete de balene luînd-o la goană din fața flotei, zborul harponului, lupta sub un soare roșu și rotund ce zace înghețat pe cerul albastru, șuvoiul de sînge negru de balenă, provocator precum bărbații care l-au făcut să țîșnească... Unde vor fi toate acestea cînd tărîmurile de gheață vor deveni murdare, moi ca țărîna și de un verde sfărîmicios? Ce vor deveni oamenii? Tot ce iubim și admirăm va decade și va fi apoi uitat în zonele îmbîcsite, fierbinți și nesănătoase... Ce harababură și ce lume dezordonată va fi aceea! Dar *va fi*!

Arflane izbi cu putere balustrada, scuturînd zăpada.

— Dumneata nu ești întreg la minte! Cum să se schimbe totul?

— Poate ai dreptate, replică moale Hinsen. Dar ceea ce văd, întreg sau nu la minte, văd cu însumi, direct și — inevitabil.

— Dumneata negi orice lege a naturii? întrebă batjocoritor Arflane. Chiar și un nebun va admite că nimic nu se încălzește de la sine după ce s-a răcit înainte. Vezi ce-i în jurul tău, nu ceea ce *crezi* că este! Îți înțeleg raționamentul. Moartea, Kristoff Hinsen, doar *moartea* e inevitabilă! Odinioară a existat toată această mizerie, toată această verdeață, toată această

viață – asta o accept. Dar a murit. Un om moare, devine rece; oare redevine el brusc cald, sărind în sus și strigînd: "Am murit, dar acum trăiesc din nou!"? Nu-ți dai seama cum modul dumitale de gîndire te înșală? Indiferent dacă Ice Mother e ceva real sau numai un simbol, ea trebuie respectată. Pierdeți din vedere asta, cum ați și făcut-o în Friesgalt, iar oamenii vor muri mai devreme decît e necesar. Știu că mă crezi un barbar superstițios pentru că nu mă dezic de părerile mele, dar există un bun simț în ceea ce afirm.

— Te invidiez pentru că ești capabil de atîta siguranță, spuse calm Kristoff Hinsen.

— Iar eu te compătimesc pentru regretul tău cîtuși de puțin necesar.

Stînjenit, Petchnyoff îl apucă de mînă pe Arflane.

— Să-ți arăt și restul navei, căpitane?

— Mulțumesc, replică brusc Arflane, dar am văzut tot ce doream. E o corabie bună. N-o lăsa și pe ea să putrezească.

Tulburarea citindu-i-se pe față, Hinsen încercă să spună ceva dar Arflane se răsucise deja. Părăsi duneta și coborî pe puntea inferioară, apoi încălecînd balustrada, coborî pe scară și se întoarse în ritm de marș în orașul subteran, zdrobind zăpada sub cizme.

4

Hotelul "Shipsmasher"

După vizita sa pe schoonerul gheții, Konrad Arflane devenea din ce în ce mai iritat de așteptarea la care era supus în Friesgalt. Nu avea încă nici o veste de la familia Ulsenn referitor la starea bătrînului și îl deranja atmosfera din oraș. Nu luase nici o decizie cu privire la propriile sale afaceri, deși intenționa în principiu să obțină un post – chiar de subofițer – pe prima corabie din Brershill ce urma să intre în marele port.

Începu să bîntuie cheiurile, evitînd orice contact cu vreo corabie, în special cu *Ice Spirit*, dar pîndind sosirea unei nave brershilliene.

În cea de-a patra dimineață de așteptare, zări un barc cu trei catarge. Se apropia cu toate pînzele sus, arborînd steagul Brershill-ului și deplasîndu-se mult prea repede pentru un vas aflat atît de aproape de un port. Arflane zîmbi în momentul cînd, distingînd-o mai bine, își dădu seama că era *Tender Maiden*, o balenieră comandată de vechiul său prieten, căpitanul Jarhan Brenn. Părea că se îndreaptă direct spre zona unde aglomerarea de vase era mai mare, iar oamenii ce lucrau acolo începură să se împrăștie în panică, temîndu-se, fără îndoială, că nava scăpase de sub control. Cînd ajunse doar la o mică distanță de port, vră lin și rapid într-un arc de cerc, strînse terțarolele[1] și alunecă spre colțul cel mai îndepărtat unde se aflau deja amarate alte baleniere. Arflane începu să

alerge pe gheață, cizmele striate asigurîndu-i o priză bună.

Gîfîind, ajunse la *Tender Maiden* chiar în momentul cînd parîmele de amarare erau aruncate înspre mîinile în care se aflau pregătite ciocanele și piroanele.

Arflane rînji subțire, smulse din mîna unui marinar surprins un ciocan greu de fier și un piron de os și începu să-l bată în gheață. Se aplecă și apucînd cea mai apropiată parîmă o întinse bine, apoi o înfășură în jurul pironului. Corabia mai înaintă puțin, parîmele rezistară și totul rămase nemișcat.

De undeva, de pe punte, cineva rîse. Ridicîndu-și privirea, îl văzu lîngă balustradă pe căpitanul vasului, Jarhan Brenn.

— Arflane! Atît de rău ai ajuns să faci treaba unui simplu marinar? Unde ți-i corabia?

Konrad ridică din umeri, întinzîndu-și mîinile într-un gest ironic, apoi apucă parîma și începu să se cațere pe ea pînă ce ajunse la balustradă și sări dincolo, lîngă vechiul său prieten.

— N-am corabie, îi spuse el lui Brenn. A fost vîndută în contul unei datorii a proprietarului. Vîndută unui negustor din Friesgalt.

Brenn dădu din cap plin de simpatie.

— Bănuiesc că nu va fi ultima. Trebuia să fi rămas în branșa noastră. Orice s-ar întîmpla, va fi întotdeauna de lucru pentru noi, vînătorii de balene. Și pînă la urmă nici nu te-ai însurat cu femeia aia. Chicoti.

Brenn se referea la un moment petrecut cu șase ani înainte, cînd Arflane acceptase comanda unui vas comercial ca o favoare făcută unei fete cu care voia să se căsătorească. De-abia după ce făcuse pasul, realizase că nu s-ar fi căsătorit cu o femeie ce putuse să-i ceară așa ceva. Dar era prea tîrziu pentru a-și mai recăpăta comanda balenierei.

Ridică din nou din umeri și-i zîmbi mîhnit lui Brenn.

(1) Porțiune dintr-o velă ce poate fi strînsă prin înfășurare pentru a reduce suprafața pînzei expusă vîntului (n.tr.)

— Așa urmărit de ghinion cum sînt, mă îndoiesc că aș fi zărit vreo balenă în toți acești șase ani.

Prietenul său era un bărbat scund și îndesat, cu o față rotundă, roșcovană și o barbă neregulată. Era îmbrăcat într-o haină groasă de blană neagră, dar capul și mîinile le avea descoperite. Părul aproape cărunt îl purta tuns scurt pentru un vînător de balene, iar mîinile, puternice și aspre, erau pline de bătăturile pe care doar un harpon le-ar fi putut face. Brenn era respectat atît pe teritoriile de vînat din South Ice, cît și pe cele din North Ice. După aspectul greçmentului, vîna în mod obișnuit în North Ice.

— Ghinionul nu-i numai al tău, mîrîi dezgustat Brenn. Calele noastre sînt aproape goale. Doi pui de balenă și o femelă bătrînă, asta-i tot ce avem la bord. Am rămas fără provizii și intenționăm să schimbăm prada pe merinde, apoi vom încerca să vînăm în zona South Ice-ului — sper să fie mai bine. A devenit tot mai greu să găsești balene în nord.

Neobișnuit la Brenn era faptul că vîna atît în sud cît și în nord. Cei mai mulți vînători de balene preferau o singură zonă, caracteristicile lor fiind foarte diferite, dar lui Brenn nu-i păsa de așa ceva.

— Toate terenurile de vînătoare sînt sărace în acest sezon, nu? întrebă Arflane. Aud că și focile și ursii sînt din ce în ce mai puțini, iar despre morse nu s-a mai auzit de două sezoane.

Brenn își țuguie buzele.

— Totul se va aranja, cu ajutorul lui Ice Mother. Îl plesni prietenește pe braț pe Arflane și se îndepărtă pentru a supraveghea descărcarea încărcăturii din cala centrală. Corabia duhnea a sînge și a untură de balenă.

— Uite ce captură, se adresă el lui Arflane, care-l urmase. Nici n-a fost nevoie să le jupuim. Le-am tras doar sus și le-am pus la păstrare așa întregi cum erau. Jupuirea — termen specific pentru hăcuirea unei balene — se făcea de obicei pe gheață, apoi bucățile erau ridicate la bord și puse la păstrare. Dacă operațiunea nu fusese necesară, atunci într-adevăr captura

trebuia să fie mică.

Balansîndu-se pe o grijea[1], Arflane aruncă o privire în cală. În ciuda întunericului, distinse corpurile nemișcate ale celor doi pui și ale unei femele ce nu părea mult mai mare. Clătină din cap plin de înțelegere. Cu ceea ce se găsea acolo nu prea aveau șanse să aprovizioneze corabia pentru lunga cursă spre South Ice. Brenn era probabil mai trist decît o arăta.

Brenn urlă niște ordine și se lăsă să alunece pe o parîmă în cală, în timp ce bigele[2] se balansau și palanele[3] începură să coboare. Vînătorii de balene lucrau încet și fără tragere de inimă, evident deprimați. Aveau și motive, avînd în vedere faptul că prada era întotdeauna împărțită la sfîrșitul călătoriei, partea revenită fiecăruia depinzînd de numărul și mărimea balenelor capturate. Brenn trebuie să le fi cerut oamenilor să renunțe la părțile lor, în speranța că expediția spre South Ice se va dovedi mai fructuoasă. De obicei vînătorii de balene beneficiau de un credit suficient cînd intrau într-un port, credit pe care le plăcea să-l cheltuiască. Cei ce nu beneficiau de el, deveneau morocănoși și irascibili. Arflane realiză că Brenn era conștient de aceasta, chinuindu-se să găsească o modalitate pentru a-și ține echipajul în frîu pe durata escalei în Friesgalt.

— Unde înnoptați? întrebă calm Konrad privind cum primul pui de balenă era ridicat din cală. Pe trupul lui se distingeau urmele a patru sau cinci harpoane. Cele patru mari înotătoare, față și spate, fîlfîiau în timp ce corpul se răsucea în palane. Ca la toate balenele tinere de uscat, părul de pe corp era rar. În mod normal, o balenă era acoperită de un păr aspru doar la

(1) Saulă legată transversal pe sarturi, formînd o scară pentru urcarea în arboradă (n.tr.)

(2) Aparat format din două sau trei brațe de sprijin, unite printr-o bară prevăzută cu scripeți, cu ajutorul căruia se încarcă sau se descarcă mărfurile în porturi (n.tr.)

(3) Macara formată din mai mulți scripeți situați pe două sau mai multe axe, dintre care una fixă (n.tr.)

maturitate — după trei ani. Așa cum se prezenta, puiul avea vreo douăsprezece picioare lungime și cîntărea în jur de cîteva tone.

Brenn oftă.

— Ei bine, am credit la hotelul Shipsmasher. De fiecare dată cînd amarez în Friesgalt, las acolo o oarecare parte din profit. Oamenii mei vor fi bine primiți, cel puțin cîteva zile, timp după care ar trebui să fim gata de plecare. Depinde de învoiala pe care o voi putea face cu negustorii; mai ales, cît de repede o voi încheia. Mîine voi începe să sondez terenul pentru cea mai bună ofertă.

Shipsmasher, numit ca toate hotelurile pentru vînătorii de balene după un astfel de mamifer celebru[1], nu era cel mai bun din Friesgalt. De fapt, avea renumele de a fi cel mai prost. Era un hotel "la cucurigu", undeva la cel de-al treilea nivel de sus, săpat în gheață, nu în stîncă. Arflane își dădu seama că nu era momentul prielnic să-i ceară un post prietenului său. Brenn se vedea obligat să suprime orice post vacant pentru a-și permite reaprovizionarea și să reechiparea corăbiei, mizînd pe lozul cîștigător al unei expediții mai fructuoase spre South Ice.

Bigele scîrțîră pe măsură ce puiul de balenă era deplasat spre unul din bordurile vasului.

— Le descărcăm cît de repede putem, spuse Brenn. Există întotdeauna șansa ca cineva să cumpere prada pe loc. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Brenn urlă la primul său ofițer, un bărbat înalt și slab pe nume Olaf Bergsenn.

— Preia comanda, Olaf. Mă duc la Shipsmasher. Cînd terminați, adu oamenii acolo. Știi pe cine să lași de cart.

Fața lugubră a lui Bergsenn nu-și modifică expresia în timp ce încuviință o dată din cap și ofițerul se îndepărtă pe puntea pătată ca să supravegheze descărcarea.

(1) În traducere, spărgătorul de corăbii (n.tr.)

O estacadă[1] fu lăsată; Arflane și Brenn o coborîră din cîțiva pași mici și sacadați, sub privirile unei cete de vînători posomorîți ce trîndăveau lîngă arborele mare, cu harpoanele aruncate neglijent pe umeri. Conform tradiției, numai căpitanul avea voie să părăsească nava înainte ca încărcătura să fie complet descărcată.

Ajunși la zidul orașului, garda îl recunoscu pe Arflane și le făcu semn să treacă. Konrad și Brenn începură să coboare rampa. Gheața acoperitoare și pereții din jur erau impregnați cu praf și fragmente de rocă, atît de roase încît îi dădeau un aspect de piatră adevărată. Balustrada de frînghie de cealaltă parte a rampei prezenta și ea semnele unei uzuri constante. La o oarecare distanță mai jos, lîngă peretele exterior al crevasei, Arflane distinse oameni urcînd și coborînd rampele de acces, sau lucrînd la întreținerea teraselor. Aproape la fiecare nivel, prăpastia era traversată în cruciș de punți de frînghie; deasupra capetelor lor, spre partea de sus a crevasei, exista un singur pod fix, folosit numai în cazuri speciale.

În timp ce se poticneau în josul rampei, îndreptîndu-se spre cel de-al treilea nivel, Brenn îi zîmbi o dată sau de două ori lui Arflane, fără a rosti însă vreo vorbă. Konrad se întrebă dacă prezența sa nu-l deranja cumva pe celălalt, așa încît îi propuse să-l lase singur la "Shipsmasher"; Brenn refuză, scuturînd din cap.

— N-aș scăpa șansa de a sta pe îndelete de vorbă cu tine. Lasă-mă să vorbesc cu Flatch, apoi vom lua un butoiaș cu bere și-ți voi povesti toate necazurile mele, iar tu pe-ale tale.

La al treilea nivel, existau trei hoteluri pentru vînătorii de balene. Trecură de primele două, "King Herdarda" și "Killer Pers", și ajunseră la "Shipsmasher". Ca și la celelalte, cadrul

(1) Platformă așezată pe picioare înalte pentru a realiza comunicația între un punct situat la înălțime și altul de pe sol (n.tr.)

ușii îl constituia de fapt un uriaș maxilar de balenă; un mic craniu provenind de la un același mamifer reprezenta un semn distinctiv, atîrnat la exterior.

Deschiseră ușa uzată și pătrunseră direct în încăperea principală.

Sala era întunecată, spațioasă și cu tavanul înalt, deși dădea impresia de strîmtoare. Pereții erau acoperiți cu piei de balenă grosolan argăsite. Lumini defectuoase pîlpîiau în locuri ciudate, pe tavan și pereți; locul mirosea puternic a ale[1], carne de balenă și sudoare umană. Desene stîngace reprezentînd balene, vînători și baleniere erau atîrnate pe pielle de pe pereți împreună cu harpoane, sulițe și cuțite cu tăiș lat, lungi de trei picioare, asemănătoare cu cel purtat de Arflane și folosite în special la spintecarea și jupuirea balenelor. Cîteva harpoane fuseseră răsucite în forme fantastice, amintind de balene cuprinse de agonia morții. Niciuna dintre aceste scule vînătorești nu prezenta vreun semn al crucii, vînătorii considerînd de rău augur încrustarea lui pe harpoane sau pe cuțite de spintecat balene.

Grupuri de vînători trîndăveau pe lîngă mesele înghesuite unele în altele, șezînd pe banchete tari și sorbind o bere preparată din mai multe soiuri de ierburi găsite în copcile cu apă caldă. O astfel de bere avea un gust extrem de amar și foarte puțini în afară de vînătorii de balene se arătau dispuși s-o consume.

Arflane și Brenn păsiră printre șirurile de mese pînă la mica tejghea. În spatele ei, într-un colț tihnit, stătea un tip ursuz ce se ridică în momentul apropierii lor.

Flatch, proprietarul lui "Shipsmasher", fusese cu mulți ani înainte vînător de balene. Era mai înalt decît Arflane, dar aproape incredibil de obez, cu un pîntece enorm și niște mîini și picioare extrem de grase. Avea doar un ochi, o ureche, un

(1) Bere slabă fabricată de obicei din malț (n.tr.)

braț și un picior, ca și cum un cuțit uriaș ar fi tăiat efectiv jumătate din el. Pierduse diversele părți ale corpului într-o întîlnire cu balena numită Shipsmasher, un animal uriaș pe care el îl străpunsese primul cu harponul. Monstrul fusese ucis, însă Flatch nu-și mai putuse continua meseria și cumpărase acest hotel din cota sa de profit. Ca un prinos adus faptei sale, hotelul primise numele purtat și astăzi. Drept compensație, folosise fildeșul mamiferului ca să-și înlocuiască brațul și piciorul, iar o bucată din pielea balenei îi acoperea ochiul precum un plasture.

Singurul ochi valid al lui Flatch privi scrutător prin straturile de grăsime ce-l înconjurau și patronul își ridică brațul de fildeș în semn de salut.

— Căpitane Arflane. Căpitane Brenn. Vocea îi era pițigăiată și dezagreabilă dar în același timp abia perceptibilă, ca și cum ar fi fost obligată să străbată toată grăsimea adunată în jurul gîtlejului. Multiplele gușe i se mișcau ușor în timp ce vorbea, însă era imposibil de apreciat dacă salutul său ascundea un anume sentiment.

— Bună dimineața, Flatch, spuse cordial Brenn. Îți amintești de berea și proviziile pe care ți le-am furnizat în ultimele sezoane?

— Desigur, căpitane Brenn.

— Am nevoie de ceva credit pentru cîteva zile. Oamenii mei trebuie hrăniți, îmbătați și înconjurați de tîrfe pînă în momentul cînd voi fi gata să pornesc spre South Ice. Am avut ghinion în nord. Îți cer doar o plată cinstită pentru ce ți-am adus în schimb, nimic mai mult.

Flatch își desfăcu buzele groase și maxilarele i se mișcară în sus și-n jos.

— O vei obține, căpitane Brenn. M-ai ajutat să depășesc două sezoane dificile. Voi avea grijă de oamenii tăi.

Brenn rînji de parcă i s-ar fi ridicat o piatră de pe inimă. Părea să se fi așteptat la o oarecare împotrivire.

— Vreau o cameră pentru mine, adăugă el. Se întoarse spre Arflane.

— Unde ai tras?

— Am o odaie într-un hotel, cîteva nivele mai jos, răspunse Konrad.

— Cîți oameni sînt în echipajul tău, căpitane?

Brenn îl puse la curent, apoi mai răspunse la cîteva întrebări. Deveni mai relaxat, aruncînd priviri piezișe în jurul său și cercetînd cîteva din desenele de pe pereți.

În timp ce-și termina conversația cu Flatch, un bărbat se ridică de la o masă apropiată și făcu cîțiva pași spre ei înainte de a se opri și a-i înfrunta.

Pe un braț musculos balansa un harpon greu, cealaltă mînă și-o sprijinea pe șold. Fața, chiar în acea lumină slabă și pîlpîitoare, era roșie, acoperită cu pete și devastată de vînt, soare și ger. Avea un cap aproape lipsit de carne, din care oasele țîșneau în afară precum scheletul unei corăbii. Nasul era lung și îngust, ca prova răsturnată a unui cliper; sub ochiul drept se vedea o cicatrice adîncă, pe obrazul stîng alta. Părul îi era negru, strîns și împletit pe cap într-un fel de piramidă spiralată terminată în două chestii rigide asemănătoare cu aripioarele unei balene sau ale unei foci. Strania coafură era menținută în acea poziție de un cocoloș de untură de animal, răspîndind un miros puternic. Hainele de blană erau de bună calitate, deși impregnate de sînge și untură de balenă, ceea ce le făcea să emane un miros rînced; cojocul, deschis la gît, lăsa să se vadă un colier din dinți de balenă. Din loburile urechilor atîrnau bucăți de fildeș sculptate și teșite. Cizmele din piele moale se înălțau pînă la genunchi, prinse de pantalonii bufanți din piele cu niște ținte din os. La brîu purta o curea lată, unde atîrnau un cuțit fără teacă și o pungă burduhănoasă. Chiar și printre vînătorii de balene părea de-a dreptul un sălbatic; înfățișarea sa autoritară se datora parțial ochilor săi înguști, reci și de un albastru scînteietor.

— Mi s-a părut că ai spus că vrei să pleci spre South Ice, așa-i, căpitane? Vocea îi era gravă și aspră. Spre sud?

— Mda. Brenn îl măsură din cap pînă-n picioare. Și echipajul e complet, sau cel puțin atît de complet cît îmi pot permite.

Uriașul aprobă din cap și-și trecu limba peste buze înainte de a scuipa într-un vas de lîngă tejghea.

Scuipătoarea era de fapt un craniu de balenă.

— N-am nevoie de o slujbă, căpitane. Îmi port singur de grijă. Căpitanii mă îndeamnă să merg cu ei și nu invers. Numele meu e Urquart.

Arflane îl recunoscuse deja, dar Brenn, prin cine știe ce întîmplare, nu-l întîlnise niciodată. Expresia i se schimbă.

— Urquart, Urquart-Lance-Lungă. Onorat de întîlnire. Urquart era cunoscut drept cel mai desăvîrșit mînuitor de harpon din teritoriile de gheață. Se spunea că ar fi ucis de unul singur mai mult de douăzeci de balene masculi.

Urquart mișcă imperceptibil din cap ca și cum ar fi primit complimentul lui Brenn.

— Mda. Scuipă din nou și privi melancolic craniul de balenă ce căpătase acum altă întrebuințare. Eu însumi sînt din South Ice. Din cîte aud, vînezi de obicei în North Ice.

— De obicei, încuviință Brenn, dar cunosc destul de bine și South Ice-ul. Era nedumerit dar și prea politicos — sau prea impresionat — ca să-l întrebe direct pe Urquart de ce i se adresase.

Urquart se rezemă în harpon, prinzîndu-l cu mîinile sale puternice și osoase și sugîndu-și buzele. Harponul avea vreo zece picioare lungime, nenumăratele sale cîrlige late de vreo șase inci sau chiar mai mult curbîndu-se pe aproape două picioare din întreaga lui lungime, fixate fiind cu cîte un inel mare de metal.

— Mulți vînători din North Ice s-au îndreptat, în acest sezon ca și în cel precedent, spre teritoriile din sud, declară Urquart. Au dat de noi pești, căpitane Brenn.

Vînătorii de balene, mai cu seamă aruncătorii de harpoane, numeau fără excepție balenele "pești", în spiritul unui dispreț voit față de marile mamifere.

— Vrei să spui că nici pe acolo nu se prea găsește vînat. Fața lui Brenn se întunecă.

— Din cîte am auzit, situația nu-i atît de proastă ca în nord, continuă încet Urquart. Dar îți spun toate acestea pentru că pari să-ți asumi un risc. Am văzut mulți căpitani — la fel de buni ca dumneata — procedînd la fel. Vorbesc prietenește, căpitane Brenn. Ghinionul ne așteaptă, atît în nord cît și în sud. Nici un cîrd mai acătării nu a fost zărit tot sezonul. Peștii se mișcă spre sud, dincolo de raza noastră de acțiune. Corăbiile noastre îi urmăresc tot mai departe și mai departe. Dar curînd nu va mai fi posibilă aprovizionarea unor astfel de călătorii lungi. Urquart făcu o pauză, apoi adăugă:

— Peștii ne părăsesc.

— De ce-mi spui asta? întrebă Brenn, pe jumătate furios pe Urquart în dezamăgirea sa.

— Pentru că ești prietenul lui Konrad Arflane, zise Urquart fără a-l privi pe Arflane, care în fapt nu-l întîlnise niciodată față în față — îl zărise doar de la distanță.

Arflane fu uimit.

— Dar omule, nici nu mă cunoști...

— Îți cunosc faptele, murmură Urquart, apoi trase adînc aer în piept ca și cum conversația i-ar fi tăiat respirația. Se întoarse încet pe călcîie și se îndreptă spre ușă cu pași lungi și săltați, își plecă capul să treacă pe sub ușor și dispăru din vedere.

Brenn răsuflă zgomotos și-și schimbă poziția picioarelor. Se plesni peste coapsă de cîteva ori, apoi se strîmbă la Arflane.

— La ce se referea?

Arflane se rezemă de tejghea.

— Nu știu, Brenn. Dar dacă Urquart te-a avertizat că vînătoarea e proastă și-n South Ice, mai bine ai fi atent...

Brenn rîse scurt și amar.

— Arflane, nu-mi pot permite să fiu atent. Pur și simplu mă voi ruga toată noaptea lui Ice Mother sperînd să-mi poarte noroc. E tot ce pot face, omule! Vocea îi devenise aproape un

urlet.

Flatch se reașezase în colțul său din spatele tejghelei. Acum se ridică, un fel de fiară monstruoasă, și îi aruncă o privire scrutătoare cu singurul său ochi chiar în momentul cînd Brenn se întoarse spre el comandînd biftecuri de balenă cu garnitură de ierburi, udate cu un butoiaș de bere.

Mai tîrziu, după ce oamenii lui Brenn sosiră și se înveseliră brusc la vestea că Flatch era dispus să le asigure tot ceea ce doreau, Arflane și Brenn se așezară, unu-n fața celuilalt, la o masă retrasă, cu butoiașul de bere rezemat de perete. Din cînd în cînd, dădeau cep butoiașului și-și reumpleau cupele incasabile, fabricate dintr-un material plastic de demult. Berea nu le ridică moralul, așa cum speraseră, deși Brenn părea destul de sigur pe sine ori de cîte ori cineva din echipaj i se adresa prin obscuritatea mohorîtă a încăperii.

Realitatea e că berea reușise să-l aducă pe Brenn la adevărata lui stare de spirit. Deveni necomunicativ, răsucindu-și mereu capul să privească spre ușa în prezent închisă. Arflane știa că Brenn nu aștepta pe nimeni.

În cele din urmă, se aplecă peste masă și spuse:

— Brenn, Urquart e un tip sinistru, poate chiar nebun. Nu vede decît partea neagră a lucrurilor. Mă învîrt pe aici de cîteva zile și am văzut descărcîndu-se prăzile. Sînt fără îndoială mai mici decît de obicei, dar nu chiar atît de mici. Am prins și noi doi așa ceva și totuși, dacă ne gîndim la o perioadă mai lungă, nu am avut de suferit. Mie mi s-a întîmplat cîteva sezoane în șir, dar apoi am avut noroc în următoarele trei. Proprietarii au fost îngrijorați însă...

Brenn își ridică privirea din cupă.

— Treaba ta, Arflane, cum te-ai descurcat. Dar eu sînt propriul meu stăpîn. *Tender Maiden* e a mea. Am cumpărat-o acum două sezoane. Rîse din nou cu amărăciune în glas. Credeam că fac un lucru rezonabil, știind că atîția dintre noi și-au văzut în ultimii ani corăbiile vîndute în ciuda voinței lor.

Așa cum decurg lucrurile, se pare că de nevoie mi-o voi vinde și eu, sau o voi închiria vreunui negustor Friesgaltian. N-am altă alternativă. Iar echipajul meu e cît se poate de doritor să-și încerce norocul! Să le spun "noutățile" lui Urquart? Au neveste și copii, cum am și eu. Să le spun?

— N-ar ajuta la nimic, declară liniștit Arflane.

— Și încotro se duce peștele? continuă Brenn. Puse, aproape trîntind, cupa pe masă. Ce se întîmplă cu cîrdurile?

— Urquart a spus că se îndreaptă spre sud. Poate că va cîștiga cel care va învăța cum să le urmărească, și cum să trăiască din proviziile găsite pe drumul de gheață. Spre sud sînt o mulțime de copci cu apă caldă. E posibil să se pună la punct un mijloc de a urmări cîrdurile...

— Mă ajuți în sezonul ăsta?

— Nu știu, rosti Arflane care, gîndindu-se acum la conversația de pe *Ice Spirit*, începea să devină din ce în ce mai deprimat.

Tîrfele lui Flatch coborîră în încăpere. Flatch nu făcea niciodată un lucru doar pe jumătate. Cîte una pentru fiecare om din echipaj, inclusiv Arflane și Brenn. Katarina, fiica cea mai mică a lui Flatch, se apropie de ei însoțită de o altă fată, la fel de brunetă și drăguță pe cît era ea de blondă și neatrăgătoare. Katarina o prezentă drept Maji.

Arflane încercă să pară jovial.

— Iată, se adresă el lui Brenn, cineva care de-abia așteaptă să te înveselească.

Lăsîndu-se pe spate, cu bruneta și beata Maji ghemuită la pieptul său, Brenn rîse în hohote de propria sa glumă. Fata chicoti. De cealaltă parte a mesei, Arflane zîmbi și mîngîie părul Katarinei. Era o fată inimoasă, capabilă instinctiv de a relaxa bărbații. Maji îi făcu cu ochiul lui Brenn. Acolo unde Arflane dăduse greș, femeia reușise — restabilise optimismul natural al lui Brenn.

Se făcuse foarte tîrziu. Aerul era îmbîcsit și fierbinte, iar

camera plină de zgomotul vocilor de beţivi ale vînătorilor de balene. În lumina chioară şi pîlpîitoare, Arflane zărea siluetele îmbrăcate în blană trecînd clătinîndu-se de la o masă la alta, sau dormind prăbuşite pe bănci. Echipajul lui Brenn nu era singurul prezent în "Shipsmasher". Mai erau marinari de pe alte două corăbii, o balenieră friesgaltiană din North Ice şi o altă navă – de asemenea din North Ice – dar provenind din Abersgalt. Dacă ar fi fost cineva din South Ice, s-ar fi produs incidente, dar celelalte echipaje păreau să se împace de minune cu oamenii lui Brenn. Din mulţimea de corpuri mătăhăloase se ridicau lungile harpoane, balansîndu-se precum zveltele catarge în bătaia vîntului, vîrfurile lor terminate cu cîrlige aruncînd umbre distorsionate în lumina tremurătoare răspîndită de lămpile proaste. Se auzeau bubuituri puternice atunci cînd oamenii se prăbuşeau pe podea sau răsturnau butoiaşele de bere. Mirosea a bere amară ce se revărsa peste mese şi inunda podeaua. Arflane auzea chicotelile fetelor şi rîsul grosolan al bărbaţilor şi, cu toate că temperatura urcase prea mult pentru propria sa tihnă, începea să se relaxeze în compania acelor oameni pe care îi înţelegea întrutotul. Odată debarcaţi de pe corăbii, echipajele aveau, mai mult sau mai puţin, un statut egal cu cel al ofiţerilor şi acest lucru contribuia la atmosfera relaxată şi naturală din "Shipsmasher".

Arflane îşi turnă o altă cupă de bere în timp ce Brenn începu o nouă poveste.

Uşa exterioară se deschise brusc şi un şuvoi de aer pătrunse înăuntru făcîndu-l pe Arflane să se cutremure, chiar dacă pe undeva, părea să-i fie recunoscător. Se lăsă tăcerea şi bărbaţii se întoarseră. Uşa fu trîntită de un individ de talie medie, înveşmîntat într-o manta groasă din piele de focă, îşi făcu drum printre mese.

Nu era un vînător de balene.

Cel puţin aşa părea după croiala mantalei, felul în care mergea şi culoarea pielii. Părul scurt şi negru, cu breton deasupra ochilor, de-abia îi acoperea ceafa. La încheietura mîinii drepte se vedea o brăţară de aur, pe cel de-al doilea deget al aceleeaşi mîini un inel de argint. Se deplasa degajat, deşi oarecum ostentativ; pe buze îi plutea un uşor zîmbet ironic. Era chipeş şi destul de tînăr. Salută cu o uşoară înclinare a capului oamenii care încă îl mai priveau fix, suspicioşi.

Un harponier masiv deschise gura şi-i rîse-n nas; ceilalţi îi urmară exemplul. Tînărul îşi ridică sprîncenele şi aplecîndu-şi capul într-o parte, îi privi rece.

— Îl caut pe căpitanul Arflane. Vocea îi era melodioasă şi aristocratică, cu accent friesgaltian. Mi s-a spus că-l pot găsi aici.

— Eu sînt. Ce doreşti? întrebă Konrad Arflane, privindu-l cu oarecare ostilitate.

— Manfred Rorsefne. Pot să-ţi vorbesc?

Arflane ridică din umeri şi Rorsefne se apropie de el aşezîndu-se pe banchetă, lîngă Katarina Flatch.

— Bea, zise Arflane împingînd spre noul venit propria sa cupă plină cu bere. În timp ce-şi termina gestul, îşi dădu seama că era aproape complet beat, fapt ce-l determină să facă o pauză şi să-şi frece fruntea. Cînd îl privi din nou pe Manfred Rorsefne, în ochi îi sclipea o privire sălbatică.

Rorsefne clătină din cap.

— Nu, căpitane, mulţumesc, dar n-am chef de băut. Aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi, dacă e posibil.

Brusc iritat, Arflane zise:

— Nu-i posibil. Îmi place să petrec cu prietenii. Şi, oricum, ce face un Rorsefne într-un astfel de local?

— Umblă după dumneata, evident, oftă teatral Manfred Rorsefne. Şi umblă după dumneata la această oră pentru că e ceva important. Totuşi, continuă el în timp ce se ridica în picioare, voi veni mîine dimineaţă în camera dumitale. Îmi pare rău că te-am deranjat, căpitane. Aruncă o privire cinică spre Katarina Flatch şi se îndepărtă.

În timp ce Rorsefne îşi croia drum spre uşă, unul din bărbaţi aruncă un harpon chiar în faţa picioarelor sale. Tînărul se

poticni și se împiedică, încercă să-și recapete echilibrul dar coada unui alt harpon îl lovi în spate, trîntindu-l la podea, în hohotele răgușite de rîs ale vînătorilor.

Arflane urmărea scena lipsit de orice expresie. Chiar și un aristocrat nu era în siguranță într-un astfel de local, dacă nu avea vreo legătură cu vînătoarea de balene. Manfred Rorsefne nu făcea decît să plătească prețul propriei sale nesăbuințe.

Masivul aruncător de harpon care rîsese primul de Rorsefne, se ridică și-l înhăță pe tînăr de gulerul mantalei. Aceasta se desfăcu și vînătorul făcu un pas înapoi, clătinîndu-se și hohotind cu un aer de bețiv. Un altul i se alătură — un individ roșcat și îndesat — întinzîndu-se pentru a-l apuca și el de haină. Dar Rorsefne se rostogoli înfruntîndu-l, cu același zîmbet ironic pe buze, și dădu să se ridice în picioare.

Brenn se aplecă înainte să vadă mai bine ce se petrece. Aruncă o privire spre Arflane.

— Vrei să-i opresc?

Arflane clătină din cap.

— Greșeala lui. E nebun să intre aici.

— N-am auzit niciodată de o asemenea apariție, fu el de acord, reașezîndu-se.

Rorsefne era în prezent în picioare, întinzîndu-se peste roșcat să-și recupereze mantaua din piele de focă din mîna mătăhălosului vînător.

— Mulțumesc pentru haină, zise el încet, cu o voce puțin tremurată.

— Asta-i răsplata pentru spectacolul oferit, rînji celălalt. Poți pleca acum.

Disimulîndu-și sclipirea ochilor, Rorsefne își încrucișă brațele pe piept. Arflane îl admiră pentru curaj.

— S-ar părea, continuă liniștit Rorsefne, că ți-am oferit mai mult decît ai făcut dumneata. Vocea îi era de astă-dată fermă.

Sub un impuls brusc, Arflane se ridică și se prelinse pe lîngă fata lui Flatch pentru a se plasa în stînga vînătorului. Konrad era atît de beat încît trebui să se sprijine un moment de

marginea mesei.

— Dă-i mantaua, zile el, nedeslușit. Și hai să-i dăm bătaie cu berea. Băiatul nu merită atîta osteneală.

Masivul harponier îl ignoră pe Arflane și continuă să rînjească tînărului aristocrat legănînd mantaua bogată în stînga și-n dreapta pentru a-l sîcîi. Arflane se repezi înainte și i-o înșfăcă din mînă. Celălalt se întoarse mîrîind și-l plesni pe Konrad peste față. Brenn se ridică din colțul său urlînd un ordin, dar omul îl ignoră și se aplecă să culeagă mantaua de acolo de unde căzuse. Probabil încurajat de intervenția lui Arflane, Manfred Rorsefne făcu și el un pas înainte în direcția mantalei. Roșcatul îl pocni. Rorsefne se clătină, dar răspunse cu aceeași monedă.

Oarecum trezit de lovitură, Arflane îl apucă pe vînător de umăr, îl răsuci și-i trăsni un pumn în față. Brenn escaladă masa urlînd incoerent și încercînd să oprească lupta înainte de a fi prea tîrziu. Făcu o încercare să-i despartă pe Arflane și pe harponier.

Toți vînătorii de balene din Friesgalt zbierau acum mînioși, luîndu-i partea, de dragul luptei probabil, lui Manfred Rorsefne care se încăierase cu roșcatul.

Lupta deveni confuză. Țipînd, fetele își adunară fustele în jurul lor și se retraseră în camerele din spate ale hotelului. Harpoanele erau folosite ca ciomege, izbind capete și trupuri.

Arflane îl văzu pe Brenn prăbușindu-se sub efectul unei lovituri la cap și încercă să se apropie de el. Dar toți vînătorii prezenți în local păreau să se fi coalizat împotriva lui. Deși lovea în toate direcțiile, curînd fu copleșit de numărul lor. Căzut la podea, încă luptîndu-se, simți un curent de aer din direcția ușii și se întrebă cine intrase.

Apoi o voce răsunătoare, asemănătoare cu tunetul vîntului din nord la intensitate maximă, se făcu auzită peste tumultul luptei. Arflane simți cum mîinile vînătorilor de balene își slăbesc strînsoarea și se ridică de jos, ștergîndu-și sîngele din ochi. Urechile îi bubuiră atunci cînd vocea tună din nou.

— Peşte, nebuni ai cavernelor! Peşte vă spun! Peşte, vînători de cîini! Peşte, sorbitori-de-bere! Peşte să vă curăţaţi rugina de pe harpoane! Un cîrd de o sută de capete sau chiar mai mult, nu mai departe de cinzeci de mile spre su' sud-vest!

Clipind din cauza sîngelui ce i se scurgea dintr-o tăietură puţin adîncă de pe frunte, Arflane îşi dădu seama că vorbitorul era bărbatul pe care el şi Brenn îl întîlniseră mai devreme — Urquart-Lance-Lungă.

Un braţ al lui Urquart se sprijinea pe uriaşul său harpon, celălalt se încolăcise în jurul umerilor unui puştan tulburat dar şi jenat. Flăcăul purta o coadă de păr unsă cu grăsime de balenă şi o haină de urs alb, a cărei somptuozitate indica că posesorul era un fel de slujitor, probabil un băiat de serviciu.

— Spune-le, Stefan, spuse Urquart cu o voce mai moale, acum că putea fi auzit.

Băiatul bîigui cîteva cuvinte, arătînd cu degetul spre uşa încă deschisă.

— Corabia noastră le-a depăşit pe înserat. Eram încărcaţi la refuz şi nu ne-am putut opri, deoarece trebuia să ajungem pînă seara la Friesgalt. Dar le-am văzut. Îndreptîndu-se de la nord spre sud, pe o direcţie aproximativ la douăzeci de grade vest. Un cîrd mare. Taică-meu, căpitanul, spune că n-a fost unul mai mare de douăzeci de sezoane.

Arflane se aplecă să-l ajute pe Brenn care încerca să se ridice, împleticindu-se şi ţinîndu-se de cap.

— Ai auzit, Brenn?

— Da. Brenn zîmbi în ciuda buzelor umflate şi strivite. Ice Mother e bună cu noi.

— E destul pentru fiecare corabie din port, continuă Urquart, şi mai şi rămîne. Se deplasează repede, din cîte spune tatăl băiatului, dar o corabie bună le va ajunge din urmă.

Arflane privi jur împrejurul camerei, încercînd să-l găsească pe Manfred Rorsefne. Îl zări rezemat de un zid, strîngînd în mîna dreaptă un cuţit de spintecat, evident un fost ornament de pe perete. Pe buze îi mai flutura încă zîmbetul ironic.

Arflane îl privi gînditor.

Urquart îşi mută şi el privirea de la bărbaţii din jur şi păru surprins la vederea lui Rorsefne. Dar expresia de uimire i se şterse repede de pe chip şi trăsăturile cumplite îi deveniră din nou îngheţate. Îşi luă mîna de pe umerii băiatului şi-şi trecu harponul în ea. Păşi spre Manfred Rorsefne şi-i luă cuţitul.

— Mulţumesc, zîmbi Rorsefne, devenise cam greu.

— Ce făceai în locul ăsta? întrebă brusc Urquart. Arflane fu surprins de familiaritatea arătată tînărului.

Rorsefne arătă cu capul în direcţia lui Arflane.

— Am venit să-i aduc un mesaj căpitanului Arflane, însă era ocupat cu prietenii săi. Pentru că tot mă aflam aici, alţii au decis că trebuia să-i înveselesc. Căpitanul Arflane şi cu mine am căzut de acord că le-a ajuns...

Ochii albaştri şi înguşti ai lui Urquart se întoarseră cu grijă înspre Arflane.

— L-ai ajutat, căpitane?

Arflane lăsă să i se citească dezgustul pe faţă.

— A fost un nebun să vină singur în aşa un loc. Dacă-l cunoşti, du-l acasă, Urquart.

Oamenii începură să părăsească încăperea, trăgîndu-şi glugile pe cap şi recuperîndu-şi harpoanele; se îndreptau acum grăbiţi spre corăbii, ştiind că ficcare căpitan va dori să ridice pînzele odată cu apariţia zorilor.

Brenn îl bătu pe Arflane pe umăr.

— Trebuie să plec. Avem destule provizii pentru o cursă scurtă. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Arflane.

Brenn ieşi însoţit de doi dintre harponierii săi. În afară de Urquart, Rorsefne şi Arflane, încăperea devenise acum pustie.

Flatch se deplasa şchiopătînd printre mesele răsturnate, corpul său corpolent balansîndu-se dintr-o parte în alta. Era urmat de trei din fiicele sale, care începură să facă curăţenie. Părcau să considere faptul ca ceva normal. Flatch le urmărea cu privirea şi nu-i abordă în nici un fel pe cei trei bărbaţi.

Coafura stranie a lui Urquart arunca o umbră uriaşă pe

peretele opus, cel de lîngă ușă. Arflane nu-și dăduse seama pînă atunci cît de mult semăna ea cu coada unei balene de uscat.

— Deci ai mai ajutat un Rorsefne, murmură Urquart, deși, încă o dată, nu era nevoie s-o faci.

Arflane își frecă fruntea contuzionată.

— Eram beat. N-am intervenit de dragul său.

— Oricum, a fost o luptă frumoasă, declară cu o voce moale Manfred Rorsefne. Nici nu mi-am dat seama că pot lupta atît de bine.

— Pentru ei era doar joacă. Glasul lui Arflane suna plictisit și disprețuitor.

Grav, Urquart aprobă cu o mișcare a capului. Își schimbă priza harponului și-l privi direct pe Rorsefne.

— Se jucau cu tine, repetă și el.

— Atunci a fost un joc frumos, vere, declară Rorsefne uitîndu-se țintă în ochii tăioși ai lui Urquart. Eh? Figura înaltă și cruntă a lui Lance-Lungă era imobilă, trăsăturile grave calme, ochii îndreptați țintă spre ușă. Arflane se întrebă de ce-l numise Rorsefne pe Urquart "văr" — puțin probabil să fi existat o adevărată legătură de sînge între aristocrat și sălbaticul vînător.

— Vă însoțesc pe amîndoi înapoi la nivelele inferioare, spuse încet Urquart.

— Ce pericol mai e acum? îl întrebă Manfred Rorsefne. Nici unul. Mergem singuri, vere, și așa voi putea poate să-i transmit în cele din urmă mesajul căpitanului Arflane.

Urquart ridică din umeri, se întoarse și părăsi încăperea fără să mai rostească un cuvînt.

Manfred rînji spre Arflane, dar acesta se mulțumi doar să-i arunce o privire încruntată.

— Capricios, vărul Lance-Lungă. Și acum, căpitane, n-ai vrea să mă asculți în timp ce-ți comunic ce am de spus?

Arflane scuipă în craniul de balenă de alături.

— Ascultatul nu face nimănui vreun rău, declară el.

În timp ce înaintau cu grijă pe rampele înclinate, îndreptîndu-se spre nivelele inferioare, evitînd vînătorii de balene beți care se clătinau în timp ce urcau spre suprafață, Manfred Rorsefne nu scoase nici un cuvînt, iar Arflane era prea plictisit și obosit pentru a-i cere direct mesajul. Efectele berii trecuseră și durerile din corpul contuzionat începeau să se facă simțite. Figurile confuze ale vînătorilor grăbiți spre corăbii sub lumina palidă se distingeau în fața și în spatele lor. Din cînd în cînd, cineva scotea cîte un strigăt, dar în general, membrii echipajelor se deplasau în tăcere, chiar dacă tîrșîitul constant al cizmelor lor striate pe potecă producea ecouri în jurul crevasei. Ici și colo cineva se mai agăța de frînghiile de siguranță, alunecînd prea aproape de margine. Nu o dată se întîmplase ca marinari beți să-și piardă echilibrul și să se prăbușească în fundul misterios al prăpastiei.

Rorsefne vorbi doar în momentul cînd Arflane se opri la intrarea în cămin și cînd ultimul dintre vînătorii de balene dispăruse din vedere.

— Unchiul meu e mai bine. E dornic să te vadă.

— Unchiul dumitale?

— Pyotr Rorsefne. Se simte mai bine.

— Cînd vrea să mă vadă?

— Acum, dacă-ți convine.

— Sînt prea obosit. Lupta...

— Îmi cer scuze, n-am avut intenția să te implic...

— Nu trebuia să fi venit la "Shipsmasher". Știi asta.

— Adevărat. Greșeala îmi aparține, căpitane. De fapt, dacă vărul Lance-Lungă nu ar fi adus acele vești bune, s-ar fi putut ca acum să-ți am pe conștiință moartea...

— Nu fi tîmpit, replică disprețuitor Arflane. De ce i-ai spus lui Urquart "vere"?

— Îl pune în încurcătură. Un secret de familie. Se presupune că nu trebuie să spun nimănui că Urquart e fiul natural al unchiului meu. Mergi la reședința noastră? Poți să dormi

acolo, dacă ești obosit, și-l poți vedea pe unchiul meu mîine dis-de-dimineață.

Arflane ridică din umeri și-l urmă pe Manfred Rorsefne în josul rampei. Era pe jumătate adormit și pe jumătate beat și tot ce-i veni în minte pe parcursul drumului fu nu chipul lui Pyotr Rorsefne, ci al fiicei sale.

5

Familia Rorsefne

Trezindu-se într-un pat prea moale și prea cald, Konrad Arflane privi uluit în jur. Draperii bogate din pînză groasă pictată împodobeau pereții camerei, iar pe ele erau reprezentate cunoscutele corăbii ale familiei Rorsefne în timpul călătoriilor și vînătorilor. Într-o parte, un schooner cu patru catarge era atacat de giganticele balene de uscat, într-altă parte o balenă era ucisă de un căpitan cu un harpon masiv; vizavi corăbii înaintau cu greu prin spărturi de gheață sau se apropiau de orașe, traversînd întinderi înghețate. Se desfășurau vechi războaie, se glorificau străvechi victorii. Vitejii bărbați ai familiei se găseau întotdeauna în prim plan, de obicei fluturîndu-și steagul cu blazon. Din toate părțile, doar acțiune și violență.

Expresia feței lui Arflane deveni oarecum răutăcioasă pe măsură ce privea cercetător tablourile. Rămase întins, dar aruncă într-o parte blănurile ce-i acoperiseră corpul gol. Hainele zăceau pe o banchetă lîngă ușă. Își coborî picioarele pe podea și ridicîndu-se din pat păși pe blana de pe jos, îndreptîndu-se spre lavoarul pregătit pentru el. În timp ce se spăla bălăcindu-se în apa rece, își dădu seama că amintirile recente erau destul de vagi. Trebuia să fi fost cu adevărat beat ca să accepte propunerea lui Manfred Rorsefne de a înnopta acolo. Nu reușea să înțeleagă cum de nu refuzase invitația. Trăgîndu-și pe el rufăria strîmtă de corp din piele moale și îmbrăcîndu-și

cu greu haina și pantalonii, se întreba dacă ar fi fost posibil s-o întîlnească în acea zi pe Ulrica Ulsenn.

Cineva ciocăni la ușă; Manfred Rorsefne intră înăuntru învesmîntat într-o manta de blană vopsită în pătrate roșii și albastre. Îi zîmbi zeflemitor.

— Ei bine, căpitane? Tot arțăgos?

— Bănuiesc că eram beat, declară iritat Arflane ca și cum i-ar fi reproșat acest lucru tînărului. Aș putea să-l văd acum pe bătrînul Rorsefne?

— Mai întîi micul dejun. Manfred îl conduse printr-un coridor larg, pe ai cărui pereți se vedeau aceleași draperii pictate. Printr-o ușă situată la capătul acestuia, intrară într-o cameră spațioasă în centrul căreia era plasată o masă pătrată din fildeș de balenă, minunat sculptată. Pe ea se aflau cîteva pîini din ierburile copcilor cu apă caldă, diferite feluri de mîncare preparate din carne de balenă, focă și urs, o supieră plină cu tocană și o oală mare cu *hess*, o băutură asemănătoare la gust cu ceaiul.

Ulrica Ulsenn, purtînd o rochie simplă din piele neagră și roșie, era deja așezată. Își ridică privirea la intrarea lui Arflane, îi zîmbi timid, apoi își coborî din nou ochii în farfurie.

— Bună dimineața, salută morocănos Arflane.

— Bună dimineața. Vocea suna aproape imperceptibilă. Manfred Rorsefne își trase un scaun lîngă ea.

— N-ai vrea să iei loc, căpitane?

Stingherit, Arflane se așeză, dar trăgîndu-și un scaun lîngă masă, genunchiul său îl atinse pe cel al femeii. Ambii avură o mișcare bruscă de recul. Vizavi, Manfred Rorsefne tocmai se servea cu carne de focă și pîine. Aruncă o privire veselă spre cei doi. Două servitoare intrară în cameră, îmbrăcate în rochii lungi cafenii și purtînd emblema familiei Rorsefne pe mîneci.

Una din ele rămase deoparte, iar cealaltă se apropie și făcu o reverență. Ulrica Ulsenn îi zîmbi.

— Încă niște *hess*, te rog, Mirayn.

Fata luă oala pe jumătate plină de pe masă.

— Totul e-n regulă, doamnă?

— Da, mulțumesc. Ulrica îi aruncă o privire furișă lui Arflane. Îți lipsește ceva, căpitane?

Arflane clătină din cap.

În momentul cînd servitoarele plecau, Janek Ulsenn dădu buzna pe lîngă ele în cameră. Îl observă pe Arflane lîngă soția sa și îl salută brusc din cap, apoi se așeză și începu să se servească.

O atmosferă evidentă de tensiune invadă camera. Arflane și Ulrica Ulsenn evitau să se uite unul la celălalt. Janek Ulsenn se încruntă, însă nu-și ridică ochii din farfurie. Manfred Rorsefne îi privea amuzat dar și deliberat cînd pe unul cînd pe celălalt, fapt ce le sporea și mai mult stinghereala.

— Aud că a fost zărită o turmă mare, rupse în cele din urmă tăcerea Janek Ulsenn, adresîndu-se lui Manfred și ignorîndu-și soția și pe Arflane.

— Am fost unul dintre primii care au primit știrea, zîmbi Manfred. Nu-i așa, căpitane Arflane?

Konrad pufni și continuă să mănînce. Se simțea teribil de tulburat de prezența Ulricăi Ulsenn.

— Trimitem o corabie? îl întrebă Manfred pe Janek Ulsenn. Ar trebui. După cîte se pare, este destul pește pentru toată lumea. Ar trebui să mergem chiar noi înșine – am putea lua schoonerul cu două catarge să ne bucurăm de plăcerile vînătorii pe toată durata ei.

Ulrica părea să fie de acord cu propunerea.

— Ce idee grozavă, Manfred. Tata-i mai bine, așa încît nu va avea nevoie de mine. Merg și eu. Ochii îi străluciră. N-am mai fost la o vînătoare de trei sezoane.

Janek Ulsenn își frecă nasul și-și încreți fruntea.

— N-am timp de pierdut cu o nesăbuită călătorie de plăcere.

— Ne-am putea întoarce într-o zi, zise nerăbdător Manfred. Mergem noi, Ulrica, dacă Janek n-are curajul. Căpitanul Arflane ar putea prelua comanda...

Arflane îl fulgeră cu privirea.

— Lordul Ulsenn a folosit cuvîntul potrivit – nesăbuit. Un vas de plăcere, cu o femeie la bord, la vînătoare de balene! Nu-mi asum așa responsabilitate. Vă sfătuiesc să renunțați la idee. E de ajuns ca un mascul să se înfurie și corabia va fi prefăcută în țăndări în cîteva secunde.

— Nu fi prăpăstios, căpitane, îl povățui Manfred. Oricum va merge și Ulrica. Așa-i?

Ulrica ridică ușor din umeri.

— Dacă Janek n-are nimic împotrivă.

— Ba am, murmură acesta.

— Ai dreptate să o avertizezi de primejdiile unei astfel de călătorii, continuă Arflane. Nu-i făcea plăcere să se solidarizeze cu Ulsenn, dar știa că de data aceasta era de datoria sa s-o facă. Exista o reală posibilitate ca micul vas să fie distrus în timpul vînătorii.

Ulsenn se îndreptă din spate, cu o privire jignită.

— Dacă totuși vrei să mergi, Ulrica, declară el cu o voce fermă, holbîndu-se crunt la Arflane, n-ai decît s-o faci.

Arflane își mută și el privirea așa încît să-l fixeze direct în ochi pe Ulsenn.

— În acest caz, consider că trebuie să aveți un căpitan experimentat. Comand eu corabia.

— Trebuie să vii și dumneata, vere Janek, îl luă în zeflemea Manfred. Doar ai o datorie față de supușii noștri. Te vor respecta și mai mult dacă te vor vedea că ești gata să înfrunți pericolul.

— Nu-mi pasă ce gîndesc, replică Ulsenn, privindu-l fix pe Manfred Rorsefne. Nu mi-e teamă de pericole. Numai că sînt ocupat. Cineva trebuie să aibă grijă de afacerile unchiului tău cît timp este bolnav.

— Nu pierzi decît o zi. Era limpede că Manfred își bătea joc de ruda lui.

Ulsenn făcu o pauză, evident pradă unor sentimente contradictorii. Se ridică de la masă, fără să-și termine micul dejun.

— Mă mai gîndesc, declară el părăsind camera.

Ulrica Ulsenn se sculă în picioare.

— Manfred, l-ai supărat și l-ai jignit în mod deliberat. L-ai pus în încurcătură și pe căpitanul Arflane. Trebuie să-ți ceri scuze.

Manfred se înclină batjocoritor spre Arflane.

— Îmi pare rău, căpitane.

Arflane privi gînditor fața frumoasă a Ulricăi. Ea se înroși părăsind camera în aceeași direcție în care se îndreptase soțul ei.

În clipa cînd ușa se închise, Manfred izbucni în rîs.

— Iartă-mă, căpitane. Janek e atît de încrezut, iar Ulrica îl urăște tot atît de mult ca și mine. Dar ea e-atît de *loială*!

— O calitate rară, zise sec Arflane.

— Într-adevăr! Manfred se ridică de la masă. Și acum, să mergem să-l vedem pe singurul membru al familiei ce merită o astfel de loialitate.

Capete de urs, balenă, morsă și lup împodobeau pereții acoperiți cu piei ai spațiosului dormitor. La capătul cel mai îndepărtat se înălța un pat înalt și larg unde, rezemat de blănuri împăturite, zăcea Pyotr Rorsefne. Mîinile-i bandajate se odihneau pe cuverturi, fiind singurele semne că se aflase atît de aproape de moarte. Fața îi era roșie și sănătoasă, ochii strălucitori iar mișcările alerte în momentul cînd întoarse capul să-i privească pe Arflane și Manfred Rorsefne. Părul sur și bogat era pieptănat și i se revărsa pe umeri. Mustața și barba erau stufoase, ambele aproape de o albeață ca de nea. Corpul său – sau ceea ce Arflane putea vedea din el – se împlinise, făcînd ca o asemenea restabilire să pară un miracol. Arflane punea minunea mai degrabă pe seama vitalității naturale a bătrînului și a setei sale de viață decît a îngrijirilor la care fusese supus. Pentru o clipă se întrebă de ce Rorsefne mai era încă țintuit la pat.

— Salut, Arflane. Vezi, te-am recunoscut! Vocea îi era adîncă și vibrantă, fără nici un pic de slăbiciune în ea. Sînt din

nou bine, sau atît de bine cît voi mai putea să fiu de acum înainte. Scuză-mi maniera în care ne întîlnim, însă acești papă-lapte cred că nu voi fi capabil să-mi mențin echilibrul. Am pierdut picioarele, dar am păstrat restul.

Arflane aprobă din cap, răspunzînd prieteniei bătrînului în ciuda propriei voințe.

Manfred aduse un scaun dintr-un colț al încăperii.

— Așează-te, spuse Pyotr Rorsefne. Avem de vorbit. Poți să ne lași singuri, Manfred.

Arflane se așeză lîngă pat, în vreme ce Manfred părăsea încăperea cu o vădită părere de rău.

— Dumneata și cu mine ne-am împotrivit lui Ice Mother, zîmbi Rorsefne, scrutîndu-l atent pe Arflane. Ce părere ai, căpitane?

— Un bărbat are dreptul să încerce să rămînă în viață cît mai mult posibil, replică Arflane. Cu siguranță că Ice Mother nu are nimic împotrivă să mai aștepte puțin.

— Se credea că nimeni nu trebuie să se amestece în viața altcuiva, ori în moartea sa. Se credea că dacă un bărbat e pe punctul să fie luat de Ice Mother, atunci nimeni nu are dreptul să i se opună. Așa spunea vechea concepție de viață.

— Știu. Poate că sînt la fel de molîu ca aceia pe care i-am condamnat de cînd mă aflu aici.

— Ne-ai condamnat, nu-i așa?

— Observ o tendință de renegare a lui Ice Mother. De aici nu ne putem aștepta decît la dezastru.

— Ești adept al vechilor concepții, nu ale celor noi. Nu crezi că gheața se topește?

— Nu, domnule.

Lîngă pat se afla o mică măsuță cu instrumente de scris, o cutie cu hărți, un ulcior cu *hess* și o cupă. Pyotr Rorsefne se întinse s-o apuce. Anticipîndu-i mișcarea, Arflane turnă niște *hess* din ulcior și-i înmînă băutura. Rorsefne mîrîi ceva ce semăna a mulțumesc. Expresia îi era gînditoare și calculată cînd îl privi pe Arflane drept în ochi.

Destul de îndrăzneț, Konrad Arflane îi susținu privirea. Bărbatul din fața sa era unul din cei pe care Arflane credea că-i înțelege. Spre deosebire de ceilalți membri ai familiei, el nu-l făcea să se simtă stingherit.

— Sînt proprietarul multor corăbii, murmură Rorsefne.

— Știu. A mult mai multe decît navighează în realitate.

— Încă ceva cu care nu ești de acord, căpitane? Marele clipere stau ancorate în port. Sînt sigur că ești conștient de faptul că dacă le-aș trimite la vînătoare și comerț, aș conduce toate celelalte orașe spre sărăcie într-o singură decadă.

— Sînteți generos. Lui Arflane i se părea surprinzător că Rorsefne se lăuda cu caritatea sa; nu se potrivea deloc cu firea personajului.

— Doar înțelept. Rorsefne făcu un gest cu o mînă bandajată. Friesgalt-ul are nevoie de competiție la fel de mult cît orașul tău — și celelalte ca el — au nevoie de comerț. Deja am devenit prea îmbuibați, efeminați și vanitoși. Bănuiesc că ești de acord cu asta.

Arflane încuviință din cap.

— Stă în evoluția lucrurilor, oftă Rorsefne. Odată ce un oraș devine puternic, el începe să decadă. Pentru că îi lipsește stimulul. Aici, pe podișul celor Opt Orașe, ne apropiem de acel moment în care nu mai există nimic în stare să ne impulsioneze. Mai mult decît atît, vînatul e pe cale de dispariție pe aceste meleaguri. Arflane, pe toți ne așteaptă moartea, într-o perioadă de timp nu prea lungă.

Arflane ridică din umeri.

— Așa dorește Ice Mother. Mai devreme sau mai tîrziu tot se va întîmpla. Nu sînt sigur că v-am înțeles în întregime raționamentul, dar știu cu siguranță că, cu cît vor deveni mai slabi din fire oamenii, cu atît mai puține șanse de supraviețuire vor avea...

— Dacă se îmblînzesc condițiile naturale, atunci și oamenii își pot permite să facă la fel, declară liniștit Rorsefne. Savanții noștri spun că nivelul gheții se reduce, iar vremea se îm-

bunătățește de la un sezon la altul...

— O dată am văzut o linie neîntreruptă de stînci de gheață la orizont, îl întrerupse Arflane. Am fost uluit. Niciodată nu mai fuseseră stînci pe acolo, în special cele ce se sprijineau pe vîrfuri, cu bazele în nori. Am început să mă îndoiesc de toate cunoștințele acumulate de mine despre lume. M-am întors acasă și le-am spus tuturor ce văzusem. Mi-au rîs în nas. Mi-au spus că ceea ce văzusem nu era decît o iluzie — ceva legat de reflexia luminii — și că dacă aveam să mă duc din nou acolo în ziua următoare, stîncile vor fi dispărut. A doua zi m-am întors în acel loc. Stîncile pieriseră fără urmă. Atunci am știut că nu mă pot încrede întotdeauna în simțurile mele, dar că pot avea încredere în ceea ce știam a fi drept. Știu că gheața nu se topește. Știu că savanții voștri au fost induși în eroare, ca și mine, de iluzii.

Rorsefne oftă.

— Aș vrea să fiu de acord cu dumneata, Arflane...

— Dar nu puteți. Am avut deja o discuție de genul ăsta...

— Nu, vorbesc serios. Vreau să fiu de acord cu dumneata. Dar, pur și simplu, am nevoie, într-un fel sau altul, de dovezi.

— De jur împrejur nu sînt decît dovezi. Evoluția naturală a lucrurilor este spre completă glacialitate și moarte. Soarele trebuie să moară și vîntul trebuie să se risipească în noapte.

— Am citit că au mai fost și alte epoci în care gheața acoperea lumea... și apoi a dispărut. Rorsefne se îndreptă din spate, aplecîndu-se înainte. Ce spui de asta?

— Nu era decît începutul. Ice Mother a fost împinsă înapoi de două sau de trei ori. Dar ea a fost mai puternică și a avut răbdare. Cunoști răspunsurile. Sînt trecute în Învățături.

— Savanții consideră că puterea ei este din nou în descreștere.

— Nu poate fi adevărat. Dominația ei asupra întregii lumi este inevitabilă.

— Nu faci decît să citezi Învățăturile. N-ai nici un fel de îndoieli?

Arflane se ridică de pe scaun.

— Nici măcar una.

— Te invidiez.

— Și asta mi s-a mai spus. Nu-i nimic de invidiat, poate e mai bine să credem într-o iluzie.

— Nu pot să cred în ea, Arflane. Rorsefne se aplecă înainte, mîinile sale bandajate întinzîndu-se să-l apuce pe căpitan de braț. Așteaptă. Ți-am spus că am nevoie de dovezi. Bănuiesc că știu unde să le găsesc.

— Unde?

— Acolo unde am fost cu corabia și echipajul meu. Acolo de unde m-am întors. Un oraș, la multe luni depărtare de aici, spre nordul îndepărtat. New York. Ai auzit vreodată de el?

Arflane rîse.

— Un mit. Vorbeam mai înainte de iluzii...

— L-am văzut, e adevărat că de la distanță, dar nu se pune la îndoială existența sa. Oamenii l-au văzut și ei. Duceam lipsă de provizii și eram atacați de barbari. Am fost forțați să ne întoarcem înainte de a ne apropia de el. Hotărîsem să mă întorc acolo cu o întreagă flotă. Am văzut New York-ul, locul în care Duhurile Gheții își țin curtea. Orașul lui Ice Mother. Un oraș al minunilor. I-am văzut clădirile ridicîndu-se în straturi suprapuse pînă la cer.

— Cunosc povestea. Orașul a fost înghițit de ape care apoi înghețînd, l-au păstrat neatins sub gheață. O legendă imposibilă. S-ar putea să cred în doctrinele lui Ice Mother, însă nu-s atît de superstițios...

— Dar e adevărat! Am văzut New York-ul. Turnurile sale țîșnesc dintr-un cîmp strălucitor de gheață lucie. Nimeni nu poate spune cît de adînc se înfig ele în pămînt. Poate că acolo se află curtea lui Ice Mother, poate că aceasta face și ea parte dintr-un mit... Dar dacă orașul a fost astfel conservat, poate că s-au păstrat și cunoștințele locuitorilor săi. Arflane, într-un fel sau altul, dovezile de care vorbeam se află în New York.

Perplex, Arflane se întreba în sinea sa dacă bătrînul lord

scăpase cu adevărat de febra care-l chinuise atîtea zile.

Rorsefne păru să-i ghicească gîndurile. Rîse, bătînd cu degetul în cutia cu hărți.

— Sînt în toate mințile, căpitane. Totul e notat aici. Cu o corabie bună, mai bună decît cea cu care am fost eu, New York-ul poate fi atins și adevărul descoperit.

Arflane se așeză din nou.

— Cum a fost distrusă corabia?

Rorsefne oftă.

— Un șir întreg de nenorociri – crăpături în gheață, stînci în mișcare, atacuri ale balenelor de uscat, ciocniri cu barbarii. Ajunsă în cele din urmă pe platoul de pe Great North Course[1], corabia n-a mai rezistat. Pur și simplu s-a dezmembrat, omorîndu-i pe cei mai mulți din echipaj. Bărcile de salvare fiind și ele distruse, supraviețuitorii au pornit pe jos spre Friesgalt, sperînd să întîlnească în drum vreo corabie. N-am întîlnit nici una. N-a mai trecut mult și doar eu am rămas în viață.

— Deci cauza naufragiului-a fost ghinionul?

— În esență. Unei nave bune nu i s-ar fi întîmplat așa ceva.

— Cunoașteți amplasarea orașului?

— Mai mult decît atît, am trasat întregul curs.

— Cum de ați știut încotro să mergeți?

— N-a fost greu. Am citit vechile cărți și am comparat amplasările indicate de fiecare în parte.

— Și acum vreți să conduceți o flotă într-acolo?

— Nu. Rorsefne se lăsă să cadă pe blănuri. N-aș fi decît o povară într-o astfel de expediție. Prima dată am plecat în secret deoarece nu doream ca zvonurile să tulbure liniștea oamenilor. În timpuri tulburi, astfel de știri pot distruge stabilitatea unei întregi societăți. Cel mai bine este să păstrăm secretul despre acest oraș pînă ce o corabie va ajunge la New York și va descoperi ce cunoștințe se ascund cu adevărat acolo. În

(1) Marea Rută de Nord (n.tr.)

acest scop intenționez s-o trimit acolo pe *Ice Spirit*.

— E cea mai bună corabie din toate cele Opt Orașe.

— Se spune că o corabie e măsura celui ce o conduce, murmură Rorsefne. Începeau să-l părăsească puterile. Nu știu nici un alt comandant mai bun decît dumneata, căpitane Arflane. Am încredere în dumneata. Ai o reputație bună.

Arflane nu refuză imediat oferta așa cum își închipuise că va proceda. Anticipase pe jumătate sugestia bătrînului lord, dar nu era sigur că Rorsefne era complet rațional. Poate că văzuse vreun miraj oarecare, sau poate fusese un șir de munți care de la distanță să fi arătat ca un oraș. Și totuși ideea de a merge la New York, gîndul de a descoperi miticul palat al lui Ice Mother și de a-și verifica instinctiva sa credință în inevitabila domnie a gheții, îl atrăgea și-i înflăcăra imaginația. La urma urmei, nimic nu-l reținea în aceste locuri, iar expediția părea să fie una dezinteresată, dacă nu chiar sacră. A merge spre nord, spre reședința lui Ice Mother, a naviga, precum marinarii altor timpuri, într-o expediție pe durata multor luni, a afla cunoștințe capabile să schimbe lumea, constituiau idei ce se potriveau perfect cu firea sa predominant romantică. Mai mult decît atît, urma să comande cea mai bună corabie din lume, parcurgînd întinderi necunoscute de gheață și descoperind rase noi de oameni, dacă ceea ce-i povestise Rorsefne despre barbari se dovedea adevărat. New York, orașul legendar, ale cărui turnuri înalte răsăreau dintr-o cîmpie netedă de gheață... Și ce dacă, pînă la urmă, New York nu exista? El ar fi continuat să navigheze spre nord, tot mai departe și mai departe spre nord, iar toți ceilalți s-ar fi îndreptat spre sud.

Ochii lui Rorsefne se închiseseră pe jumătate. Aparenta sa sănătate fusese înșelătoare; bătrînul era extenuat.

Arflane se ridică pentru a doua oară de pe scaun.

— Am acceptat, în ciuda părerii mele personale, să comand un iaht cu care membrii familiei dumneavoastră vor să ia parte astăzi la o vînătoare de balene.

Rorsefne zîmbi slab.

— Ideea lui Ulrica?

— A lui Manfred. Într-un fel sau altul, a reușit să ne atragă în această acțiune pe lordul Janek Ulsenn, pe fiica dumneavoastră și pe mine. Fiica dumneavoastră a sprijinit ideea lui Manfred. Ar trebui, ca șef al familiei, să...

— Nu-i treaba dumitale, căpitane. Știu că vorbești cu bună intenție, dar Manfred și Ulrica sînt în stare să-și poarte singuri de grijă. Cei din neamul Rorsefne se hrănesc cel mai bine cu pericole, drept pentru care e necesar să le și caute. Bătrînul lord făcu o pauză, studiind din nou expresia lui Arflane și încruntîndu-se într-un fel puțin curios. N-aș fi crezut că-ți stă în fire să dai sfaturi necerute, căpitane...

— Nu mi se întîmplă așa ceva, în mod normal. Arflane era complet uluit. Nu știu de ce-am menționat acest lucru. Îmi cer iertare. Își dădea seama că nu proceda deloc în felul său obișnuit. Care să fi fost cauza schimbării?

Pentru o clipă își imagină întreaga familie Rorsefne ca fiind un pericol pentru propria sa persoană — dar pericolul era atît de nebulos... Simți cum îl cuprinde panica și-și frecă rapid fața bărboasă. Uitîndu-se la Rorsefne, văzu că bărbatul zîmbea abia perceptibil. Zîmbetul părea plin de simpatie.

— Ai spus că merge și Janek? întrebă brusc Rorsefne, rupînd vraja momentului.

— Așa se pare.

Bătrînul rîse încetișor.

— Mă întreb cum o fi fost oare convins. N-are nici o importanță. Cu oarecare noroc, el va fi cel omorît și ca își va găsi pe cineva cu care să se mărite, deși șansele sînt mici. Comanzi iahtul?

— Am promis s-o fac, deși nu știu de ce am acceptat. Fac o mulțime de lucruri pe care nu le-aș fi făcut în altă parte. Sînt într-un soi de impas, lord Rorsefne.

— Nu te neliniști, chicoti Rorsefne. Pur și simplu nu ești obișnuit cu modul nostru de a aborda problemele.

— Nepotul dumneavoastră mă pune în încurcătură. Nu știu cum a reușit, însă m-a determinat să fiu de acord cu el cînd de fapt tot ce simt este complet împotrivă. E un tînăr foarte abil.

— Are propria lui tărie sufletească, declară afectuos Rorsefne. Nu-l subestima pe Manfred, căpitane. Pare slab, în fire și constituție fizică, dar de fapt îi place să pozeze.

— Îl faceți să pară foarte misterios, spuse pe jumătate în glumă Arflane.

— Bănuiesc că-i mai greu de înțeles decît noi ceilalți, replică Rorsefne. Reprezintă ceva nou, poate tocmai o nouă generație. Se vede că ți-e antipatic. Deși s-ar putea să ajungi să-l placi la fel de mult cum o placi pe fata mea.

— Acum chiar că deveniți misterios. Nu mi-am exprimat simpatia pentru cineva anume.

Rorsefne ignoră remarca.

— Vino să mă vezi după vînătoare, hotărî el cu voce slăbită. Am să-ți arăt hărțile. Apoi îmi vei spune dacă accepți comanda.

— Foarte bine. La revedere, domnule.

Părăsind camera, Arflane își dădu seama că, irevocabil, se lăsase atras în afacerile familiei Rorsefne, și că, de cînd salvase viața bătrînului, soarta sa devenise indestructibil legată de cea a lordului. Reușiseră să-l corupă, să-l facă omul lor. Știa că va accepta comanda oferită de Pyotr Rorsefne, la fel cum preluase și comanda iahtului la propunerea lui Manfred Rorsefne. Fără să pară a fi pierdut cîtuși de puțin din propria sa integritate, nu mai era propriul său stăpîn. Tăria de caracter a lui Pyotr Rorsefne, frumusețea și grația Ulricăi Ulsenn, subtilitatea lui Manfred Rorsefne, chiar și atitudinea belicoasă a lui Janek Ulsenn, toate se combinaseră pentru a-l prinde în capcană. Tulburat, Arflane se îndreptă din nou spre încăperea în care-și luase micul dejun.

6

Vînătoarea de balene

Despărțit de restul flotei de un mic zid din blocuri de gheață, iahtul — grațios și cu o pravă zveltă — se afla ancorat în portul personal al familiei Rorsefne.

Tropăind pe gheață în dimineața rece, cu aerul de un galben fumuriu, pătat pe ici pe colo de nuanțe de portocaliu și purpuriu închis, reflectate de gheață, Arflane îl urma pe Manfred Rorsefne croindu-și drum spre iaht prin stratul încă moale de zăpadă. În spatele lui Arflane veneau Janek și Ulrica Ulsenn, așezați pe o mică, dar împodobită sanie trasă de cîțiva servitori. Ca soț și soție stăteau unul lîngă celălalt, înfășurați în blănuri scumpe, cu mîinile vîrîte adînc în manșoane uriașe și cu fețele aproape în întregime ascunse de capișoane.

Echipajul iahtului fusese deja completat și oamenii se pregăteau de plecare. Un tun-harpon masiv, acționat cu arc — asemănător cu o arbaletă gigantică — fusese încărcat și amplasat la pravă. Uriașul harpon, format pe jumătate din cîrlige cu vîrf ascuțit, depășea cu mult bompresul, de parcă ar fi fost un falus sălbatic.

Arflane zîmbi privind masivul harpon. Părea prea mare pentru zveltul iaht pe care se afla. Domina nava, un schooner cu velatură longitudinală, și atrăgea toate privirile asupra sa. Un harpon minunat, dar aducător de moarte.

Konrad îl urmă pe Manfred spre estacadă și fu surprins să-l vadă acolo pe Urquart, urmărindu-i cu ochii săi pătrunzători

și sardonici, legănîndu-și propriul harpon pe brațul stîng; trăsăturile-i cumplite și corpul său înalt rămaseră imobile cîteva clipe, apoi le întoarse brusc spatele și se îndreptă în sus pe puntea pupă către timonerie. Janek Ulsenn, bosumflat și cu fața-i exprimînd o îngrijorare prost camuflată, își ajuta soția să urce la bord. Lui Arflane i se păru că de această dată ea ar fi trebuit să-și ajute soțul.

Un ofițer într-o blană albă cu gri înaintă pe punte spre noii sosiți. Se opri în fața lui Manfred Rorsefne, deși protocolul cerea ca el să se adreseze celui mai în vîrstă membru al familiei, Janek Ulsenn.

— Gata de a ridica pînzele, domnule. Luați comanda?

Manfred clătină ușor din cap și făcu un pas lateral, așa încît între Konrad și ofițer nu se mai afla nimeni.

— Iată-l pe căpitanul Arflane. El va comanda corabia. Are depline puteri, asigurate de poziția pe care o ocupă.

Ofițerul, un bărbat lat în spate, de vreo treizeci de ani, cu o barbă acoperită cu brumă, înclină capul în direcția lui Arflane.

— Am auzit de dumneavoastră, domnule căpitan. Sînt mîndru să servesc sub ordinele dumneavoastră. V-aș putea arăta corabia înainte de a mola parîmele?

— Mulțumesc. Arflane îi părăsi pe ceilalți și-l însoți pe ofițer spre timonerie. Cum te numești?

— Haeber, domnule căpitan. Secund. La bord mai sînt un al doilea ofițer, un nostrom[1] și restul echipajului — nu-s băieți răi, domnule.

— Obișnuiți cu vînătoarea de balene?

O umbră trecu pe fața lui Haeber. Răspunse simplu:

— Nu, domnule căpitan.

— Măcar e cineva în echipaj care să fi vînat balene?

— Foarte puțini, domnule căpitan. După cum știți, îl avem la bord pe domnul Urquart, însă dumnealui e harponier...

---

(1) Șef de echipaj (n.tr.)

— Atunci oamenii dumitale vor trebui să învețe repede, așa-i?

— Bănuiesc că da, domnule căpitan. Tonul lui Haeber era deliberat evaziv. Pentru o clipă, lui Arflane îi trecu prin minte să reitereze aceeași îndoială, dar în schimb spuse vioi:

— Dacă echipajul e atît de bun precum declari, atunci nu vom avea nici un fel de necazuri în timpul vînătorii. Cunosc balenele. Asigură-te că vei auzi corect orice ordin pe care-l voi da și nu vom avea probleme.

— Am înțeles, să trăiți! Vocea lui Haeber deveni mai încrezătoare.

Iahtul era mic și bine îngrijit, o navă bună pentru clasa sa. Totuși, Arflane își dădu seama dintr-o dată că temerile sale în ceea ce privea întrebuințarea lui ca balenieră erau pe deplin justificate. Era mai rapid — mai rapid decît o balenieră obișnuită — dar fără nici un fel de rezistență. O bărcuță fragilă. Tălpicile și traversele erau prea subțiri ca să reziste la condițiile dificile ale unei vînători, iar carena era predispusă la fisurare, în cazul unei coliziuni cu o denivelare a gheții, cu o altă corabie sau chiar cu o balenă matură.

Arflane decise că va trebui să țină el însuși timona. Faptul ar fi insuflat încredere echipajului, renumele său de timonier neîntrecut fiind binecunoscut și prețuit. Pentru început avea să-i permită unuia dintre ofițeri s-o scoată la gheață liberă, familiarizîndu-se pînă atunci cu ea. Pînzele erau gata să fie înălțate, iar oamenii din echipaj stăteau lîngă cabestanele[1] de ancoră, pe cele două laturi ale punții.

După ce încercă manevrabilitatea timonei, Arflane luă megafonul întins de Haeber și urcă pasarela ce ducea la puntea de comandă situată deasupra timoneriei.

(1) Instalație de punte, compusă dintr-un ax vertical la partea superioară cu un clopot cu orificii, ce servește la virarea lanțului ancorei (n.tr.)

În depărtare zărea siluetele vagi ale corăbiilor ce se îndreptau cu toate pînzele sus spre South Ice. Profesioniștii unor astfel de vînători erau mult în față, iar Arflane fu încîntat de faptul că cel puțin iahtul nu va sta în drumul celorlalți înainte ca adevărata vînătoare să înceapă și turma de balene să se risipească. Acela era momentul cînd se stîrnea cea mai mare confuzie, existînd în orice clipă pericolul unei coliziuni cu navele care tocmai își alesese animalele de urmărit. Pentru a-și găsi o pradă potrivită, de preferință un pui tînăr, restul balenierelor aveau să se împrăștie. Arflane oftă, iritat de faptul că era obligat să urmărească o pradă atît de nedemnă de un bărbat, doar pentru simpla plăcere a unor aristocrați care tocmai se apropiau, aproape tîrîndu-se pe puntea de comandă. Evident, se pregăteau să i se alăture, și cîtă vreme corabia le aparținea, aveau tot dreptul să se afle acolo, cu condiția să nu se amestece în manevrarea efectivă a vasului.

Arflane duse megafonul la gură.

— Toată lumea la posturi!

Puținii membri ai echipajului ce nu se aflau încă la posturile lor, se repeziră să și le ia în primire. Ceilalți se încordară, gata să se supună ordinelor lui Arflane.

— Mola parîmele!

Ca un singur om, marinarii dădură drumul complet parîmelor de ancorare și corabia începu să alunece spre deschizătura din zidul de gheață. Tălpicele zgîrîiau și loveau ritmic gheața, pe măsură ce luînd viteză pe ușoara pantă înclinată și depășind blocurile zidului, iahtul se îndrepta spre întinderea nesfîrșită din fața sa.

— Gata de manevrat vela mare!

Oamenii înșiruiți pe vergile arborelui mare apucară fungele[1],

(1) Parîmă trecută printr-un scripete de pe catarg, curent folosită pentru a ridica și coborî o velă, pentru a pune la post un arbore gabier sau arboret (n.tr.)

— Ridicați vela mare!

Pînza trosni și bubui din ce în ce mai tare, pe măsură ce vîntul o umfla. Viteza navei se dublă aproape imediat. La intervale regulate, Arflane ordonă și ridicarea celorlalte vele, așa încît curînd iahtul aluneca pe gheață cu toate pînzele întinse. Vîntul biciuia fața lui Arflane, și el trase adînc în piept aerul proaspăt, savurînd fiorii reci ce-i pătrundeau în nări și în plămîni, oxigenîndu-l și înlocuind complet aerul stătut al orașului. Se agăță de balustrada punții în clipa cînd nava trecu peste o serie de denivelări, săpîndu-și un nou drum prin straturile subțiri de zăpadă și traversînd urmele negre lăsate deja în gheață de tălpicele corăbiilor care o depășiseră.

Soarele, de un roșu întunecat pe un cer de furtună, se afla aproape la zenit. Norii se îngrămădeau în fața lor, culorile schimbîndu-li-se treptat de la galben pal la alb, pe un fond de albastru deschis. Pentru a se asorta cu norii, culoarea gheții varia și ea spre una de o albeață pură și scînteietoare. Celelalte corăbii se găseau la o distanță atît de mare încît nu li se mai vedeau decît catargele profilate la orizont. În afara ușoarelor sunete produse de navă, de trosnetele tălpicelor și scîrțîitul vergilor, liniștea era completă.

Stîrnit de tălpice, un nor fin de zăpadă se ridica pe ambele părți ale corăbiei ce plonja literalmente spre South Ice.

Arflane era conștient de prezența celor trei membri ai familiei stăpînitoare din Friesgalt. Îbtuși, nu se întoarse. Din contră, privi curios la silueta sprijinită de tunul-harpon, ținîndu-se cu mîinile înmănușate de o parîmă, cu părul ciudat ca formă fluturîndu-i în vînt și cu harponul balansîndu-i-se pe braț. Fie din mîndrie, fie din dorința de singurătate, Urquart nu vorbise cu nimeni de cînd urcase la bord. Într-adevăr, urcase pe navă de bunăvoie, iar dreptul de a se afla acolo nu-i fusese contestat de nimeni.

— Ajungi din urmă balenierele, căpitane? întrebă la fel de liniștit Manfred Rorsefne; nici nu era nevoie să ridice tonul în tăcerea aproape palpabilă a întinderilor de gheață.

— Nu, răspunse clătinînd din cap Arflane.

În realitate, știa că existau toate șansele de a-i prinde din urmă pe vînătorii profesioniști de balene, dar nu avea nici cea mai mică intenție s-o facă, pentru a nu le da peste cap vînătoarea. Intenția sa era, de îndată ce se va fi ivit posibilitatea și sub un pretext oarecare, să reducă pînzele și să micșoreze viteza.

Ocazia apăru după vreo oră. Părăseau o zonă de gheață lucie, intrînd într-o regiune acoperită ici-colo de coame și piscuri de gheață, modelate în cele mai ciudate forme de acțiunea vîntului. Lăsă în mod deliberat nava să treacă cît mai aproape de ele, pentru a maximaliza pericolul de ciocnire.

După ce trecu de pinten, se întoarse pe jumătate spre Rorsefne, aflat lîngă el.

— Reduc viteza pînă ce trecem de aceste piscuri. Dacă n-o fac, există toate șansele să lovim unul și să spargem carena — și atunci nu vom mai vedea niciodată turma de balene.

Rorsefne îi adresă un surîs cinic, ghicind fără îndoială adevărata cauză a unei astfel de decizii, dar nu făcu nici un comentariu.

La ordinele lui Arflane, pînzele fură reduse și viteza iahtului se reduse aproape la jumătate. Atmosfera de la bord deveni mai puțin încordată. Urquart, aflat încă în locul pe care și-l alesese singur la provă, se întoarse și aruncă o privire spre coverta. Apoi, ca și cum ar fi fost satisfăcut într-o anume privință, ridică ușor din umeri și se întoarse să privească iarăși către orizont.

Cei doi Ulsenni stăteau pe o banchetă sub tendă[1], în spatele căpitanului. Manfred Rorsefne se rezemase de parapet uitîndu-se fix la vîrtejurile de nori de deasupra.

Piscurile de gheață pe lîngă care treceau erau modelate în

(1) Apărătoare de soare, ploaie sau zăpadă, în formă de acoperiș, confecționată de obicei din pînză (n.tr.)

forme imposibile de stihiile naturii.

Unele aveau forma unor poduri pe jumătate terminate, curbîndu-se deasupra gheții și terminîndu-se brusc în contururi zimțate. Altele, de-abia ridicate deasupra întinderii de gheață, formau un amestec de suprafețe rotunde și unghiuri ascuțite; iar altele se înălțau zvelte, ca niște harpoane gigantice înfipte cu mînerele în gheață. Cele mai multe alcătuiauormau grupuri compacte, amplasate destul de departe unele de altele pentru a permite alunecarea liberă a corăbiei pe cursul stabilit, deși din cînd în cînd Haeber, aflat la timonă, făcea cîte o voltă[1] sau două, într-o parte sau în alta, să evite ciocnirea cu vreo creastă.

Gheața de sub tălpice devenise mai dură, zona în care se aflau fiind mai puțin circulată decît terenurile din jurul orașelor. Deplasarea era încă lină, chiar dacă mișcarea se accentuase.

În ciuda lipsei majorității velaturii, iahtul continua să înainteze cu o viteză considerabilă, vîntul de putere constantă umflînd restul de pînze.

Știind că în aceste condiții nu prea mai avea ce face, Arflane fu de acord cu sugestia lui Rorsefne de a coborî sub punte să ia masa. Așa încît îi încredință lui Haeber comanda, iar nostromului timona.

Cabinele de sub punte erau surprinzător de mari, probabil pentru simplul motiv că, în afară de provizii, nava nu lua nici o altă încărcătură la bord. Cabina principală era, după standardele lui Arflane, la fel de luxos mobilată ca și cele de pe *Ice Spirit*: scaune cu pînza întinsă pe cadre de os, masă de fildeș, rafturi și cufere din același material, aliniate de-a lungul peretelui despărțitor. Podeaua era acoperită cu o blană maro roșcat de lup (o fiară pe cale de dispariție), iar hublourile mari lăsau să pătrundă înăuntru mult mai multă lumină decît se

(1) Manevră executată de o navă cu vele pentru a primi vîntul din celălalt bord (n.tr.)

obișnuia pe o navă din această clasă.

Toți patru se așezară în jurul mesei sculptate de fildeș, iar bucătarul le servi masa de prînz: ciorbă de carne de gaie-roșie-de-zăpadă, biftecuri de focă cu garnitură de licheni ce creșteau chiar pe gheață în unele zone ale platoului. În timpul prînzului abia dacă schimbară cîteva cuvinte, fapt ce-i convenea de minune lui Arflane. Acesta stătea la un capăt al mesei, Ulrica la celălalt. Janek Ulsenn și Manfred Rorsefne se aflau la dreapta și respectiv la stînga lui. Din cînd în cînd Arflane își ridica ochii din farfurie în același timp cu Ulrica Ulsenn și privirile li se încrucișau. Un alt prînz inconfortabil pentru Konrad Arflane.

La începutul după-amiezii, corabia se apropie de zona unde fuseseră zărite balenele. Bucuros să scape de compania celor doi Ulsenni și a lui Manfred Rorsefne, Arflane preluă timona de la nostrom.

Catargele cîtorva baleniere erau acum vizibile în depărtare; impresia generală era că flota nu se împrăștiase încă. Vasele păreau să urmeze aproape același curs, ceea ce nu putea să însemne decît faptul că balenele se situau încă în afara razei lor de acțiune.

Pe măsură ce se apropiau, Arflane își dădu seama că o serie de catarge începeau să se distanțeze; așadar, turma fusese zărită. Balenierele se dispersau, fiecare alegîndu-și o anumită pradă.

Arflane suflă în porta-vocea ce-l lega de cabina de sub punte. Răspunse Manfred Rorsefne.

— Turma a fost reperată. Se împrăștie. Balenierele vor lua urma animalelor adulte. Bănuiesc că putem găsi un pui și pentru noi.

— Cît mai durează, căpitane? Vocea lui Rorsefne trăda o oarecare urmă de agitație.

— Cam o oră, răspunse scurt Arflane și întrerupse legătura.

La orizont, înspre tribord[1], se ridica la sute de picioare spre cerul de un purpuriu închis o stîncă înaltă de gheață. Spre babord[2], paralele cu stîncile, se distingeau mici dar ascuțite creste de gheață. Iahtul naviga printre ele îndreptîndu-se spre terenurile-abatoare unde balenierele se angajaseră deja în urmărirea și uciderea marilor mamifere.

Arflane tocmai se pregătea să coboare de pe puntea de comandă să preia iarăși timona, cînd identifică prada ideală pentru iaht: cîțiva pui rătăciți cam la jumătate de milă în fața lor, aproape pe aceeași linie cu actualul curs al navei. Rorsefne și cei doi Ulsenni se aplecară peste parapet, întinzîndu-și gîturile în afară pentru a cîntări mai bine din ochi vînatul.

Curînd se apropiară destul de mult ca să distingă balenierele în acțiune.

Încleștînd cu ambele mîini timona și avîndu-l lîngă el pe Haeber gata să-i retransmită ordinele prin megafon, Arflane menținea cu siguranță nava pe cursul ales, deviind uneori într-un arc larg pentru a evita celelalte corăbii.

Sîngele roșu închis al balenelor se întindea peste albeața de spumă a gheții; micile ambarcațiuni, cu harponierii pregătiți de acțiune, se deplasau cu repeziciune după uriașele mamifere sau erau remorcate cu o viteză amețitoare în urma leviatanilor[3] trași în țeapă de corzile harpoanelor, înfășurate pe micile vinciuri de la prove. O corabie trecu extrem de aproape, părînd nici să nu atingă pămîntul, tîrîtă pe gheață de o femelă înfuriată de durere, de patru ori mai lungă și de două ori mai înaltă decît nava însăși. Monstrul își deschidea și-și închidea convulsiv fălcile-i masive, pline de dinți, folosindu-se de aripioarele frontale și posterioare pentru a se propulsa cu o viteză aproape

(1) Bordul din dreapta planului diametral al navei (n.tr.)
(2) Partea stîngă a unei nave, privind de la pupa spre prova (n.tr.)
(3) Monstru biblic, dragon sau ființă-amfibie, sălășuind în apele mării, caracterizat printr-o constituție complexă și o forță colosală (n.tr.)

incredibilă cît mai departe de sursa agoniei sale. Tălpicele corăbiei, ridicate pe un cadru de os, erau pe punctul să se frîngă în momentele cînd nava era săltată în aer și trîntită din nou pe gheață. Echipajul, stors de puteri, se crampona încăpățînat de flancuri ca să nu fie azvîrlit jos, iar cei ce mai erau în stare să întreprindă ceva stropeau cu apă tălpicile pentru a le împiedica să ia foc. Pielea femelei, crestată, sfîșiată și sîngerînd din rănile provocate de o duzină de harpoane, avea o culoare brun-cenușie, fiind acoperită cu un păr aspru, sîrmos. Ca și multe alte surate, nu se învrșuna împotriva corăbiei pe care ar fi reușit s-o rupă într-o clipă în două doar cu o singură mușcătură a fălcilor de cincisprezece picioare.

Curînd, așa cum observă Arflane, începu să se clatine. Într-un alt loc, un mascul fusese răsturnat pe spate și-și agita slab masivele aripioare în agonia morții. În jurul lui, o grămadă de vînători debarcați din bărci se apropiau cu precauție, ținîndu-și la îndemînă harpoanele, cuțitele, gata să spintece fiara. Oamenii erau ridiculizați ca mărime de monstrul ce trăgea să moară întins pe spate, gura deschizîndu-i-se și închizîndu-i-se în încercări spasmodice de respirație.

Mai departe, Arflane zări o femelă zvîrcolindu-se și tremurînd pe măsură ce sîngele îi țîșnea din nenumărate răni.

Iahtul ajunsese chiar în dreptul puilor.

O mișcare la tribord atrase privirea lui Arflane. Un mascul uriaș tîrînd după el o balenieră se năpustea direct pe traiectoria iahtului! O coliziune era iminentă.

Cu o mișcare disperată, Arflane răsuci complet timona. Tălpicele scoaseră un țipăt strident în clipa în care iahtul începu să se rotească, trecînd milimetric pe lîngă teribilul mamifer, dar încă în pericol să se încurce în parîmele celeilalte corăbii, fapt ce ar fi însemnat fără nici o îndoială distrugerea ambelor vase. Arflane se lăsă cu toată puterea pe timonă și reuși cu greu să-și mențină iahtul pe un curs paralel. Ocupanții balenierei erau acum vizibili. La provă, cu o mînă ținîndu-se de o parîmă și cu un harpon pregătit în cealaltă, se afla

căpitanul Brenn. Fața îi era contorsionată de furia ce-l mistuia față de fiara ce-i remorcase nava. Zăpăcită de brusca apariție a iahtului, balena se întoarse și ochii ei minusculi întrezăriră corabia lui Brenn. Într-o clipă se năpusti asupra ei. Arflane auzi urletul căpitanului în momentul cînd uriașele fălci se căscară larg și se închiseră asupra balenierei.

Un teribil țipăt se ridică din rîndul vînătorilor pe măsură ce masculul scutura nava deja sfărîmată. Arflane își văzu prietenul azvîrlit pe gheață și încercînd să se tîrască în afara razei de acțiune a bestiei, însă aceasta îl zări și fălcile i se deschiseră și se închiseră încă o dată — asupra corpului lui Brenn.

Pentru o clipă picioarele căpitanului loviră aerul, apoi dispărură și ele. Arflane răsucise automat timona să-și salveze prietenul. Prea tîrziu.

Apropiindu-se de masivul corp al balenei, Konrad își dădu seama că Urquart nu se mai afla la pupă. În locul lui ședea Manfred Rorsefne, manevrînd tunul în poziție de tragere.

Apucînd megafonul, Arflane urlă în el:

— Rorsefne! Neghiobule! Nu trage!

Deși evident îl auzise, celălalt își flutură doar mîna și se aplecă asupra tunului.

Arflane încercă să vireze la timp, dar era deja prea tîrziu. O zdruncinătură puternică se propagă în toată corabia în clipa cînd masivul harpon părăsi tunul și, trăgînd după el odgonul, se înfipse adînc în coasta balenei.

Monstrul se ridică pe aripioarele din spate, cele din față agitîndu-le frenetic. Un sunet ascuțit și prelung îi ieși printre fălcile larg deschise și umbra sa acoperi complet iahtul. Vasul, tras de odgonul harponului, făcu un salt înainte, tălpicele frontale părăsind gheața. Apoi odgonul se rupse — Rorsefne nu-l asigurase ca lumea — și iahtul se prăbuși cu o bufnitură.

Masculul se lăsă pe gheață și începu să se deplaseze rapid spre iaht, fălcile mișcîndu-i-se spasmodic. Arflane reuși să vireze din nou; fălcile mușcară pe lîngă pupă, în schimb corpul gigantic se izbi de tribord. Micul vas se cutremură, aproape să se răstoarne. Se redresă totuși imediat.

Manfred Rorsefne își făcea de lucru la tun, încercînd să bage pe țeavă un alt harpon. Apoi tălpicele de la tribord, solicitate mult peste capacitatea lor de rezistență de șocul la care fuseseră supuse, se fisurară și se rupseră. Iahtul se prăbuși pe tribord, puntea înclinîndu-se sub un unghi ascuțit. Arflane fu azvîrlit de peretele despărțitor în momentul cînd iahtul derapă pieziș pe gheață, izbindu-se de partea posterioară a balenei ce se răsucea pentru un nou atac.

Arflane se întinse și apucă strîns balustrada pasarelei. Începu cu mare dificultate să se tîrască înapoi pe punte. Nu se mai gîndea decît la salvarea Ulricăi Ulsenn.

Tot cățărîndu-se, se pomeni la un moment dat privind drept în figura îngrozită a lui Janek Ulsenn. Se răsuci într-o parte, făcîndu-i loc să treacă pe lîngă el. Ajuns pe coverta o zări pe Ulrica zăcînd grămadă lîngă parapet.

Arflane se rostogoli pe puntea înclinată și se ghemui lîngă ea. O întoarse pe spate. Nu era moartă, dar pe frunte avea o umflătură vînătă.

Konrad răsuflă cîteva clipe, privind fix frumosul chip; apoi o săltă pe umăr și porni să-și croiască drum înapoi spre pasarelă, tocmai cînd balena revenea iar la atac, mugind cumplit.

Pe punte echipajul încăleca disperat parapetul babordului, sărind apoi pe gheață în speranța să scape cu fuga. Manfred Rorsefne, Urquart și Haeber nu se vedeau nicăieri, însă Konrad distinse silueta lui Janek Ulsenn ajutat de doi marinari să iasă din sfărîmăturile navei. Ajutîndu-se de cîteva parîme, Konrad se tîrî pe puntea înclinată; aproape că ajunsese la parapet cînd balena izbi cu putere prova iahtului. Căzu pe spate lovindu-se de peretele timonerici, în vreme ce capul masiv al creaturii se înălța doar la cîteva picioare depărtare.

O scăpă pe Ulrica care se rostogoli departe, înspre pupă. Se tîrî după ea apucînd-o de poalele lungi ale fustei. Nava se înclină din nou, de data aceasta spre pupă și Konrad de-abia reuși să nu fie catapultat direct în fălcile larg deschise, prin-

zîndu-se de hobanele[1] catargului mare. Sprijinind femeia cu o mînă, aruncă o privire în jur căutînd un mijloc de scăpare.

În clipa cînd capul balenei se răsuci și ochii reci, împăienjeniți de durere îl fixară, se apucă de balustrada tribordului și se aruncă peste el împreună cu fata, fără a se mai gîndi la nimic altceva decît la a scăpa cîteva momente de prezența fiarei.

Căzură greoi în zăpadă. Konrad se ridică cu greutate în picioare și săltînd-o încă o dată pe umăr pe Ulrica Ulsenn, începu să alerge împleticit, cizmele alunecîndu-i continuu pe gheața aflată sub stratul subțire de zăpadă. Zări în fața lui un harpon ce trebuie să fi fost azvîrlit de pe corabie. Făcu o pauză să-l ridice, apoi porni iarăși clătinîndu-se. În spatele său, balena răsuflă cu zgomot pe nări; Konrad distinse bufniturile aripioarelor și simți cum pămîntul se cutremură sub greutatea bestiei lansată în urmărirea sa.

Se întoarse, văzu creatura năpustindu-se spre el, aruncă corpul Ulricăi cît putu mai departe și cumpăni în mînă harponul. Singura sa șansă era să nimerească în ochi și să-i străpungă astfel creierul, ucigînd bestia înainte ca ea să-l ucidă pe el; atunci ar fi putut s-o salveze pe Ulrica.

Aruncă harponul țintind scînteietorul ochi stîng al balenei. Harponul nimeri drept în țintă, pătrunse... fără să ajungă pînă la creier. Balena se opri și se răsuci, încercînd să-și scoată fierul din ochiul fără de viață.

Îl zări pe Arflane cu ochiul drept.

Creatura se opri, pufăind și țipînd pe un ton curios de ascuțit. Înainte de a se mai repezi încă o dată asupra lui, Arflane simți o mișcare în dreapta. Și balena o zări și-și înălță capul, deschizîndu-și fălcile.

Cu uriașul harpon într-o singură mînă, Urquart se apropie alergînd și fără a se opri, se azvîrli asupra ei, apucînd-o de părul ce-i acoperea o parte a corpului.

(1) Coardă pentru susținerea catargelor (n tr.)

Monstrul se ridică pe aripioarele dorsale, dar nu reuși să-l arunce jos pe harponier. Neînduplecat, Urquart începu să i se cațăre pe spate. Înțelegînd instinctiv că dacă s-ar fi rostogolit și și-ar fi expus pîntecul ar fi fost pierdută, balena lovi cu aripioarele și se zvîrcoli, fără să reușească să scape de mica creatură care, înaintînd — pe mîini și pe genunchi — tot mai sus pe spatele ei, i se îndrepta spre cap.

Creatura îl observă din nou pe Arflane și sforăi pe nas.

Uitînd de povara din spate, se deplasă prudent înainte pe aripioare. Arflane rămase încremenit, privindu-l fascinat pe Urquart înălțîndu-se încet în picioare, întepenindu-și-le bine pe spatele bestiei și ridicînd harponul cu ambele mîini.

Balena se cutremură de parcă și-ar fi anticipat propria moarte. Mușchii lui Urquart se încordară în clipa cînd înfipse cu toată puterea uriașul harpon în șira spinării creaturii, îl trase afară și-l împlîntă din nou.

Un val enorm de sînge țîșni din spatele balenei, acoperindu-l complet pe Urquart și împroșcîndu-l pe Arflane din cap pînă-n picioare. Căpitanul se răsuci spre Ulrica Ulsenn în clipa cînd femeia se mișcă și gemu.

Sîngele negru și fierbinte o acoperise și pe ea. Amîndoi erau uzi pînă la piele de lichidul vîscos.

Uluită, se ridică și-și desfăcu brațele, ochii ei aurii fixîndu-i pe cei ai lui Arflane.

Konrad făcu un pas înainte și o îmbrățișă, ținînd-o strîns lipită de corpul său alunecos de atîta sînge, în timp ce în spatele lor monstrul urlă, se cutremură și muri. Vreme de cîteva minute, sîngele său sărat și usturător continuă să-i împroaște cu țîșnituri bruște, năclăindu-i de sus pînă jos, dar ei nu-l mai luară în seamă.

Arflane ținea femeia lipită de el. Tremurînd și lăcrimînd, mîinile i se agățau de spatele bărbatului; începu să plîngă de-a binelea.

Căpitanul rămase nemișcat vreme de cel puțin cîteva minute, cu ochii complet închiși, înainte de a-și da seama de

prezența celorlalți.

Deschise ochii și privi în jur.

În apropiere, nepăsător și complet relaxat se afla Urquart, cu ochii ascunși de capișon și cu fața la fel de impenetrabilă ca întotdeauna. Lîngă el, Manfred Rorsefne. Brațul său stîng zăcea neputincios pe lîngă corp și fața îi era albă din cauza durerii, însă cînd vorbi, o făcu cu același ton moale și indiferent care-l caracteriza mereu.

— Scuză-mi deranjul, căpitane, dar am impresia că sîntem pe cale să-l vedem pe nobilul nostru lord Janek...

Cu părere de rău, Arflane dădu drumul Ulricăi; ștergîndu-și șîngele de pe față, ea privi pierdută în jur. Pentru o secundă continuă să se agațe de brațul său, însă recunoscîndu-și vărul, îi dădu drumul.

Arflane se întoarse și văzu cadavrul uriaș al monstrului doar la cîteva picioare depărtare. Înconjurîndu-l, ajutat de doi din oamenii săi, se apropia Janek Ulsenn. Își fracturase cel puțin un picior, dacă nu chiar ambele.

— Haeber e mort, spuse Manfred. Și jumătate din echipaj.

— Toți meritam să fim morți, mormăi Arflane. Am știut că nava-i prea fragilă, iar dumneata ai fost un neghiob folosind harponul. Balena poate ne-ar fi evitat dacă n-ai fi provocat-o.

— Dar am fi fost privați de emoțiile vînătorii! exclamă Rorsefne. Nu fi nerecunoscător, căpitane!

Janek Ulsenn își privi soția și distinse ceva în expresia ei ce-l determină să se încrunte. Aruncă o privire întrebătoare lui Arflane. Manfred Rorsefne făcu un pas înainte și-l salută în bătaie de joc.

— Janek, nevasta ți-e teafără și nevătămată, dacă asta te interesează. Fără îndoială ai fost îngrijorat de soarta ei după ce ai părăsit-o pe punte...

Arflane îl privi pe Rorsefne.

— De unde știi că a făcut-o?

Manfred zîmbi.

— Căpitane, tocmai mă cățăram pe tachelaj. Splendidă priveliște. Am văzut totul. În schimb, pe mine nu m-a văzut nimeni. Își îndreptă din nou atenția asupra lui Janek Ulsenn. Viața Ulricăi a fost salvată de căpitanul Arflane și mai tîrziu, cînd a ucis balena, de vărul Urquart. N-ai vrea să le mulțumești, milord?

Janek Ulsenn declară:

— Mi-am rupt ambele picioare.

Ulrica Ulsenn vorbi pentru prima dată. Vocea îi era la fel de vibrantă ca întotdeauna, deși puțin tremurată, de parcă nu și-ar fi revenit complet din șoc.

— Mulțumesc, căpitane Arflane. Îți sînt extrem de recunoscătoare. Se pare că ți-ai făcut un obicei din a-i salva pe cei din familia Rorsefne. Zîmbi slab și-și îndreptă atenția spre Urquart. Mulțumesc, Lance-Lungă. Ești un bărbat viteaz. Amîndoi sînteți viteji.

Scurta privire aruncată soțului ei fu una de dispreț. Expresia lui Janek, deja alterată de durerea produsă de picioarele rupte, deveni și mai încruntată. Vorbi răstit:

— O corabie ne va duce înapoi. Arătă spre ea cu o mișcare a capului. Acolo. Să mergem, Ulrica.

Ulrica își urmă supusă soțul care deja se îndepărta susținut de oamenii săi; Arflane vru să facă un pas înainte, dar mîna lui Manfred Rorsefne i se puse pe umăr.

— E soția lui, rosti acesta încet, cu un ton destul de serios.

Arflane încercă să se desprindă din strînsoarea tînărului. Manfred adăugă pe un ton și mai moale:

— Fără îndoială că dumneata, mai mult decît alții, ne respecți în cea mai mare măsură legile și obiceiurile, nu-i așa, căpitane Arflane?

Konrad scuipă pe gheață.

7

Funeraliile pe gheață

Lordul Pyotr Rorsefne murise în lipsa lor; funeraliile avură loc după două zile.

În aceeași zi urmau să fie înmormîntați Brenn, căpitanul lui *Tender Maiden*, și Haeber, secundul iahtului. Trei ceremonii separate avură loc dincolo de hotarele orașului, dar numai cea dedicată lui Rorsefne fu splendidă.

Privind peste întinderea albă de gheață de pe a cărei suprafață zăpada era spulberată în vîrtejuri de vîntul glacial, Arflane putea să urmărească toate cele trei convoaie funerare. Se gîndea la faptul că familia Rorsefne îi băgase în mormînt atît pe vechiul său prieten Brenn cît și pe Haeber; călătoria lor de plăcere în teritoriul bîntuit de obicei doar de vînătorii de balene avînd drept rezultat moartea celor doi. Și totuși nu se simțea prea copleșit de amărăciune.

La o distanță apreciabilă, la stînga și la dreapta sa, se aflau săniile negre purtînd sicriele simple ale lui Brenn și Haeber, în vreme ce în fața sa se deplasa procesiunea funerară a lui Pyotr Rorsefne, din care de fapt făcea și el parte, venind imediat după membrii familiei, înaintea servitorilor și a bocitoarelor. Deși înfățișarea îi era gravă, nu era emoționat cîtuși de puțin — chiar dacă vestea morții lui Rorsefne îl șocase.

Purtînd haine de doliu din blană neagră de focă brodate cu însemnele clanului Rorsefne, Arflane ședea într-o sanie trasă de lupi acoperiți cu lințoliuri negre. El însuși ținea hățurile. Tot

în haine negre și bogat împodobite, Manfred Rorsefne și Ulrica, fiica celui decedat, ședeau împreună într-o altă sanie trasă de lupi negri, în spatele căreia se înșirau diverși membri ai familiilor Rorsefne și Ulsenn. Janek Ulsenn se simțea prea rău ca să ia parte. În fruntea procesiunii, deplasîndu-se încet, se afla neagra sanie funerară, cu părțile din față și din spate mult ridicate, purtînd sicriul din fildeș cu o sumedenie de ornamente, unde zăcea cel ce fusese lordul Rorsefne.

De-abia mișcîndu-se, trista procesiune înainta pe gheață. Deasupra se îngrămădeau nori albi și amenințători; soarele se acoperea treptat. Începu să ningă ușor.

Locul ales pentru înmormîntare apăru în toată splendoarea sa. Fusese cioplit în gheață și blocurile scînteietoare din același material zăceau bine stivuite într-o parte. În apropiere se afla o macara masivă folosită la ridicarea blocurilor. Profilată pe cerul glacial și neînsuflețit, macaraua, cu suporturile și cu scripeții ei imobili acum, semăna cu o spînzurătoare.

În afară de scrîșnetul ușor al tălpicelor și geamătul stins al vîntului, atmosfera era complet liniștită.

O figură nemișcată stătea lîngă mormanul de blocuri de gheață. Era Urquart, cu fața împietrită ca întotdeauna și cu lungu-i harpon balansîndu-se, tot ca întotdeauna, pe brațul stîng. Venise să asiste la înmormîntarea tatălui său. Zăpada i se așternuse pe păr și pe umeri, făcîndu-l să semene și mai mult cu un membru marcant în ierarhia lui Ice Mother.

Apropiindu-se, Arflane fu în stare să distingă scîrțîitul suporturilor legănate de vînt; văzu și fața lui Urquart, cîtuși de puțin lipsită de orice expresie. O nuanță de dezamăgire, îmbinată și cu o urmă de mînie i se citea pe chip.

Treptat, procesiunea se opri lîngă groapa neagră săpată în gheață. Zăpada răpăia pe sicriu; vîntul le umfla hainele și smulse capișonul de pe capul Ulricăi. În timp ce ea și-l trăgea înapoi, Arflane îi întrezări fața brăzdată de lacrimi. Manfred Rorsefne, cu brațu-i rupt atîrnînd într-o legătură sub manta, se întoarse și-i făcu un semn din cap lui Arflane. Ambii co-

borîră din sanie și, împreună cu alte patru rude de sex masculin, se apropiară de sicriu.

Ajutat de un băiat de vreo cincisprezece ani, Manfred tăie harnașamentele care-i țineau legați pe lupii negri și le întinse celor doi servitori ce așteptau în liniște. Apoi, cîte trei bărbați de fiecare parte, împinseră masiva sanie spre lăcașul ei de veci.

Preț de cîteva clipe, se balansă pe margine ca și sum s-ar fi opus trecerii în veșnicie, apoi alunecă și se prăbuși în hăul întunecat. O auzire sfărîmîndu-se de fund; de-abia atunci se îndreptară spre grămada de blocuri de gheață pentru a le arunca deasupra și a sigila mormîntul. Deja Urquart ridicase primul bloc cu ambele mîini, harponul zăcînd, pentru prima dată pe gheață, acolo unde-l abandonase. Săltă cît putu mai sus povara și o azvîrli cu putere, buzele dezgolindu-i dinții într-un rînjet și ochii aruncînd flăcări. Făcu o pauză, privind în adîncuri și ștergîndu-și mîinile de haina-i unsuroasă, după care ridicînd harponul se îndepărtă. Arflane și ceilalți începură să împingă restul de blocuri spre marginea hăului.

Dură o oră pînă ce acesta fu acoperit și pînă stindardul cu însemnele familiei Rorsefne fu arborat deasupra. Steagul fîlfîia în vînt. Adunați în jurul lui cu capetele plecate, se aflau toți cei ce-l jeleau pe dispărut; ajutîndu-se de mîna-i validă, Manfred Rorsefne se cățără neîndemînatic pe grămada de gheață pentru a rosti discursul funebru.

— Fiul lui Ice Mother se reîntoarce în pîntecele ei rece, începu el în manieră tradițională. Ea i-a dat viață și tot ea i-o ia; dar el va trăi pentru eternitate în tărîmurile de gheață în care Ice Mother își are sălașul. Ea va stăpîni veșnic lumea. Veșnic vor trăi cei care i se alătură acum. Și tot veșnic, ea va face ca lumea să devină o singură ființă, fără vîrstă și fără nici un fel de mișcare, fără de dorințe sau frustrări, fără de mînie sau bucurie; o lume perfectă, sănătoasă și tăcută. Să i ne alăturăm cît mai curînd.

Vorbise bine și clar, deși pradă emoției.

Arflane se lăsă să cadă într-un genunchi și repetă ultima frază:

— Să i ne alăturăm cît mai curînd.

În spatele său, manifestînd mai puțină ardoare, ceilalți îi urmară exemplul, doar mormăind cuvintele pe care el le rostise cu atîta cutezanță.

8

Testamentul lui Rorsefne

Probabil mai mult decît alții, Arflane era conștient de vinovăția simțită de Ulrica Ulsenn în legătură cu moartea tatălui ei. Pe față i se citea doar o mică parte – o mîhnire adîncă – dar comportarea îi era distantă și încordată. Numai provocarea ei, susținută de Manfred, determinase plecarea dezastruoasei expediții chiar în ziua în care-i murise tatăl.

Arflane își dădea seama că nu i se putea reproșa faptul că-l considerase aproape complet restabilit; dealtfel nu era nici un motiv logic care să explice sfîrșitul lui atît de rapid. Se părea că inima, întotdeauna considerată sănătoasă, cedase curînd după ce dictase un testament care urma să fie citit lui Arflane și celorlalte rude în cursul după-amiezii. Pyotr Rorsefne murise aproximativ în același timp cu atacul balenei, doar la cîteva ore după ce-i vorbise lui Arflane despre New York.

Dreaptă și țeapănă pe un scaun, cu mîinile încleștate în poală, Ulrica Ulsenn aștepta împreună cu Arflane, Manfred Rorsefne și cu soțul ei, întins pe o targă, în anticamera fostului birou al tatălui ei. Încăperea era mică, cu pereții acoperiți de trofee de vînătoare datînd din tinerețea lui Pyotr Rorsefne. Mirosul de mucegai provenit de la capetele fiarelor îi producea o senzație neplăcută lui Arflane.

Ușa biroului se deschise, iar bătrînul și zbîrcitul Strom, credincioșul însoțitor și administrator general al lui Pyotr Rorsefne, îi pofti fără nici un cuvînt înăuntru.

Arflane și Manfred Rorsefne se aplecară să ridice targa pe care zăcea Ulsenn și o urmară pe Ulrica în birou.

Acesta amintea de cabina unui vas, deși lumina provenea nu de la hublouri, ci de la niște lămpi împrăștiind o lumină slabă. Pereții erau acoperiți de sus pînă jos cu dulăpioare. Un birou mare din fildeș era așezat în mijloc; pe el se afla o singură foaie de plastic subțire, mare și acoperită cu litere cafenii de parcă ar fi fost scrise cu sînge. La capete era încrețită; evident, fusese desfăcută recent.

Bătrînul îl conduse pe Manfred Rorsefne la birou și-l pofti să se așeze în fața foii de plastic, apoi părăsi încăperea.

Manfred oftă și bătu darabana cu degetele pe birou în timp ce citea tăcut testamentul. În mod normal, sarcina ar fi trebuit îndeplinită de Janek Ulsenn, dar febra produsă de accident îl slăbise așa de mult, încît cu greu se ridică pe jumătate ca să privească peste birou, țintuindu-și vărul cu ochi posomorîți și neliniștiți.

— Ce scrie? întrebă el cu o voce slabă dar nerăbdătoare.

— Mai puțin decît ne-am fi așteptat, replică Manfred, continuînd încă să citească. Pe buze îi flutura un zîmbet ușor.

— Ce caută omul ăsta aici? Ulsenn îl arătă cu mîna pe Arflane.

— E trecut în testament, vere.

Arflane aruncă o privire Ulricăi peste capul lui Ulsenn, însă ea refuză să privească în direcția sa.

— Citește cu voce tare, spuse Ulsenn, lăsîndu-se pe o parte. Citește tare, Manfred.

Tînărul ridică din umeri și începu.

"Testamentul lui Pyotr Rorsefne, Lord Suprem de Friesgalt", începu el. "Rorsefne este mort. Acum conducerea o va prelua Ulsenn", continuă atunci o privire sardonică spre silueta întinsă pe targă. "Averea, domeniile și corăbiile mele vor fi împărțite în mod egal între fiica și nepotul meu. Prin aceasta încredințez comanda schoonerului *Ice Spirit* căpitanului Konrad Arflane din Brershill, care-l va duce la New York

folosindu-se de cursul însemnat pe hărțile pe care de asemenea i le încredințez. Dacă Căpitanul Arflane va ajunge să găsească orașul New York și va trăi, întorcîndu-se în Friesgalt, va fi singurul proprietar atît al lui *Ice Spirit*, cît și a oricărei încărcături pe care ar putea-o vasul transporta. Ca să beneficieze de acest testament, fiica mea Ulrica și nepotul meu Manfred trebuie să-l însoțească pe căpitanul Arflane în călătoria sa. Căpitanul Arflane va avea puteri depline asupra celor ce navighează cu el. Pyotr Rorsefne de Friesgalt."

Ulsenn se ridică din nou pe jumătate. Se încruntă spre Arflane.

— Bătrînul delira datorită febrei. Era nebun. Să uităm condiția. Să-l concediem pe căpitanul Arflane și să împărțim averea precum stipulează testamentul. Vreți încă o călătorie dezastruoasă, atît de repede după cealaltă? Atenție: prima călătorie o anticipează pe a doua — dacă o veți întreprinde!

— Pentru numele lui Ice Mother, vere, ce superstițios ai devenit, murmură Manfred Rorsefne. Știi foarte bine că dacă ignorăm o parte a testamentului, cealaltă devine în mod automat nulă. Și gîndește-te cît ai avea de cîștigat dacă noi vom pieri! Partea soției tale și a mea te-ar face bărbatul cel mai puternic din toate cele Opt Orașe.

— Nu-mi pasă de bogăție. Sînt destul de avut. Vreau doar să-mi protejez soția!

Reamintindu-și momentul cînd noul lord își abandonase nevasta la ananghie pe iaht, Manfred Rorsefne zîmbi sardonic. Ulsenn îi aruncă o privire încruntată, apoi se lăsă să cadă gîfîind pe perne.

Ulrica se ridică cu o față împietrită.

— Mai bine să fie dus în pat, rosti ea.

Arflane și Manfred ridicară targa și, precedați de Ulrica, se îndreptară pe niște culoare întunecate spre dormitorul lui Ulsenn, unde servitorii îl preluară și-l așezară în patul mare. Fața îi era albă din cauza durerii și era aproape leșinat, dar continua totuși să bombăne referindu-se la stupiditatea testamentului bătrînului.

— Mă întreb dacă se va hotărî să ne însoțească cînd vom porni, începu Manfred în momentul cînd se aflau pe punctul de plecare. Zîmbi ironic. Probabil că va descoperi că sănătatea și îndatoririle de proaspăt Lord necesită prezența sa în oraș.

Cei trei se întoarseră în una din principalele camere de zi. Încăperea era mobilată cu scaune și canapele din cadre de lemn și fibră de sticlă acoperite cu piei de animale; pe pereți atîrnau tapițerii viu colorate. Arflane se trînti pe o sofa, iar Ulrica se așeză vizavi, cu ochii plecați. Doar mîinile-i cu degete lungi se mișcau ușor în poală.

Manfred rămase în picioare.

— Mă duc să fac cunoscut testamentul unchiului meu, oricum, cea mai mare parte a sa, declară el. Trebuia să se urce deasupra orașului-crevasă și să repete cuvintele testamentului tuturor cetățenilor. Friesgalt întîmpina moartea lui Pyotr Rorsefne în mod tradițional. Orice activitate încetase, iar locuitorii se retrăseseră în casele-peșteră pentru un doliu de trei zile.

După ce Manfred Rorsefne plecă, Ulrica nu-i urmă exemplul, găsindu-și o scuză oarecare, așa cum se așteptase Arflane. În schimb, porunci unei servitoare să aducă *hess* fierbinte.

— Vrei un pic, căpitane? întrebă ea moale.

Arflane acceptă înclinîndu-și capul și o privi curios. Ulrica se ridică și se învîrti cîteva clipe prin cameră, pretextînd că cerceta scenele pictate pe tapițerii — deși probabil îi erau mai mult decît familiare.

În cele din urmă, Arflane zise:

— Nu trebuie să consideri că ai făcut ceva rău, Lady Ulsenn.

Femeia se întoarse, ridicînd din sprîncene.

— Rău? Ce vrei să spui?

— Nu ți-ai părăsit tatăl. Toți am crezut că și-a revenit complet. El însuși a afirmat-o. Nu ești vinovată.

— Mulțumesc, zise ea. Își plecă capul, dar în voce se simți o urmă de ironie. Nu-mi dădeam seama că mă simțeam vino-

vată.

— Îmi pare rău dacă am crezut așa ceva, spuse el.

Femeia îl privi cîteva clipe, studiindu-i fața cu o expresie imparțială. Treptat în ochi i se citi o înceată agonie.

Ridicîndu-se stîngaci, se îndreptă spre ea și prinzîndu-i mîinile într-ale sale, le ținu strîns.

— Ești puternic, căpitane Arflane, murmură ea. Eu sînt slabă.

— Nu, doamnă, nu.

Își retrase încet mîinile din strînsoare și se duse să se așeze pe o canapea. Servitoarea se întoarse, așeză *hess-ul* pe o măsuță și se retrase. Ulrica se aplecă și umplînd un pocal, i-l întinse. Konrad îl luă, aplecat ușor peste ea, cu picioarele puțin depărtate, privind-o cu simpatie.

— Mă gîndeam că există multe trăsături de-ale tatălui în firea dumitale, afirmă el. Aceeași rezistență...

— Nu mi-ai cunoscut bine tatăl, îi reaminti ea calm.

— Cred că destul de bine. Uiți că l-am văzut cînd se credea singur și pe moarte. Văd în dumneata acum ceea ce am simțit că dăinuia în el atunci. Nu i-aș fi salvat viața dacă n-aș fi simțit trăsătura aceea.

Oftă din greu și ochii ei galbeni străluciră în lacrimi.

— Poate că te-ai înșelat, spuse ea.

Se așeză alături de ea pe canapea, clătinînd din cap.

— Toată rezistența familiei sortită acestei generații s-a strîns în dumneata. Dar, în același timp, slăbiciunea dumitale e probabil și a lui.

— Ce slăbiciune?

— O imaginație nestăpînită. Pe el l-a dus la New York, cel puțin așa mi-a zis, iar pe dumneata la vînătoare de balene.

Femeia zîmbi recunoscătoare, trăsăturile îndulcindu-i-se în clipa cînd îl privi direct în față.

— Dacă încerci să mă consolezi, căpitane, cred că reușești.

— Te-aș consola mai mult dacă... Nu intenționase să vorbească. Nu intenționase să-i ia din nou mîinile precum o mai făcuse; dar ea nu opuse rezistență și, cu toate că expresia feței îi deveni serioasă și gînditoare, nu păru jignită.

Arflane respira rapid, amintindu-și de clipa în care o îmbrățișase pe gheață. Ea roși, însă totuși îl lăsă să-i strîngă mîinile.

— Te iubesc, declară cu o voce aproape jalnică Arflane.

Atunci ea izbucni în lacrimi, își smulse mîinile din strînsoare și i se aruncă la piept. O ținu strîns în timp ce ea plîngea, dezmierdîndu-i părul lung și mătăsos, sărutîndu-i fruntea și mîngîindu-i umerii. Simți lacrimi în ochi pe măsură ce-i împărtășea durerea. De-abia conștient de ceea ce făcea, o ridică în brațe și o scoase din cameră. Porni pe coridoarele pustii spre dormitorul ei unde — încă mai credea — intenționa s-o întindă pe pat și s-o lase să doarmă. Deschise cu piciorul ușa, situată vizavi de cea a lui Ulsenn, și o trînti la loc după ce intră.

Camera era mobilată cu scaune, dulăpioare și o masă de toaletă din fildeș moale ușor colorat. Blănuri albe erau îngrămădite pe patul larg și prinse pe pereți.

Se opri și o așeză pe pat, dar nu se îndreptă.

Știu atunci că, în ciuda teribilei vinovății resimțite, nu putea face nimic pentru a-și controla acțiunile. O sărută pe gură. Brațele ei îl înconjurară în momentul cînd răspunse mîngîierilor și el se lăsă cu corpu-i masiv peste ea, simțindu-i căldura și formele prin țesătura rochiei, simțind-o zvîrcolindu-se și tremurînd sub el precum o pasăre înfricoșată. Cu o mînă îi ridică rochia mai sus și ea încercă să-l oprească, ținîndu-o strîns; dar el continuă să caute sălbatic printre faldurile îmbrăcămintii pînă cînd dădu de trupul gol.

Atunci se cutremură sub atingerea sa și-i spuse că era fecioară, că nu-i permisese niciodată lui Janek să consume căsătoria. O posedă, înroșind blana albă cu sîngele ei; apoi zăcură alături gîfîind, ca să se întoarcă pînă la urmă din nou unul spre celălalt.

9

Conștiința Ulricăi Ulsenn

Dimineața devreme, privind-o cum dormea cu fața-i abia vizibilă între blănuri și cu părul negru răsfirat pe pernă, Arflane simți mustrări de cuget. Știa că nici o remușcare nu ar fi fost suficient de puternică ca să-l despartă de Ulrica, însă încălcase legea pe care întotdeauna o respectase — legea considerată de el drept ceva vital și just pentru existența lumii sale. În acea dimineață se considera un ipocrit, un seducător și un hoț. Pe măsură ce se împăca cu aceste noi ipostaze ale sale, faptul că și le asumase îl deprima; în plus, se simțea umilit de gîndul că profitase de vulnerabilitatea unei femei într-un moment cînd propria ei vinovăție și durere se combinaseră ca să-i slăbească rezistența morală.

Arflane nu-și regreta faptele. Pentru el, regretul constituia doar o emoție nefolositoare. Ce se întîmplase, se întîmplase — acum trebuia să decidă cum avea să procedeze în continuare.

Oftă în timp ce se îmbrăcă, nefiind dispus s-o părăsească dar conștient de ce ar fi urmat să i se întîmple, din punct de vedere legal, dacă se dovedea că este o femeie adulteră. În cel mai rău caz, ar fi fost părăsită pe gheață ca să moară. În cel mai bun caz, ambii ar fi fost surghiuniți din cele Opt Orașe, ceea ce echivala în sine cu o lentă condamnare la moarte.

Femeia deschise ochii și-i zîmbi dulce; apoi zîmbetul i se șterse de pe buze.

— Plec, șopti el. Vorbim mai tîrziu.

Se ridică în pat, blănurile alunecîndu-i de pe sîni. El se aplecă s-o sărute, îndepărtîndu-i cu gingășie brațele din jurul gîtului cînd încercă să-l îmbrățișeze.

— Ce ai de gînd să faci? întrebă ea.

— Nu știu. Mă gîndeam să plecăm în Brershill.

— Janek îți va face bucăți orașul ca să ne găsească. Vor muri mulți.

— Știu. Ar divorța?

— Mă are deoarece sînt femeia cu cel mai mare rang din Friesgalt — pentru că sînt frumoasă, manierată și bogată. Ridică din umeri. Nu e interesat în mod special să-și ceară drepturile. Ar divorța dacă aș refuza să-i întrețin oaspeții, nu pentru că refuz să fac dragoste cu el.

— Ce facem atunci? Îl voi amăgi doar atîta vreme cît va fi necesar să te protejez. Mă îndoiesc oricum că voi fi capabil să-l înșel prea mult timp.

— Mă îndoiesc și eu, fu de acord Ulrica. Îi zîmbi din nou. Dar dacă mă iei cu tine, unde am putea merge?

El clătină din cap.

— Nu știu. Poate la New York. Îți aduci aminte de testament?

— Da... New York.

— Vorbim mai tîrziu, cînd se va ivi prilejul. Trebuie să plec înainte de sosirea servitoarelor.

Nici unul nu-și pusese problema că de fapt ea era proprietatea lui Janek Ulsenn, indiferent cît de puțin ar fi meritat-o acesta. În clipa cînd el se pregătea de plecare însă, ea îl apucă de mînă și-i spuse cu toată seriozitatea:

— Sînt a ta. În ciuda legămîntului de căsătorie, sînt a ta de drept. Amintește-ți de asta!

El mormăi ceva și îndreptîndu-se spre ușă, o deschise cu grijă și se strecură pe coridor.

Trecînd prin fața camerei lui Ulsenn, dinăuntru se auzi un geamăt de durere în momentul în care noul Lord de Friesgalt

se răsuci în pat, contorsionîndu-și picioarele-i nefolositoare.

La micul dejun se ferira a-și arunca priviri unul altuia. Erau așezați la cele două capete ale mesei, între ei aflîndu-se Manfred Rorsefne. Deși brațul îi era încă imobilizat în atele la piept, părea la fel de bine dispus ca întotdeauna.

— Deduc, deci, că unchiul meu ți-a spus deja că voia ca dumneata să comanzi *Ice Spirit* și să-l duci pînă la New York? îl întrebă el pe Arflane.

Acesta aprobă din cap.

— Și ai fost de acord? insistă Manfred.

— Doar pe jumătate, replică Arflane prefăcîndu-se a acorda o mai mare atenție decît era necesar meniului, de fapt fiind iritat de prezența lui Manfred în încăpere.

— Și acum ce ai de spus?

— Voi comanda corabia. Va dura ceva pînă vom găsi echipaj și vom încărca proviziile. S-ar putea să aibă nevoie și de reamenajări. Și vreau să studiez cu atenție hărțile.

— Ți le dau eu, promise Manfred. Aruncă o privire piezișă spre Ulrica. Ce părere ai despre călătoria propusă, verișoară?

Ea roși.

— A fost dorința tatălui meu, dèclară ea pe un ton sec.

— Bine. Manfred se așeză mai comod în scaun, în mod evident fără să se grăbească să plece. Arflane rezistă tentației de a se încrunta.

Încercă să prelungească masa, sperînd că Manfred își va pierde răbdarea, dar în cele din urmă, fu nevoit să le permită servitorilor să-i ia farfuria dinainte. Manfred vorbea vrute-și-nevrute, aparent neluînd în seamă lipsa de tragere de inimă a lui Arflane în a-i răspunde. În final, incapabilă să mai suporte atmosfera, Ulrica se ridică și părăsi încăperea. Arflane își stăpîni impulsul de a o urma numaidecît.

De îndată ce ea ieși din cameră, Manfred Rorsefne își împinse într-o parte scaunul și se ridică în picioare.

— Așteaptă aici, căpitane. Aduc hărțile.

Arflane se întrebă dacă Manfred ghicise ceva din ceea ce se întîmplase peste noapte. Era aproape sigur că dacă a făcut-o, tînărul nu-i va spune nimic lui Janek Ulsenn, pe care-l disprețuia. Și totuși, cu trei zile înainte, pe gheață, îl împiedicase s-o urmărească pe Ulrica și păruse decis să facă tot posibilul ca Arflane să nu se amestece în relația dintre Ulsenn și soția sa. Pentru Arflane, tînărul rămînea o enigmă. Uneori părea cinic și disprețuia tradiția; alteori părea dornic să o respecte.

Rorsefne se întoarse cu hărțile îndesate sub brațu-i bun. Arflane i le luă și le întinse pe masa de pe care fuseseră îndepărtate resturile micului dejun.

Harta cea mai mare era desenată la scara cea mai mică, reprezentînd o suprafață de cîteva zeci de mile. Suprapus pe ea se găsea un contur în care Arflane recunoscu continentele îngropate ale Americii de Nord și de Sud. Bătrînul Pyotr Rorsefne probabil că-și dăduse multă osteneală cu aceste hărți, dacă ele reprezentau cu adevărat opera sa. Marcat cît se poate de limpede era platoul ce ocupa teritoriul cunoscut odinioară drept Matto Grosso și pe care se aflau în prezent cele Opt Orașe; tot la fel de bine marcat, cam la două treimi în susul coastei estice a continentului de nord, se afla New York-ul. O linie fusese trasată de la Matto Grosso la New York. Notația fusese scrisă de mîna lui Rorsefne: "Curs Direct (Imposibil)". O linie punctată indica o altă rută, ce urma în mare vechile concentrări de pămînt, șerpuind aproximativ de la NV spre N înainte de a se deplasa treptat de la E la N. Notația indica "Curs Probabil". Pe ici pe colo fusese corectat cu tuș de altă culoare; acestea erau evident modificările realizate în timpul adevăratei călătorii, incluzînd și cîteva indicații necitețe referitoare la obstacolele evitate de corabie. Se făceau cîteva referiri la fisuri în stratul de gheață, munți cuprinși de flăcări, orașe barbare, dar fără nici un detaliu precis asupra poziției.

— Aceste hărți au fost modificate din memorie, spuse Manfred. Jurnalul și hărțile originale s-au pierdut în timpul

naufragiului.

— N-am putea să căutăm epava? întrebă Arflane.

— Ba da, dar nu merită osteneala. Corabia s-a sfărîmat complet. Orice lucru ca un jurnal sau ca niște hărți au fost distruse ori îngropate în zăpadă pînă acum.

Arflane întinse hărțile. Erau de puțin ajutor, dînd doar o idee mai clară asupra unei regiuni de cîteva sute de mile dincolo de platou.

Arflane vorbi pe un ton oarecum arțăgos.

— Tot ce știm este unde să căutăm cînd ajungem acolo. Și mai știm că e posibil să ajungem. Putem urma acest curs sperînd că va fi bine, cu toate că mă așteptam la informații mai detaliate. Mă întreb dacă bătrînul a găsit cu adevărat New York-ul.

— Cu ceva noroc, vom ști peste șapte luni. Manfred zîmbi.

— Sînt totuși amărît din cauza hărților. Arflane începu s-o răsucească la loc pe cea mare.

— Vom dispune de o corabie mai bună, de un echipaj și de un căpitan mai bun față de unchiul meu, declară Manfred pe un ton de natură să liniștească pe oricine.

Arflane netezi celelalte hărți.

— Voi alege eu însumi pe fiecare membru al echipajului. Voi verifica fiecare inch din greement și fiecare uncie[1] de provizii luată la bord. Vor trece cel puțin două săptămîni pînă ce vom fi gata să ridicăm pînzele.

Manfred era pe punctul de a spune ceva cînd se deschise ușa. Intrară patru servitori ducînd targa lui Janek Ulsenn. Noul stăpîn al Friesgalt-ului arăta mai bine decît în seara precedentă. Se ridică pe targă.

— Ah, aici erai, Manfred. L-ai văzut azi dimineață pe Strom?

Strom era bătrînul administrator general al lui Pyotr Rorsefne. Manfred clătină din cap.

(1) Unitate de greutate egală cu 28,35 grame (n.tr.)

— Am trecut mai devreme prin apartamentele unchiului. Nu l-am văzut.

Ulsenn făcu brusc un semn servitorilor să pună targa pe podea. Ordinul fu îndeplinit cu grijă.

— Ce căutai acolo? Știi că acum îmi aparțin, bubui vocea arogantă a lui Ulsenn.

Manfred indică hărțile făcute sul de pe masă.

— Trebuia să le iau să i le arăt căpitanului Arflane. Sînt hărțile de care avem nevoie pentru a pregăti călătoria lui *Ice Spirit*.

— Vrei să spui că ai de gînd să urmezi întru totul testamentul? întrebă cu răceală Ulsenn. Încă mă opun proiectului. Pyotr Rorsefne era nebun cînd l-a întocmit. L-a făcut unul din moștenitorii săi pe un simplu marinar străin! Putea la fel de bine să-și fi lăsat averea lui Urquart, care la urma urmei, îi este rudă. Aș putea declara testamentul nul și neavenit...

Manfred își țuguie buzele și clătină din cap.

— Nu poți, vere. Nu testamentul bătrînului Lord. L-am făcut cunoscut tuturor. Toți vor afla dacă nu te supui instrucțiunilor...

Un gînd îi trecu prin minte lui Arflane.

— Ai spus întregului oraș despre New York? Bătrînul nu dorea ca informația să devină publică...

— N-am menționat numele New York, ci numai un "oraș îndepărtat dincolo de platou", îl asigură Manfred.

Ulsenn zîmbi.

—Atunci e bine. Te-ai referit doar la cel mai îndepărtat oraș din cele Opt...

Manfred rînji ușor.

— Dincolo de platou? În plus, dacă testamentul s-ar fi referit la unul din cele Opt Orașe, atunci ar fi fost virtual o declarație de război. Durerea îți întunecă mintea, vere.

Ulsenn tuși și-l străfulgeră cu privirea pe Manfred.

— Ești impertinent? Amenințări deșarte, vere. Vor accepta

supușii tăi așa ceva?

În ciuda marii autorități personale a Lordului Suprem, puterea reală se afla încă în mîinile cetățenilor care – se știa bine – deposedaseră și în trecut de titlu pe un conducător tiranic sau nedorit. Ulsenn nu-și putea permite să ia măsuri împotriva oricărui membru a mult respectatei familii Rorsefne. Așa cum stăteau lucrurile, poziția sa în oraș nu era de invidiat. Obținuse titlul prin căsătorie, nu printr-o legătură directă de sînge ori cîștigîndu-l prin alte mijloace. Dacă l-ar fi aruncat în închisoare pe Manfred sau pe oricine altcineva protejat de acesta, Ulsenn s-ar fi trezit în mijlocul unui război civil, și știa prea bine ce rezultat ar fi avut acesta.

Ulsenn rămase de aceea tăcut.

— E testamentul lui Pyotr Rorsefne, vere, îi reaminti ferm Manfred. Orice părere ai avea, căpitanul Arflane va comanda *Ice Spirit*. Dar nu fi îngrijorat. Ulrica și cu mine vom fi acolo pentru a reprezenta familia.

Ulsenn azvîrli o privire tăioasă și enigmatică lui Arflane. Făcu semn servitorilor să ridice targa.

— Dacă merge Ulrica, voi merge și eu! Servitorii îl scoaseră din încăpere.

Konrad își dădu seama că Manfred Rorsefne îi urmărea figura cu un interes plin de amuzament. Tînărul trebuie să-i fi citit expresia întipărită pe ea, Arflane fiind cu totul nepregătit pentru o asemenea declarație. Fusese convins că Ulsenn va fi prea implicat în noua sa situație politică, prea bolnav și prea las ca să se alăture expediției. Fusese încrezător anticipînd participarea Ulricăi la plănuita expediție. Dar acum nu mai anticipa nimic.

Manfred rîse.

— Înveselește-te, căpitane. Janek nu ne va plictisi în timpul călătoriei. E un scrib, un negustor de casă ce habar n-are de navigație. Nu s-ar amesteca chiar dacă ar dori. Nu ne va ajuta să descoperim bîrlogul lui Ice Mother, însă nici nu ne va împiedica s-o facem.

Deși convingerea lui Manfred părea sinceră, Arflane nu-și dădea încă seama dacă tînărul intuise motivul real al dezamăgirii sale. În această privință, se întreba dacă Janek Ulsenn ghicise ce se întîmplase în acea noapte în dormitorul soției sale. Privirea pe care i-o aruncase lui Arflane părea să indice faptul că bănuia ceva, cu toate că era imposibil de crezut că știa ce se petrecuse cu adevărat acolo.

Pe Arflane îl tulburau întorsăturile luate de evenimente. Voia s-o vadă imediat pe Ulrica și să discute cu ea despre cele întîmplate. Simți o bruscă senzație de neliniște.

— Cînd începi inspecția corăbiei și alegerea echipajului, căpitane? întrebă Manfred.

— Mîine, replică fără nici un pic de amabilitate Arflane. Ne vedem înainte de a începe.

Făcu cu mîna un scurt gest de adio și părăsi încăperea. Începu să colinde coridoarele în căutarea Ulricăi.

O găsi în salonul principal unde, în seara precedentă, o mîngîiase pentru prima dată. La intrarea sa, ea se ridică repede în picioare. Era palidă, corpul îi era rigid iar mîinile i se încleștaseră în jurul mijlocului. Își strînsese părul, legîndu-l bine ca să nu-i cadă pe față. Purta rochia neagră din blană fină de focă pe care o îmbrăcase cu o zi înainte, la înmormîntare. Arflane închise ușa dar ea se și îndrepta într-acolo, cu intenția vădită de a trece pe lîngă el. Barîndu-i calea cu o mînă, încercă s-o privească în ochi. Ea își feri capul.

— Ce s-a-ntîmplat, Ulrica? Presentimentul devenise mai acut. Ce este? Ai auzit că soțul tău intenționează să meargă cu noi în expediție? De asta...?

Ea îl privi cu răceală și el își retrase mîna.

— Îmi pare rău, căpitane Arflane, spuse ea ceremonios. Dar ar fi mai bine dacă ai uita ce s-a întîmplat între noi. Eram amîndoi tulburați. Însă îmi dau seama acum că este de datoria mea să rămîn credincioasă...

Întreaga ei ținută era nefirește de politicoasă.

— Ulrica! O apucă strîns de umeri. Ți-a zis el să-mi spui așa

ceva? Te-a amenințat...?

Ea clătină din cap.

— Lasă-mă să trec, căpitane.

— Ulrica... Vocea i se frînse. Continuă fără putere, luîndu-și mîinile de pe umerii ei. Ulrica, de ce?

— Parcă-mi amintesc că pledai destul de aprins în favoarea vechilor tradiții. Te-am auzit mai mult decît o dată declarînd că a renunța la codul nostru moral înseamnă pieirea ca popor. Ai menționat și faptul că ai admirat tăria de caracter a tatălui meu și că ai văzut aceeași calitate în mine. Poate că așa era, căpitane. Intenționez să rămîn credincioasă bărbatului meu.

— Nu spui ceea ce gîndești. Te asigur că-i așa. Mă iubești. Purtarea de acum este doar o reacție, deoarece situația pare foarte complicată. Mi-ai spus că-mi aparții de drept. Atunci și numai atunci *vorbeai serios*. Detesta disperarea din propria-i voce, dar nu și-o putea controla.

— Gîndesc cu adevărat ceea ce-ți spun acum, căpitane; și dacă onorezi vechile tradiții, atunci îmi vei respecta dorința ca de azi înainte să mă întîlnești cît mai puțin.

— Nu! Urlînd de mînie se repezi clătinîndu-se spre ea. Ulrica făcu un pas înapoi, cu fața împietrită și cu ochii ca de gheață. El întinse mîinile să o atingă, apoi și le retrase încet și se dădu la o parte permițîndu-i să treacă.

Ea deschise ușa și Konrad înțelese pe dată că schimbarea petrecută nu fusese produsă de vreun eveniment exterior. Cauza era propria ei conștiință. Nu putea pleda împotriva deciziei pentru că, din punct de vedere moral, era corectă. Nu mai rămînea nimic de făcut; nici o licărire de speranță de care să se agațe. O urmări depărtîndu-se încet de-a lungul coridorului. Apoi trînti ușa, cu fața contorsionată într-o expresie de chinuitoare disperare. O trosnitură și ușa se bălăbăni în țîțîni. Broasca se sfărîmase. Nu avea să se mai închidă ca lumea.

Se năpusti în camera sa și începu să-și strîngă lucrurile. Va avea grijă să-i respecte dorința. N-o va mai vedea, cel puțin pînă ce nava va fi gata de plecare. Va urca imediat pe *Ice Spirit*

și se va apuca de lucru.

Își aruncă sacul pe umăr și se grăbi pe coridoarele întortocheate îndreptîndu-se spre ieșirea exterioară. Prin minte îi treceau gînduri ucigașe și dorea să ajungă cît mai curînd la suprafață, ca aerul curat de acolo să i le spulbere.

În clipa cînd ajunse la ușa exterioară, se întîlni cu Manfred Rorsefne. Tînărul părea amuzat.

— Încotro, căpitane?

Arflanc îi aruncă o privire menită să-i șteargă expresia înfumurată de pe față.

— Văd că pleci, căpitane. Pe *Ice Spirit* — atît de repede? Credeam că de-abia mîine...

— Astăzi, mîrîi Arflanc. Își recîștigase o parte din stăpînirea de sine. Astăzi. Încep imediat. Dorm la bord pînă la plecare. Ar fi mai bine...

— Poate că da, încuviință Rorsefne, vorbind aproape pentru sine în timp ce îl urmărea pe mătăhălosul marinar cu barbă roșie îndepărtîndu-se de casă cu pași mari.

10

Capriciile lui Konrad Arflane

Printre fațetele nou descoperite ale caracterului său, pe Konrad Arflane cel mai mult îl obseda posibilitatea — niciodată întrevăzută — să renunțe la toate principiile în care crezuse pînă atunci doar cu scopul de a poseda nevasta altuia. Să fie recunoscător de aceea că i se interzisese s-o mai întîlnească? Să se împace cu sine însuși?

Nu simțea nici pe departe așa ceva. Dormi rău, gîndurile îndreptîndu-i-se mereu spre Ulrica. Fără nici un fel de speranță, o aștepta în cabina sa și cum ea nu veni, se supără. Cutreiera nava, zbierînd la oameni și căutîndu-le nod în papură pentru cea mai mică greșeală, concediind lucrători pe care tocmai îi angajase cu o zi înainte, repezindu-i pe ofițeri în fața tuturor, cerînd să fie anunțat despre orice problemă apărută la bord, dar apoi înjurînd furios de cîte ori i se aducea la cunoștință vreun fleac fără importanță.

Avusese reputația unui bun căpitan; dur și distant, dar drept. Vînătorii de balene, pe care-i preferase în alcătuirea echipajului, fuseseră nerăbdători să se angajeze pe *Ice Spirit*, în ciuda misterului ce învăluia destinația călătoriei. Acum, mulți regretau.

Arflane numise trei ofițeri, ori mai degrabă îi confirmase pe doi din ei, angajîndu-l pe Urquart Lance-Lungă ca al treilea ofițer, sub ordinele lui Petchnyoff și ale bătrînului Kristoff Hinsen. Urquart nu părea să ia în seamă toanele lui Arflane, însă ceilalți doi erau nedumeriți și deranjați de schimbarea

intervenită în noul lor comandant. De cîte ori Urquart nu se afla în încăpere, ceea ce se întîmpla adesea, profitau de prilej pentru a discuta problema. Ambii îl plăcuseră pe Arflane chiar de la început. Petchnyoff avusese o mare stimă pentru integritatea și voința lui de fier; Kristoff Hinsen se simțea legat de el în virtutea amintirilor din zilele cînd ambii fuseseră căpitani și rivali. Nici unul din cei doi ofițeri nu era însă capabil să analizeze cauza schimbării lui Arflane; și totuși, credeau atît de mult în aprecierile lor anterioare, încît erau pregătiți, cel puțin pentru o vreme, să-i treacă cu vederea capriciile în speranța că, odată pînzele ridicate, va redeveni bărbatul pe care-l cunoscuseră. Dar pe măsură ce zilele treceau, răbdarea lui Petchnyoff era pusă din ce în ce mai mult la încercare, și acesta începu să se gîndească serios la a-și da demisia; doar intervenția lui Hinsen îl convinse să mai aștepte.

Uriașa corabie era echipată cu velatură și tachelaje complet noi. Arflane inspectă personal fiecare bulon, nod sau funie. Parcurse corabia inci cu inci, verificînd amplasarea vergilor, gradul de întindere al tachelajelor, etanșeitatea tambuchiurilor, rezistența pereților etanși, pînă ce se simți mulțumit de tot. Puse de nenumărate ori la încercare timona, răsucind în toate părțile tălpicele pentru a le testa manevrabilitatea. În mod normal, tălpicele direcționale și placa lor turnantă se blocau reciproc. Cu toate acestea, pe puntea provă, amplasat chiar deasupra garniturii de etanșare a pivotului de direcție se afla un bolț de siguranță, prevăzut cu un ciocan greu de lemn. Acționarea bolțului debloca tălpicele, permițîndu-le să se răsucească una spre cealaltă; se forma astfel un fel de plug uriaș care, pătrunzînd adînc în gheață, realiza oprirea bruscă a corăbiei — și adesea ducea la distrugerea ei. Arflane testă ore întregi dispozitivul. O dată sau de două ori lăsă să cadă chiar și masivele ancore situate pe ambele borduri, sub santine[1],

(1) Spațiu în fundul unei nave, cală (n.tr.)

constînd de fapt din două mari lame ale căror tije comunicau cu coverta prin ghidaje speciale practicate în carenă. O serie de știfturi practicate în tije împiedicau contactul lamelor cu gheața; lîngă fiecare montant se pregătiseră ciocane pentru a elibera buloanele în caz de pericol. Masivele ancore erau rareori folosite și niciodată de către un bun căpitan; contactul cu gheața la viteză mare le-ar fi uzat repede, iar înlocuirea lor era aproape imposibilă în acele timpuri.

Întîi, echipajul și ofițerii îi întîmpinaseră inspecția cu bucurie; curînd însă învățară să-l evite, iar vînătorii superstițioși începură să vorbească despre blesteme și călătorii predestinate eșecului; și totuși, puțini debarcară din propriie inițiativă.

De pe puntea de comandă, Arflane obișnuia să urmărească prost dispus încărcarea nenumăratelor baloturi și butoaie cu provizii ce urmau să ocupe întreg spațiul disponibil. După fiecare tonă urcată la bord, testa din nou timona și masivele ancore, supraveghind capacitatea de manevrare a lui *Ice Spirit*.

Într-o zi, Arflane îl zări pe punte pe Petchnyoff inspectînd munca unui marinar dintr-o echipă însărcinată cu asigurarea grijelelor catargului principal. Îndreptîndu-se cu pași mari spre cei doi, smunci de funii, încercînd nodurile. Unul nu era atît de strîns precum ar fi trebuit.

— Asta numești dumneata nod, domnule Petchnyoff? spuse agresiv. Se presupune că verifici!

— Chiar așa fac, domnule.

— Mi-ar place să am încredere în ofițerii mei, zise Arflane. Ai grijă s-o pot face pe viitor.

Se îndepărtă în pas de marș. Petchnyoff izbi de lemnul punții cavila[1], cît pe ce să și-o înfigă singur în mînă.

În aceeași seară Petchnyoff își împachetă jumătate din lucruri, înainte de a se lăsa încă o dată convins de Hinsen să

(1) Piesă din lemn de esență tare sau din oțel, în formă de ac, folosită la matisarea parîmelor (n.tr.)

rămînă la bord.

Trecură săptămîni. Se aplicară patru pedepse cu biciuire pentru delicte minore. Era ca și cum Arflane ar fi încercat deliberat să determine părăsirea navei de către echipaj înainte de ridicarea ancorei. Totuși, mulți erau în continuare fascinați de el, iar faptul că Urquart își legase soarta de cea a lui Arflane cîntărise mult în hotărîrea vînătorilor de balene de a rămîne pe loc.

Din cînd în cînd, Manfred Rorsefne urca la bord să se consulte cu Arflane. Inițial, Konrad hotărîse că o săptămînă ar fi fost de ajuns pentru a pune la punct corabia, dar în prezent amîna plecarea din ce în ce mai mult, declarîndu-i lui Rorsefne că încă nu era mulțumit, că nu totul fusese făcut așa cum se cerea, reamintindu-i că o asemenea călătorie necesita o navă pregătită perfect.

— Adevărat, dar în ritmul în care avansăm va trece și vara, îi replică calm Manfred Rorsefne. Drept răspuns, Arflane îl privi amenințător, declarîndu-i că putea naviga pe orice vreme. Migala pe de o parte, și indiferența sa aparentă pe de altă parte, nu-l convinseră deloc pe Rorsefne, însă tînărul nu zise nimic.

În cele din urmă sosi momentul cînd la bordul schoonerului gheții nu mai fu nimic de făcut. Vasul se găsea într-o stare superbă; toate ornamentele de fildeș erau lustruite și strălucitoare, punțile frecate și presărate cu făină de oase. Cele patru catarge scînteiau în lumină cu velele albe, bine strînse; tachelajul era bine întins; bărcile, balansîndu-se în gruiele[1] confecționate din oasele maxilarelor de balene, erau bine amarate, gata de folosință; fiecare știft se afla la locul lui, fiecare accesoriu acolo unde trebuia să fie. Monstruoasele cranii de balenă de pe

(1) Macara folosită la bordul navelor pentru ridicarea unor elemente precum bărci, ancore, scări de bord etc. (n.tr.)

provă priveau fix spre nord, sfidînd parcă pericolele ce i-ar fi putut aștepta dintr-acolo. *Ice Spirit* era gata să înalțe pînzele.

Chibzuind încă dacă să trimită sau nu după pasageri, Arflane rămase tăcut pe puntea de comandă contemplînd corabia. Pentru o clipă îi trecu prin minte să ordone plecarea chiar atunci, lăsîndu-i în oraș pe cei doi Ulsenni și pe Manfred Rorsefne. Întinderea de gheață era ascunsă vederii de vîrtejuri de zăpadă învolburate de vînt și risipite peste provă; cerul era cenușiu și înnourat. Strîngînd balustrada în mîinile-i înmănușate, Arflane știa că pe o așa vreme nu ar fi fost dificil să se strecoare neobservat din port.

Oftă și se întoarse spre Kristoff Hinsen aflat lîngă el.

— Trimite un marinar la reședința Rorsefne, domnule Hinsen. Spune-le că dacă se menține vîntul, plecăm mîine dimineață.

— Am înțeles, domnule căpitan. Hinsen făcu o pauză, trăsăturile-i bătute de vînturi exprimînd o oarecare îndoială. Mîine dimineață, domnule?

Arflane îl privi cu ochi visători.

— Am spus mîine. Transmite mesajul, domnule Hinsen.

— Am înțeles, să trăiți. Hinsen părăsi în grabă puntea.

Arflane știa de ce Hinsen îi pusese la îndoială ordinul. Vremea era mizerabilă și fără îndoială avea să devină și mai rea. O puternică furtună de zăpadă urma să se dezlănțuie pînă dimineață; vizibilitatea va fi redusă iar echipajul va avea dificultăți în a întinde pînzele. Dar Arflane se hotărîse; privi în depărtare, spre provă.

După două ore zări o sanie acoperită apropiindu-se dinspre oraș. Era trasă de lupi maro-roșcați, ale căror gheare alunecau pe gheață.

O rafală bruscă de vînt din nord izbi corabia dintr-o parte, deplasînd-o ușor din odgoanele de amarare spre tribord. Nu fu nevoie ca Arflane să ordone verificarea rezistenței acestora. Cîțiva marinari se și repeziseră s-o facă. Echipajul era mai numeros decît cel pe care era obișnuit să-l comande, dar

trebuia să recunoască, în ciuda dispoziției sale proaste, că disciplina era foarte riguroasă.

Lupii se opriră îngrămădindu-se unii în alții. Arflane înjură și răsucindu-se se apropie de balustradă, aplecîndu-se peste ea. Conducătorul sanici o adusese prea aproape de navă, punîndu-și în primejdie propria siguranță.

— Dă-o înapoi! urlă Arflane. Dincolo de piroanele de amarare. Nu te duce mintea să nu te apropii așa de mult de o corabie de mărimea acesteia cînd bate un vînt puternic? Dacă se rupe un odgon te va strivi.

Un cap încotoșmănat se ivi la fereastra sanici.

— Sîntem aici, căpitane Arflane. Manfred Rorsefne și familia Ulsenn.

— Spune-i conducătorului să dea înapoi. Ar trebui să... O nouă rafală de vînt izbi nava dintr-un bord deplasînd-o cu cîteva picioare mai aproape de sanie, atît cît permiteau odgoanele, acum întinse. Conducătorul păru uluit și-și biciui lupii obligîndu-i să facă o întoarcere rapidă. Încordîndu-se în hățuri, animalele făcură un salt pe gheață, tîrînd după ele sania.

Arflane zîmbi dezagreabil.

Cu un vînt atît de schimbător, puțini căpitani și-ar fi permis să-și scoată corăbiile din acostare; totuși el intenționa să plece în orice condiții. Putea fi periculos, iar celor trei pasageri avea să li se pară și mai cumplit.

Manfred Rorsefne și familia Ulsenn coborîseră din sanie și stăteau nehotărîți pe loc, uitîndu-se în sus spre corabie și căutîndu-l din priviri pe Arflane.

Arflane le întoarse spatele și se reîntoarse pe puntea de comandă.

Fydur, nostromul lui *Ice Spirit*, îl salută în timp ce urca pasarela.

— Să trimit o echipă să aducă pasagerii la bord, domnule?

Arflane clătină din cap.

— Lasă-i să găsească singuri drumul pînă aici. Dar dacă vrei, poți să cobori o estacadă.

Puțin mai tîrziu urmărea cum Janek Ulsenn era ajutat să se cațere pe estacadă și apoi să se deplaseze pe punte. O văzu pe Ulrica, complet învesmîntată în blănuri, mergînd alături de soțul ei. O dată ca privi în sus spre puntea principală și el îi surprinse licărirea din ochi, singura parte a feței ce nu-i era ascunsă de glugă. Manfred păși ușor alături, făcîndu-i semne voioase din mînă pînă în clipa cînd nava se răsuci iarăși în odgoane, obligîndu-l să se prindă de o funie pentru a-și menține echilibrul.

După un sfert de oră, urcă lîngă Arflane pe puntea principală.

— Mi-am condus verișoara și pe soțul ei în cabinele lor, căpitane, declară el. M-am instalat și eu. În cele din urmă sîntem gata, ei?

Arflane mormăi ceva și se îndepărtă pe lîngă balustradă spre tribord, încercînd evident să îl evite. Manfred, părînd a nu-i lua în seamă atitudinea, îl urmă bătînd din mîinile-i înmănușate și privind în jur.

— Îți cunoști cu adevărat corăbiile pe care le comanzi, căpitane. Credeam că *Ice Spirit* era îngrijită mai mult decît orice corabie — asta înainte să preiei dumneata comanda. Sînt sigur că nu vom avea multe probleme în timpul călătoriei.

Arflane îl privi.

— Nu vom avea nici una, replică acru. Sper să le amintești rudelor dumitale că, din momentul ridicării pînzelor, eu sînt singurul care comand pe corabie. Sînt autorizat să iau orice măsuri mi se par potrivite pentru a asigura bunul mers al...

— Toate aceste vorbe sînt de prisos, căpitane, zîmbi Rorsefne. Bineînțeles că am acceptat acest fapt. E legea gheții. Nu-i nevoie de alte amănunte; dumneata ești căpitanul, noi vom proceda precum ne spui.

Arflane mîrîi din nou.

— Ești sigur că a înțeles și Janek Ulsenn?

— Sînt sigur. N-ar face nimic care să te jignească, poate doar ți-ar rînji puțin în nas. În plus, îl supără încă picioarele. Nu e pe deplin restabilit; mă îndoiesc că va fi văzut pe punte o bucată de vreme. Manfred făcu o pauză și se apropie și mai mult de Arflane. Căpitane... nu pari în apele dumitale de cînd ai luat comanda. Ceva nu-i în regulă? Te deranjează cumva ideea expediției? Mi-a trecut prin minte că ai putea crede... hmm... că este un sacrilegiu?

Arflane clătină din cap, privindu-l pe celălalt direct în față.

— Știi că nu cred așa ceva.

Pentru un moment, Rorsefne păru descumpănit. Își țuguie buzele.

— Nu doresc să mă amestec în problemele personale...

— Mulțumesc.

— Mi se pare că siguranța corăbiei depinde aproape exclusiv de dumneata. Căpitane, dacă nu ești într-o bună dispoziție de drum, n-ar fi mai bine să amînăm plecarea?

Vîntul șuiera printre arborii superiori. Arflane privi automat în sus să se asigure de rezistența vergilor.

— Nu sînt rău dispus, declară el distant.

— Cred că aș putea să te ajut...

Arflane duse la gură portvocea și lătră un ordin lui Hinsen, care tocmai traversa puntea.

— Domnule Hinsen! Trimite cîțiva oameni să asigure velele arborelui artimon[1].

Manfred Rorsefne nu mai zise nimic. Părăsi puntea.

Arflane își încrucișă brațele pe piept, trăsăturile deformîndu-i-se într-un rînjet.

(1) Ultimul catarg dinspre pupă al unei nave cu mai mult de două catarge (n.tr.)

11

Cu pînzele întinse

A doua zi, dimineață în zori viscolul sufla cu putere, acoperind cu un strat alb de zăpadă orașul și pădurea de corăbii, troienind punțile lui *Ice Spirit*. Din cauza vîntului, odgoanele de amarare, supratensionate, se întinseseră la maximum. Nici cerul și nici pămîntul nu se mai distingeau aproape deloc, iar catargele celorlalte corăbii se vedeau din cînd în cînd, schițate în negru pe zidul compact de zăpadă. Temperatura scăzuse sub zero. Pe tachelaj și pe faldurile velelor se formaseră pojghițe de gheață. Ace de gheață duse de vînt biciuiau prin aer precum săgețile; era aproape imposibil să te deplasezi prin teribila presiune produsă de furtună. Pînzele scăpate din legături fîlfîiau ca niște înotătoare de focă, vîntul șuiera strident și se tînguia printre catargele înalte, iar bărcile se balansau și scîrțîiau în gruiele lor.

Cînd clopotul de cart[1] bătu înfundat de două ori, Konrad Arflane, cu gura și nasul protejate de un soi de legătură și cu o vizieră de zăpadă la ochi, ieși din cabina-i de sub punte. Își croi drum spre provă prin valurile de zăpadă și privi cercetător

(1) Servici cu durata de patru ore, începînd de la miezul nopții; carturile se marchează cu ajutorul clopotului de bord, o lovitură simplă după prima jumătate de oră, o lovitură dublă după prima oră etc., pînă la sfîrșitul cartului marcat de patru duble, sau opt bătăi de clopot (n.tr.)

în depărtare, dar era imposibil să distingă ceva prin pînza învolburată de albeață. Se întoarse în cabină trecînd pe lîngă Petchnyoff, ofițerul de cart, fără a scoate o vorbă.

Petchnyoff privi fix după căpitan în timp ce acesta închidea ușa. În ochii secundului se citea o privire stranie și jignită.

Pe la șase-jumătate dimineața, tocmai cînd clopotul bătu de cinci ori, vîrtejurile de zăpadă se mai domoliră și cîteva raze palide de soare se iviră filtrîndu-se printre nori. Hinsen, cu o portavoce în mînă, se afla pe punte lîngă Arflane. Echipajul se cățăra pe hobane, corpurile lor învești mîntate în haine groase mișcîndu-se greoi pe grijele. Pe punte, lîngă arborele mare, se găsea Urquart, cu capul acoperit de o glugă înaltă; sarcina sa era să supravegheze oamenii de pe vergi. Echipele de la ancore stăteau lîngă odgoanele de amarare pentru a le mola[1] la un ordin venit de pe puntea de comandă.

Arflane aruncă o privire celui de-al doilea ofițer.

— Gata de manevră, domnule Hinsen?

Acesta încuviință din cap.

Conștient de faptul că Rorsefne și cei doi Ulsenni dormeau încă în cabinele de sub punte, Arflane ordonă:

— Molați odgoanele.

— Molați odgoanele! Vocea lui Hinsen bubui peste întreaga corabie și oamenii se repeziră să dezlege parîmele ce ancoraseră pînă atunci nava. Odgoanele întinse biciuiră aerul și schoonerul se înclină înainte.

— Ridicați zburătorul mare și mic de la provă.

Ordinul fu repetat și executat.

— Ridicați velastaiele[2].

Pînzele se desfăcură ca niște boboci.

— Ridicați gabierul mare, mic și artimon.

(1) A da drumul complet unei parîme sau odgon (n.tr.)
(2) Diverse vele de pe o corabie cu pînze (n.tr.)

Pînzele se umflară pe măsură ce prindeau vîntul, curbîndu-se precum aripile unor păsări uriașe și punînd treptat în mișcare corabia. Zăpada fu împrăștiată în clipa în care tălpicele mușcară din gheață și schoonerul începu să înainteze, depășind corăbiile aflate încă la ancoră, înclinîndu-și bompresul pe măsură ce cobora o mică pantă de gheață și se ridica din nou de cealaltă parte. Gaicle roșii cîrîiau ascuțit plonjînd în picaj și rotindu-se apoi agitate în jurul arborelui principal, unde flutura în bătaia vîntului flamura maiestuoasă a neamului Rorsefne. În drumul ei corabia lăsa două urme adînci și identice în zăpada învolburată și în gheață. O creatură uriașă și grațioasă, croindu-și impunătoare drum înspre zone necuprinse, în primele ore ale dimineții, înaintînd doar cu o viteză infimă și împrăștiind într-o ploaie de diamante gheața topită de pe tachelaje. Aceasta era *Ice Spirit*, schoonerul care lăsa în urmă Friesgalt-ul și se deplasa către nord sub un cer al cărui plafon cobora din ce în ce mai jos.

— Toate pînzele sus, domnule Hinsen.

Velele fură întinse, scotă[1] cu scotă, iar corabia prinse a se deplasa cu toate pînzele sus pe gheață. Hinsen aruncă o privire întrebătoare lui Arflane; nu se obișnuia să ridici toate pînzele la ieșirea dintr-un port. Apoi observă fața căpitanului pe măsură ce nava cîștiga viteză — Arflane se relaxa vizibil. Expresia i se îndulcise, pe buze părea că-i joacă o urmă de zîmbet, iar ochii începuseră să-i strălucească.

Arflane răsuflă din greu și-și ridică viziera, înviorat de vîntul ce-i biciuia obrajii și de ruliul punții de sub picioare. Pentru prima dată de cînd îl respinsese Ulrica, simțea cum i se risipește deznădejdea și apatia. Îi zîmbi lui Hinsen.

— O adevărată corabie, domnule Hinsen.

(1) Parîmă folosită pentru fixarea colțului de jos al unei vele (n.tr.)

Bătrînul Kristoff, bucuros peste măsură de schimbarea petrecută în superior, rînji cu gura pînă la urechi, mai mult de ușurare decît aprobator.

— Chiar așa, domnule.

Arflane se întinse să-și dezmorțească corpul, în timp ce corabia se avînta pe platoul aparent nesfîrșit de gheață, străpungînd perdeaua de zăpadă din ce în ce mai subțire. Sub el, pe punte, și deasupra sa pe greement, marinarii se mișcau ca niște năluci întunecate prin albeața înconjurătoare, sub privirea calmă și fixă a lui Urquart Lance-Lungă, care se plimba încoace și-ncolo pe punte cu harponul sprijinit ca de obicei pe încheietura mîinii. Uneori sărea și el pe vreo hobană pentru a ajuta pe cineva în dificultate. Frigul, ninsoarea și necesitatea purtării mănușilor groase făcea dificil lucrul chiar și pentru vînătorii de balene, deși aceștia erau mai bine adaptați la astfel de condiții decît simplii marinari de pe navele comerciale.

Arflane de-abia dacă schimbase cîteva vorbe cu Urquart de cînd harponierul semnase contractul. Fericit să-i accepte oferta, Konrad îi propusese funcția de ofițer trei. O idee vagă — referitoare la motivele pe care le-ar fi putut avea Urquart să i se alăture — îi trecuse prin minte, însă propriile sale obsesii îi scoseseră problema din cap. Acum, relaxat, îi aruncă o privire curioasă. Urquart i-o surprinse în momentul în care se răsuci să dea instrucțiuni unui marinar. Își înclină capul cu un aer grav.

Cunoscîndu-i prestigiul cîștigat printre vînătorii de balene, Arflane avusese o încredere instinctivă în capacitatea lui Urquart de a comanda. Nu se îndoia nici o clipă de justețea deciziei sale, dar în prezent se întreba din nou de motiv avusese să se alăture expediției. Neinvitat venise și la vînătoarea de balene. Poate că asta ar fi fost de înțeles, în schimb nu exista nici un motiv logic pentru care un harponier profesionist să fi dorit să ia parte la o misterioasă expediție de explorare. Poate că, simțind că trebuie să-i protejeze pe fiica și nepotul defunctului său tată, se hotărîse să-i însoțească ca să se asigure

că nu vor păți nimic în decursul călătoriei. Imaginea lui Lance-Lungă la înmormîntarea bătrînului Rorsefne îi veni brusc în minte lui Arflane. Dar poate că Urquart îi păstra și lui o oarecare prietenie. La urma urmei, singurul ce-i respectase tulburarea și nevoia de izolare din ultimele săptămîni fusese Urquart. Din tot efectivul avut sub comandă, Arflane se simțea legat numai de Urquart, chiar dacă omul îi era încă un străin. Ținea la Hinsen și îl admira, însă de la diferentul inițial de pe *Ice Spirit* nu mai era capabil de aceleași sentimente față de cel de-al doilea ofițer, așa cum ar fi fost posibil în alte împrejurări.

Arflane se rezemă de balustradă, urmărindu-i pe oameni la lucru. Corabia nu era într-un pericol real pînă ce nu va fi coborît de pe platou. Mai aveau cîteva zile de navigat — cu toate pînzele sus — pînă să-i atingă marginea; își permise să uite totul cu excepția mișcării vasului de sub el, a priveliștii oferite atît de pulberea de zăpadă aruncată în lături de tălpice, de panglicile lungi de nori de deasupra care, desfăcîndu-se din cînd în cînd, permiteau atît trecerea razelor soarelui de dimineață, cît și apariția unor crîmpeie de cer roșu, palid și gălbui reflectate de gheață.

Printre marinari circula zicala că o corabie sub un bărbat se comportă la fel de bine ca și o femeie; Arflane părea tentat să le dea dreptate. De îndată ce schoonerul porni, starea sa de spirit se schimbă. Era încă îngrijorat din cauza Ulricăi, totuși nu mai simțea aceeași disperare și ură pentru ființa umană, încercate atunci cînd pregătea corabia de drum. Meditînd la cele petrecute, începea să se simtă vinovat de purtarea grosolană față de ofițeri și echipaj. Manfred Rorsefne fusese îngrijorat că starea sa de spirit ar fi putut continua. Arflane respinsese ideea că nu se comporta normal, dar acum realiza adevărul din afirmația lui Rorsefne; n-ar fi fost în stare să comande nava dacă nu și-ar fi redobîndit echilibrul sufletesc. Îl nedumerea faptul că un simplu fenomen fizic, precum alunecarea corăbiei pe gheață, era în stare să modifice în așa

măsură — și doar în intervalul unei singure ore — starea sufletească a unui bărbat. După cum știa toată lumea, și în trecut fusese irascibil și agitat cînd nu se găsea la bordul unei nave, totuși nu mersese niciodată atît de departe încît să se poarte incorect cu oamenii din subordine. Stăpînirea de sine reprezenta mîndria sa. O pierduse, și acum o regăsea din nou.

În acea clipă poate nu-și dădea seama că o privire sau două aruncate Ulricăi Ulsenn l-ar fi determinat să-și piardă iarăși stăpînirea de sine, într-un mod diferit. Chiar și atunci cînd, privind în jur, îl zări pe Janek Ulsenn ajutat de Petchnyoff să urce pe punte, își păstră nealterate facultățile mentale; îi adresă lui Ulsenn un zîmbet bine dispus, însă sardonic.

— Ei bine, iată-ne plecați, Lord Ulsenn. Sper că nu v-am trezit.

Petchnyoff păru surprins. Devenise atît de obișnuit cu starea morocănoasă a șefului său, încît orice semn de jovialitate îi dădea de gîndit.

— Bineînțeles că ne-ai trezit, începu Ulsenn. Arflane îl întrerupse pentru a i se adresa lui Petchnyoff.

— Cred că dumneata ai preluat cartul de mijloc și jumătate din cel de dimineață, domnule Petchnyoff.

Acesta aprobă din cap.

— Da, domnule.

— Mă gîndeam că ți-ar sta mai bine să fii în cabina dumitale, declară Arflane pe tonul cel mai amabil cu putință. Nu avea nevoie de un ofițer pe jumătate adormit la cartul următor.

Petchnyoff ridică din umeri.

— Hotărîsem să mă odihnesc după ce voi fi mîncat, domnule. Apoi l-am întîlnit pe Lordul Ulsenn ieșind din cabină...

Arflane făcu un gest cu mîna.

— Așa deci. Ei, retrage-te în cușeta dumitale, domnule Petchnyoff.

— 'nțeles, să trăiți!

Petchnyoff coborî pasarela și dispăru. Ulsenn fu lăsat singur. Arflane îl ignorase deliberat; conștient de acest fapt,

aristocratul îl fixă cu o privire distrugătoare.

— S-ar putea să ai deplină autoritate asupra corăbiei, căpitane, dar mi se pare că ai putea să arăți o oarecare politețe atît ofițerilor cît și pasagerilor. Petchnyoff mi-a relatat modul cum te-ai comportat de cînd ai preluat comanda. Bădărănia dumitale a devenit proverbială în Friesgalt. Simplul fapt că ți s-a încredințat o responsabilitate ce te ridică deasupra celorlalți nu-i o scuză pentru a profita de ocazie...

Arflane oftă.

— M-am asigurat că nava e în cea mai bună stare, dacă la asta s-a referit Petchnyoff, comentă el pe un ton rezonabil. Îl surprindea faptul că Petchnyoff manifestase o atare neloialitate; dar poate că secundul se considera mai aproape de clasa conducătoare a Friesgalt-ului decît de un căpitan străin. În orice caz, aerul său morocănos din ultimele săptămîni îl convinsese pe Petchnyoff să i se întoarcă împotrivă. Ridică din umeri. Dacă secundul se simțea jignit, atunci n-avea decît să rămînă așa, cu condiția să-și ducă conștiincios la îndeplinire îndatoririle.

Ulsenn observă gestul, însă îl interpretă greșit.

— Nu ești la curent cu ce vorbesc oamenii despre dumneata, căpitane?

Arflane se rezemă degajat cu spatele la balustradă, pretinzînd a fi interesat de gheața ce se derula rapid dedesubt.

— Echipajul bombăne întotdeauna contra căpitanului. Doar măsura în care o fac și modul cum această bombăneală le influențează activitatea trebuie să ne îngrijoreze. Pentru expediție am angajat vînători de balene, Lord Ulsenn — vînători necivilizați, primitivi. Mă aștept să fie nemulțumiți.

— Consideră că porți cu dumneata un blestem, murmură Ulsenn privindu-l cu viclenie.

Arflane rîse.

— Sînt o adunătură de superstițioși. Îi satisface credința în blesteme. N-ar urma pe nici un căpitan dacă nu i-ar colora personalitatea într-un anume fel. Le stîrnește simțul dramatic.

Calmează-te, Lord Ulsenn. Întoarce-te în cabină și odihnește-ți picioarele.

Fața uscătivă a lui Ulsenn se contorsionă de mînie.

— Ești un bădăran impertinent, căpitane!

— Dar și neînduplecat, Lord Ulsenn. Am deplina comandă a acestei călătorii și orice încercare de a-mi discredita autoritatea va fi tratată în maniera obișnuită. Arflane savura prilejul de a-l amenința pe celălalt. Ai bunătatea și părăsește puntea!

— Și ce s-ar întîmpla dacă ofițerii și echipajul nu ar fi satisfăcuți de modul în care comanzi? Dacă vor considera că manevrezi prost corabia? Ulsenn se aplecă înainte cu o voce șuierătoare.

Arflane, care de-abia-și recîștigase propria stăpînire de sine, simți o plăcere oarecum lipsită de noblețe văzînd cum Ulsenn și-o pierde pe-a sa.

Zîmbi din nou.

— Calmează-te, Lord Ulsenn. Există o procedură pe care o pot adopta dacă sînt nesatisfăcuți de mine. Să se răscoale ar fi nechibzuit din partea lor; ar putea vota o comandă temporară, cerîndu-mi să renunț la post. Caz în care vor fi nevoiți să abandoneze expediția, să se întoarcă imediat într-un oraș prieten și să întocmească un raport oficial. Arflane făcu un gest nerăbdător.

— Domnule, trebuie să-mi acceptați comanda o dată și pentru totdeauna. Călătoria noastră va fi lungă și ar fi mai bine să evităm astfel de conflicte.

— Dumneata ai produs conflictul, căpitane.

Arflane ridică disprețuitor din umeri și nu se obosi să-i răspundă.

— Îmi rezerv dreptul să-ți contramandez ordinele dacă-mi voi da seama că nu sînt în interesul expediției, continuă Ulsenn.

— Iar eu, domnule, îmi rezerv dreptul să te spînzur dacă vei încerca așa ceva. Voi avertiza echipajul că trebuie să se supună doar ordinelor mele. Bănuiesc că faptul te va stînjeni.

Uisenn răsuflă zgomotos.

— Ești conștient, desigur, că majoritatea echipajului, inclusiv ofițerii, sînt friesgaltieni? *Eu* sînt acela căruia îi vor da ascultare, înainte să primească astfel de ordine de la un... străin...

— Posibil, replică netulburat Arflane. Caz în care privilegiul meu de căpitan al navei îmi permite, cum cred că ți-am subliniat deja, să pedepsesc orice încercare de încălcare a autorității mele, fie cu cuvîntul, fie cu fapta.

— Dumneata îți cunoști drepturile, căpitane, i-o întoarse cu același sarcasm nedisimulat Ulsenn, însă ele sînt fictive. Drepturile date de legăturile de sînge îmi aparțin doar mie, și ele îmi permit să le comand celor din Friesgalt.

Aflat lîngă Arflane, Hinsen chicoti. Sunetul fu complet neașteptat, așa încît cei doi se răsuciră brusc făcînd ochii mari. Hinsen privi într-o parte, acoperindu-și oarecum ostentativ gura cu mîna-i înmănușată.

Și, totuși, întreruperea avu efectul dorit. Uisenn își pierdu complet aplombul. Arflane făcu un pas înainte și apucîndu-l de mînă, îl conduse spre pasarelă.

— S-ar putea ca toate drepturile noastre să fie fictive, Lord Ulsenn, dar ale mele sînt hărăzite a menține disciplina pe o corabie și a mă asigura că totul se desfășoară cît mai bine cu putință.

Ulsenn începu să coboare treptele. Arflane îi făcu semn lui Hinsen să-l ajute, dar cînd ofițerul mai în vîrstă încercă să-l apuce de braț, Ulsenn îl dădu la o parte și făcu o întreagă paradă din a-și stăpîni durerile în timp ce șchiopăta neajutat de nimeni pe punte.

Hinsen privi spre Arflane și rînji. Căpitanul își țuguie buzele dezaprobator. Cerul se limpezea, căpătînd o culoare de un albastru deschis, strălucitor, o culoare ce se reflecta, de ambele borduri ale corăbiei, pe gheața netedă. Ultimele pîlcuri de nori dispăreau.

Nava se deplasa lin, clar proiectată pe oglinda realizată de

combinația dintre soare și gheață. Ridicîndu-și privirea, Arflane văzu oamenii din echipaj relaxîndu-se și adunîndu-se în grupuri și grupulețe pe punte. Croindu-și drum cu umărul printre ei, Urquart înainta spre puntea de comandă.

12

Pe marginea prăpastiei

Vag surprins, Arflane îl urmărea pe harponier urcînd pe dunetă. Poate că Urquart simțise că starea sa de spirit se schimbase și dorea să discute cu el. Lance-Lungă îi adresă un scurt salut din cap lui Hinsen și se prezentă în fața lui Arflane, trîntind cu putere capătul masivei sale arme pe podea și sprijinindu-se preocupat de el. Își dădu pe spate capișonul, eliberîndu-și claia de păr negru și încîlcit. Ochii limpezi și albaștri îl fixau nemișcați pe Arflane; fața-i roșie și uscătivă era la fel de imobilă ca întotdeauna. Mirosea ușor a sînge și a untură de balenă.

— Ei bine, domnule. Vocea îi era aspră și gravă. Am pornit. În ton se simțea o nuanță de anticipare.

— Vrei să știi încotro ne îndreptăm, domnule Urquart? întrebă Arflane pradă unui impuls brusc. Ne îndreptăm spre New York.

Hinsen, aflat lîngă Urquart, ridică surprins din sprîncene.

— New York!

— Informația este confidențială, îl preveni Arflane. Nu intenționez să le-o comunic încă oamenilor. Doar ofițerilor.

Un zîmbet ușor se întinse peste trăsăturile sălbatice ale lui Urquart. Rotirea harponului și înfigerea în lemnul punții păru un gest de aprobare. Apoi zîmbetul dispăru rapid, iar ochii albaștri deveniră mai strălucitori.

— Deci navigăm spre Curtea lui Ice Mother, căpitane. Nu

punea la îndoială existența miticului oraș; în mod cert credea neclintit în realitatea lui. Doar fața aspră și ridată a lui Hinsen exprima un scepticism sumbru.

— De ce ne îndreptăm spre New York, domnule? Sau pur și simplu vrem să vedem dacă acest loc există?

Absorbit de studierea reacțiilor lui Urquart, Arflane răspunse distrat.

— Lordul Pyotr Rorsefne a descoperit orașul, dar a fost obligat să facă cale întoarsă înainte de a-l explora. Avem hărțile. Cred că orașul există.

— Va fi Ice Mother în reședința ei? Hinsen nu se putu abține să imprime o nuanță de ironie întrebării.

— Vom ști cînd vom ajunge acolo, domnule Hinsen. Arflane își îndreptă atenția asupra celui de-al doilea ofițer.

— Va fi acolo, delcară plin de convingere Urquart.

Arflane aruncă o privire curioasă înaltului harponier, apoi i se adresă din nou lui Kristoff Hinsen.

— Amintește-ți, domnule Hinsen, că tot ce ți-am spus e confidențial.

— Am înțeles. Hinsen făcu o pauză. Continuă apoi, plin de tact. Fac o inspecție pe corabie, domnule, dacă domnul Urquart vrea să vă spună cîteva cuvinte. E mai bine ca cineva să supravegheze oamenii.

— Ai perfectă dreptate, domnule Hinsen. Mulțumesc.

După ce Hinsen părăsi puntea de comandă, cei doi bărbați rămaseră tăcuți o bucată de vreme, nici unul nesimțind nevoia să vorbească. Urquart își smulse harponul din lemnul punții și se îndreptă spre balustradă. Arflane îl urmă.

— Încîntat de călătorie, domnule Urquart? întrebă el într-un tîrziu.

— Da, domnule.

— Chiar crezi că o vom găsi pe Ice Mother?

— Dumneata nu, căpitane?

Arflane făcu un gest vag.

— Acum trei luni, domnule Urquart, acum trei luni aș fi

spus "da", că există probe în New York în sprijinul credinței. Acum... Neputincios, făcu o pauză. Se spune că savanții au dovedit falsitatea ei. Ice Mother e pe moarte.

Urquart își schimbă greutatea corpului.

— Atunci vor avea nevoie de ajutorul nostru, domnule. Poate acesta-i și motivul pentru care navigăm într-acolo, ori poate e doar soarta. Poate ea ne cheamă.

— Poate. Vocea lui Arflane suna nesigur.

— Așa cred, căpitane. Vezi, Pyotr Rorsefne n-a fost decît mesagerul ei. Dumitale ți-a fost trimis, de aceea l-ai găsit pe gheață, și după ce-a transmis mesajul, a murit. Nu-ți dai seama de aceasta?

— Ar putea fi adevărat, încuviință Arflane.

Misticismul lui Urquart era deconcertant chiar și pentru Arflane. Privind direct la harponier, îi văzu fanatismul înscris pe față, convingerea-i absolută oglindindu-i-se în ochi. Nu cu mult timp în urmă avusese și el o convingere similară. Clătină trist din cap.

— Nu mai sînt bărbatul care eram, domnule Urquart.

— Nu, domnule. Urquart părea să împărtășească tristețea căpitanului. Dar te vei regăsi pe dumneata însuți în această călătorie. Îți vei recăpăta credința.

Jignit pentru o clipă de intimitatea remarcii lui Urquart, Arflane bătu în retragere.

— Poate că nici nu mai e nevoie de această credință, domnule Urquart.

— Sau poate că ai nevoie de ea acum mai mult ca niciodată, căpitane.

Mînia lui Arflane se risipi.

— Mă întreb ce s-a întîmplat cu mine, declară el gînditor. În urmă cu trei luni...

— Cu trei luni în urmă nu făcuseși cunoștință cu familia Rorsefne, căpitane, rosti Urquart neînduplecat, însă cu oarecare simpatie. Ai fost molipsit de slăbiciunea lor.

— Am înțeles că le porți o anumită loialitate, o responsabilitate protectoare vizavi de această familie, spuse pe neașteptate Arflane. Își dădea seama că afirmația lui constituia doar o presupunere din partea sa, totuși era convins de justețea ei.

— Vreau să-i țin în viață, dacă la asta te referi, declară evaziv Urquart.

— Nu sînt sigur că te înțeleg... începu Arflane, dar vorbele îi fură tăiate de atitudinea lui Urquart. Bărbatul îi întorsese spatele, privind cu răceală către orizont.

Tăcerea deveni jenantă, iar Arflane se simți zdruncinat de lipsa de încredere a celuilalt. Sălbaticul harponier nu-și dezvoltă ideea referitoare la remarca precedentă. În cele din urmă se răsuci spre Arflane, iar trăsăturile i se destinseră într-o oarecare măsură.

— E dorința lui Ice Mother, spuse el. Aveai nevoie de familie ca să obții corabia. De acum înainte evită cît poți pasagerii, căpitane. Sînt slabi. Chiar și bătrînul a fost slab, și el a fost mult mai bun decît oricare din cei în viață încă...

— Spui că la mijloc a fost Ice Mother, replică posomorît Arflane. Eu cred că era un alt tip de forță, la fel de misterios, care m-a implicat în problemele familiei...

— N-ai decît să crezi ce vrei, declară nerăbdător Urquart, eu știu însă adevărul. Îți cunosc destinul. Stai departe de familia Rorsefne.

— Și de lordul Ulsenn?

—Ulsenn nu înseamnă nimic, surîse batjocoritor Lance-Lungă.

Impresionat de avertismentul lui Urquart, Arflane avu grijă să nu mai pomenească numele Rorsefne. Observase deja cît de mult se implicase în viața celor trei. Și totuși, gîndi el, în toți existau anumite trăsături puternice de caracter. Nu erau atît de blajini precum îi considera Urquart. Chiar și Ulsenn, chiar dacă las din punct de vedere fizic, avea propria lui integritate, indiferent dacă era doar credința în dreptul său absolut de a stăpîni. Adevărat, legăturile sale cu familia Rorsefne îl determinaseră să renunțe la vechile convingeri, dar asta nu reflecta

de fapt propria lui slăbiciune? Urquart îi făcea răspunzători pe ceilalți pentru influența lor. Poate că avea dreptate.

Oftă și-și trecu mîna înmănușată peste balustradă.

— Sper s-o găsim pe Ice Mother, declară într-un sfîrșit. Trebuie să fiu convins din nou, domnule Urquart.

— Va fi nevoie, căpitane. În curînd vei ști și dumneata acest lucru. Urquart se întinse și-l înhăță de umăr. Arflane fu uluit, însă nu se simți ofensat. Lance-Lungă îl privi scrutător drept în față. Ochii săi albaștri păreau aprinși de certitudinea propriilor sale idei. Își scutură harponul.

— E adevărat, spuse el pasionat. Arătă spre gheață. Și aceea e adevărată. Lăsă să-i cadă mîna. Găsește-ți din nou tăria, căpitane. Vei avea nevoie de ea în această călătorie.

Harponierul coborî de pe puntea principală și dispăru, lăsîndu-l pe Arflane tulburat și în același timp mult mai optimist decît fusese timp de mai multe luni.

Din momentul respectiv, Urquart avea să apară frecvent pe puntea principală. Vorbea puțin; stătea pur și simplu lîngă balustradă sau se sprijinea de timoneric, ca și cum ar fi dorit, prin simpla sa prezență, să-i transmită lui Arflane propria sa tărie de caracter. Reprezenta atît un mentor tăcut, cît și un sprijin pentru căpitan, în vreme ce corabia se deplasa rapid spre marginea platoului.

Cîteva zile mai tîrziu, Manfred Rorsefne și Arflane stăteau în cabina căpitanului, consultînd hărțile desfășurate pe masa din fața lor.

— Mîine ajungem la marginea platoului. Rorsefne indică harta zonei, singura amănunțită pe care o aveau. Coborîrea va fi dificilă, nu-i așa, căpitane?

Arflane clătină din cap.

— Nu neapărat. După cum pare, drumul e liber pînă în acest punct. Puse un deget pe hartă. Unchiul dumitale l-a numit Marele Curs de Nord.

— Acolo unde a naufragiat? Rorsefne se strîmbă.

— Acolo unde a naufragiat, încuviință Arflane. Dacă trasăm un curs nord-est prin nord, cu trei pătrimi de cart[1] nord, ar trebui să atingem acest punct unde panta este lină și ușoară, fără nici un fel de deal care să ne stea în cale. Gheața devine mai accidentată doar spre poale, însă pînă acolo ar trebui să pierdem destul din inerție ca să traversăm fără mare dificultate. Cred că o pot duce jos nevătămată.

Rorsefne zîmbi.

— Pari să-ți fi recîștigat vechiul aplomb, căpitane.

Arflane se simți jignit.

— Să stabilim, zise el pe un ton rece.

Ieșind din cabină în drum spre punte, aproape că se loviră de Janek și de Ulrica, care-și ajuta soțul să străbată coridorul către cabinele pasagerilor. Rorsefne se înclină în fața lor rînjind, Arflane se încruntă. Era prima dată de la începutul călătoriei cînd se afla atît de aproape de femeia iubită. Ea îi ocoli privirea, murmură cîteva cuvinte de salut și trecu mai departe. În schimb, Ulsenn îi aruncă o privire plină de venin.

Cu picioarele ca de cîrpă, Arflane se cățără pe pasarela punții de comandă, unde Urquart se afla deja, mîngîindu-și harponul și uitîndu-se spre tribord. Dădu din cap spre Arflane în momentul cînd cei doi intrară în timonerie.

Cîrmaciul îl salută și el pe căpitan. Masiva timonă se deplasase foarte puțin și omul o aduse la poziția inițială.

Arflane se îndreptă spre enorma și simpla busolă. Cronometrul de lîngă ea era vechi de secole și începuse să-și piardă precizia, dar echipamentul era încă suficient de bun pentru a permite menținerea unui curs destul de exact. Arflane desfășură harta și o întinse pe masa de lîngă busolă; făcu cîteva calcule, apoi dădu aprobator din cap, satisfăcut că avusese

(1) Unitate de măsură pentru unghiuri egală cu a treizeci și doua parte din roza vînturilor; adică cu 11° 15'; pe vremea navelor cu vele, roza vînturilor era împărțită în carturi (n.tr.)

dreptate.

— Ar fi mai bine să folosim încă un om la timonă, decise el. Scoțîndu-și capul pe ușă, se adresă lui Urquart.

— Domnule Urquart, mai avem nevoie de un ajutor la timonă. Vrei să trimiți pe cineva încoace?

Lance-Lungă se îndreptă spre pasarelă.

— Și mai trimite cîțiva marinari de veghe sus. Se apropie marginea platoului și este nevoie de cîți mai mulți ochi buni.

Arflane se răsuci spre timonă și o preluă din mîinile cîrmaciului. O prinse cu putere în ambele mîini, lăsînd-o să se răsucească puțin de la sine pe măsură ce lanțurile de legătură preluau forța de tracțiune a tălpicelor. Apoi, cu ochii pe busolă, întoarse corabia cu cîteva grade spre tribord.

Cînd se simți satisfăcut de noul curs, făcu semn timonierului să-și preia postul; chiar în acel moment, cel de-al treilea marinar intra pe ușă.

— Ai o sarcină ușoară pentru un timp, băiete, îi spuse Arflane. Vreau să stai alături de camaradul tău să-l ajuți la timonă dacă va fi necesar.

Rorsefne îl urmă pe puntea principală. Privind spre pupă, îl văzu pe Urquart vorbindu-le cîtorva membri ai echipajului. Îl arătă cu degetul pe harponier.

— Și Urquart pare să se fi atașat de dumneata, căpitane. Trebuie să te considere un membru al familiei. Nu era nici un pic de sarcasm în tonul său, totuși Arflane îi aruncă o privire suspicioasă.

— Nu-s sigur de asta.

Tînărul rîse.

— Janek.cu certitudine nu-i, fii convins de asta. Ai văzut cum te-a fulgerat cu privirea cînd am trecut pe lîngă ei? Nu știu de ce ia parte la călătorie. Urăște navigația. Are responsabilități în Friesgalt. Poate ca s-o protejeze pe Ulrica de atențiile unei adunături de marinari neciopliți!

Arflane se simți din nou stingherit, neștiind cum să interpreteze cuvintele lui Rorsefne.

— E destul de apărată pe această corabie, mîrîi el.

— Sînt convins că este, fu de acord Manfred. Dar Janek n-o știe. E gelos. După atenția pe care i-o acordă, ai crede că ea e-o magazie plină cu pînze de vele!

Arflane ridică din umeri.

Manfred se rezemă neglijent de balustradă, privind absent spre hobanele pe care unul din marinarii numiți de Urquart se cățăra deja, spre cuibul de observație de pe gabia[1] arborelui mare.

— Presupun că aceasta constituie ultima noastră zi de navigat pe gheață sigură, spuse el. Călătoria a fost prea lipsită de evenimente pentru mine pînă în prezent. Aștept întîmplări palpitante cînd ne vom apropia de marginea platoului.

Arflane zîmbi.

— Bănuiesc că nu vei fi dezamăgit.

Cerul era încă senin, albastru și luminos. Gheața scînteia sub lumina orbitoare a soarelui și pînzele albe și umflate ale corăbiei păreau să licărească, reflectînd, la rîndul lor, strălucirea gheții.

Se auzea zgomotul ușor provocat de tălpicele ce treceau peste denivelările mici ale terenului; deasupra capetelor lor, o vergă scîrțîia din cînd în cînd. Marinarul de veghe din arborele principal ajunse la postul său și se instală cît putu mai bine.

Rorsefne rînji.

— Sper să nu fiu. Și presupun că nu vei fi nici dumneata. Credeam că-ți place cîte-o mică aventură. Genul ăsta de călătorie nu-ți poate oferi multă satisfacție, eh?

În ziua următoare zăriră marginea platoului. Părea că orizontul se apropiase cu repeciziune, ori că dispăruse, complet

(1) Platformă orizontală fixată în vîrful unui catarg și folosită ca post de observație, sau ca loc de unde se manevrează parîmele (n.tr.)

retezat. Arflane, care se apropiase o singură dată în viață de margine, simțea cum îl cuprind fiorii privind spre provă.

Panta era de fapt destul de lină, însă de pe puntea superioară unde stătea el, avea impresia că pămîntul urma să se sfîrșească brusc, forțînd corabia să execute un plonjon distrugător. Era ca și cum ajunsese la capătul lumii; într-un anume sens, o și făcuse: lumea de dincolo de marginea platoului îi era complet necunoscută. Pe măsură ce prova se înclina și corabia începu să coboare, simți cum îl cuprinde o spaimă ciudată.

Duse portavocea la gură.

— Aruncați cîteva ancore cu gheare de pisică peste bord, domnule Petchnyoff! Repede! urlă el adresîndu-se secundului aflat pe puntea pupă.

Petchnyoff se repezi în grabă spre puntea inferioară să adune o echipă de marinari. Arflane îi urmări cu privirea în timp ce aruncau ancorele cu patru gheare, ale căror cîrlige îndoite aveau să le încetinească înaintarea pînă ce toate pînzele, cu excepția celor minim necesare, aveau să fie strînse.

Ghearele mușcară din gheață cu un sunet ascuțit și corabia începu să piardă din viteză, apoi să se clatine periculos.

Hinsen urlă din timonerie:

— Domnule!

Arflane se repezi înăuntru.

— Ce s-a întîmplat, domnule Hinsen?

Cei doi bărbați de la timonă trudeau din greu, agățați de roata cea mare, încercînd cu disperare să mențină *Ice Spirit* pe cursul fixat.

— Tălpicele continuă să se rotească, domnule, raportă alarmat Hinsen. Se mișcă încoace și încolo și întîmpinăm dificultăți în a le stabiliza. În acest ritm ne vom răsturna. Se poticnesc în scobiturile din gheață, domnule.

Arflane se plasă între cei doi marinari și apucă și el cîrma. Își dădu seama dintr-o dată ce voia să spună Hinsen. Tălpicele se deplasau pe făgașele dure practicate în gheață de-a lungul

secolelor de trecerea șuvoaielor de gheață topită și apă. Exista pericolul real ca nava să se lase pe o parte, răsturnîndu-se după aceea pe pantă.

— Mai avem nevoie de încă două ajutoare. Găsește doi din cei mai buni cîrmaci, domnule Hinsen, și asigură-te că au mușchi de oțel!

Kristoff Hinsen se năpusti afară din timonerie, în timp ce Arflane și ceilalți doi se agățară de cîrmă, încercînd să mențină cursul cît mai drept posibil. Corabia începuse să se lovească perceptibil de gheață și întreaga punte intră în vibrație.

Hinsen reveni cu doi marinari ce-l înlocuiră pe căpitan la timonă. Chiar și cu aceste două ajutoare suplimentare, nava continua să se zdruncine și să-și schimbe neîncetat și periculos direcția pe pantă, amenințînd să scape complet de sub control. Arflane privi spre provă. Marginea pantei se găsea în afara cîmpului vizual. Povîrnișul părea să nu se mai sfîrșească niciodată.

— Preia comanda de aici, domnule Hinsen, spuse Arflane. Mă duc în față să văd dacă-mi dau seama ce fel de gheață se află înaintea noastră.

Arflane părăsi puntea principală, și-și croi drum de-a lungul navei scuturată de vibrații pînă ce ajunse la teugă. Cît vedeai cu ochii, gheața părea la fel cu cea pe care se aflau în acel moment. Corabia făcu un salt, își schimbă direcția, apoi reveni din nou la cursul stabilit. Unghiul pantei părea a se fi accentuat și puntea se înclină vizibil în față. Răsucindu-se, Arflane o zări pe Ulrica Ulsenn stînd destul de aproape de el. Puțin mai departe în spatele ei se afla Janek Ulsenn, ținîndu-se strîns de balustradă, cu ochii măriți de spaimă.

— Nu vă îngrijorați, doamnă, spuse Arflane apropiindu-se. Pînă la urmă o vom scoate noi la capăt.

Janek Ulsenn își ridică privirea și-și strigă soția. Cu o sclipire de suferință în ochi, ea se răsuci spre soțul ei strîngîndu-și veșmintele mai bine în jurul corpului, și se îndepărtă traversînd puntea aflată într-o continuă balansare.

Era prima dată de la despărțirea lor cînd Arflane observase vreo emoție oglindită pe fața ei. Fu oarecum surprins. Preocuparea pentru siguranța navei îl făcuse să uite sentimentele nutrite față de ea; îi vorbise ca și cum s-ar fi adresat unui pasager oarecare, încercînd să-l liniștească.

Fu tentat s-o urmeze, dar corabia devie brusc de la curs, părînd a fi în pericol să se răstoarne pe o parte.

Arflane o luă la fugă înapoi spre puntea de comandă, urcă scările și intră în timonerie. Hinsen și cei patru marinari cu fețele șiroind de sudoare și cu mușchii încordați la maximum se luptau cu cîrma. Arflane se agăță și el de o spiță, alăturîndu-și efortul în încercarea de a readuce corabia pe cursul stabilit.

— Înaintăm al naibii de încet, mîrîi el. Dacă am putea obține o viteză mai mare, am avea șansa să sărim peste șanțuri, sau să trecem direct prin ele.

Nava făcu din nou un salt și toți se încleștară strîns de timonă. Arflane scrîșni din dinți pe măsură ce forțau cîrma să se răsucească.

— Acționați bolțurile de siguranță, domnule! îl imploră Hinsen. Aruncați ancorele cele grele!

Arflane îl străpunse cu privirea. Un căpitan nu arunca niciodată ancorele grele decît dacă situația era fără ieșire.

— Ce rost are să încetinim, domnule Hinsen? replică el cu răutate. Avem nevoie de o viteză mai mare, nu de una mai mică.

— Opriți corabia, domnule, acționați dispozitivul de avarie. E singura noastră șansă. Așa trebuie să se fi petrecut lucrurile și cu vasul lordului Rorsefne atunci cînd a naufragiat!

Arflane scuipă pe jos.

— Ancorele grele, dispozitivele de avarie, avem toate șansele să naufragiem dacă le utilizăm. Nu, domnule Hinsen, vom coborî panta cu toate pînzele sus!

Hinsen aproape că scăpă din mînă timona din cauza uimirii. Neîncrezător, se holbă la căpitan.

— Cu toate pînzele sus?

Timona făcu iar un salt și tălpicele corăbiei scîrțîiră sinistru în clipa cînd începură să alunece într-o parte. Pentru cîteva momente se luptară din răsputeri și în tăcere cu uriașa roată, pînă ce reușiră s-o readucă la poziția inițială.

— Încă două sau trei astfel de salturi și o scăpăm complet de sub control, spuse plin de convingere marinarul aflat cel mai aproape de căpitan.

— Da, mormăi acesta, aruncîndu-i o privire lui Hinsen. Ridică toate pînzele, domnule Hinsen.

Văzînd că ofițerul ezită, Arflane dădu nervos drumul cîrmei și apucînd o portavoce de pe perete, ieși pe punte.

Îl văzu pe Petchnyoff pe puntea pupă. Omul părea înspăimîntat. Pe corabie domnea o atmosferă de panică nemărturisită.

— Domnule Petchnyoff! urlă Arflane prin portavoce. Toți oamenii pe vergi! Ridicați toate pînzele!

Fețele șocate ale echipajului îl priviră încremenite. Expresia lui Petchnyoff oglindea incredulitatea.

— Ce-ați spus, domnule?

— Toate pînzele sus, domnule Petchnyoff! Avem nevoie de viteză ca să manevrăm corabia!

Ice Spirit vibră violent și începu iarăși să se răsucească.

— Tot echipajul sus pe hobane! urlă Arflane și aruncînd portavocea se repezi în timonerie să se alăture celorlalți care încercau să stăpînească cîrma. Hinsen îi evită privirea, evident convins că șeful său înnebunise.

Prin hubloul timoneriei, Arflane zări marinarii cățărîndu-se pe vergi. Încă o dată abia reușiră să readucă nava pe cursul fixat. Pînzele începură să trosnească și să se umfle treptat, pe măsură ce prindeau vîntul. *Ice Spirit* începu să coboare și mai repede panta abruptă.

Arflane simți o satisfacție adîncă în clipa în care timona deveni mai ascultătoare la comenzi. Nu era încă complet sub control, însă nu mai întîmpinau greutate în a menține nava pe cursul dorit. Singurul pericol rămas era să nu întîlnească vreun

obstacol în care să intre cu toată viteza, sfărîmîndu-se în bucăți.

— Du-te pe punte, domnule Hinsen, ordonă el înspăimîntatului ofițer. Spune-i domnului Urquart să urce sus cu o portavoce și să fie cu ochii în patru la provă.

Întinderea de gheață se estompa pe ambele borduri pe măsură ce nava cîștiga viteză. Arflane aruncă o privire prin hublou și-l văzu pe Urquart cățărîndu-se pe vergile inferioare ale arborelui trinchet[1].

Uriașa corabie făcu un salt și reveni greoaie pe sol în scîrțîitul tălpicelor. Devenise totuși mai ușor de manevrat și nici un obstacol iminent nu era vizibil în apropiere.

Figura lui Urquart era calmă în clipa în care privi spre timonerie; membrii echipajului păreau încă înfricoșați. Arflane le savură neliniștea. Rînji cu gura pînă la urechi, deși buna dispoziție i se împletea cu puțină teamă în timp ce dirija corabia pe pantă în jos.

Schoonerul își continuă coborîrea rapidă vreme de un ceas; părea că alunecă pe o pantă fără de început și fără de sfîrșit, căci nici unul nici celălalt nu era vizibil. Tălpicele parcă nu mai atingeau gheața. Arflane decise că putea încredința timona lui Hinsen. Cel de-al doilea ofițer nu păru deloc încîntat de responsabilitate.

— Îndreptîndu-se spre provă, căpitanul se cățără pe tachelaj pentru a se balansa pe grijele alături de Urquart.

Harponierul zîmbi ușor.

— Ești într-o dispoziție cumplită, căpitane, declară el aprobator.

Arflane îi întoarse zîmbetul.

În fața lor, panta de gheață se arcuia brusc, părînd a se întinde la nesfîrșit. Peisajul defila cu repeziciune, pulberea albă

(1) Arborele mic sau catargul prova (n.tr.)

și rece ridicată de tălpice abătîndu-se asupra punții. O aschie de gheață îl izbi pe Arflane în gură, producîndu-i o ușoară sîngerare, pe care aiba de o simți.

Curînd panta deveni mai ușoară și gheața mai accidentată, însă viteza corăbiei nu se reduse aproape deloc. În schimb, masiva navă sărea pe gheață, ridicîndu-se în sus și prăvălindu-se ca și cum ar fi fost purtată de o serie de valuri uriașe.

Senzația astfel produsă accentuă buna dispoziție a lui Arflane; căpitanul începu să se relaxeze, pericolul trecuse. Balansîndu-se pe grijele, fredona o melodie, simțind cum tensiunea scădea pe toată nava.

Trecu un timp și Urquart zise încet:

— Căpitane! Arflane îi aruncă o privire și văzu că ochii i se dilataseră. Arătă cu degetul înainte.

Arflane privi cercetător dincolo de creasta joasă de gheață și văzu ceva ce semăna cu o dungă neagră-verzuie ce le tăia de-a curmezișul drumul, undeva în depărtare. Nu era în stare să-și creadă ochilor. Urquart rosti cuvîntul fatal.

— Crevasă, căpitane. Și încă una mare. N-o vom traversa niciodată.

De cînd fusese trasată harta, o crăpătură trebuia să fi apărut în suprafața de gheață de la poalele pantei. Arflane se blestemă în gînd că nu anticipase așa ceva, cu toate că știa că formarea de crevase nu reprezenta un lucru neobișnuit, mai ales într-un astfel de teren.

— Și nu vom reuși niciodată să oprim la timp cu această viteză. Arflane începu să coboare, făcînd sforțări uriașe să pară calm și sperînd că echipajul nu a observat încă fisura.

— Nici chiar ancorele nu ne-ar opri; n-ar face decît să ne dea peste cap, aruncîndu-ne direct în prăpastie.

Arflane ajunse pe punte încercînd să se mobilizeze pentru a întreprinde ceva, deși se simțea cuprins de o indiferență izvorîtă din convingerea că nu mai era nimic de făcut.

Acum, cînd nava se apropia tot mai mult, marinarii distinseră și ei crevasa. Scoaseră un cumplit urlet de groază cînd își

dădură seama, la rîndul lor, că nu mai aveau nici o șansă să oprească.

În clipa cînd Arflane ajunse la pasarela ducînd spre puntea principală, se întîlni cu Manfred Rorsefne și cei doi Ulsenni ce se apropiau în grabă. Manfred strigă spre Arflane:

— Ce se întîmplă, căpitane?

Acesta rîse amar.

— Aruncă-ți o privire înainte!

Arflane ajunse pe puntea principală și se repezi în timonerie, preluînd cîrma de la un Hinsen de paloare cadaverică.

— Puteți s-o-ntoarceți, domnule?

Arflane clătină din cap.

Corabia aproape că ajunsese la crevasă. Arflane nu făcu nici o încercare de a modifica cursul.

Hinsen era pe punctul să izbucnească în plîns de frică.

— Vă rog, domnule, încercați s-o întoarceți!

Uriașul abis, larg căscat, se apropia cu repeziciune, gheața de un verde închis de pe ambele maluri strălucind în lumina soarelui.

Realiză că timona i se rotește liber în mînă; tălpicele din față părăsiră terenul compact și se întinseră peste crevasă în clipa în care corabia se avîntă șuierînd în vid.

Arflane simți ceva ciudat, aproape o senzație de ușurare, deoarece anticipase plonjonul înspre adîncuri. Apoi brusc, începu să zîmbească. Schoonerul se deplasa cu o viteză atît de mare, încît exista posibilitatea să ajungă de cealaltă parte a crevasei, a cărei margine depărtată se situa mai jos decît cea pe care tocmai o părăsiseră.

Schoonerul făcu un salt prin aer și se prăbuși de cealaltă parte. Se învîrti, amenințînd să se răstoarne. Arflane se clătină dar reuși să se prindă de timonă, răsucind-o cu toată forța. Răzuind gheața și tot izbindu-se de ea, corabia începu să-și reducă din viteză sub impactul propriei greutăți.

— Sîntem teferi, domnule! Hinsen rînjea cu gura pînă la urechi. Ne-ați trecut dincolo, domnule!

— Ceva a făcut-o, domnule Hinsen. Iată, preia din nou cîrma.

După ce Hinsen se execută, Arflane se îndreptă încet spre puntea de comandă.

Oamenii se ridicau de unde căzuseră. Unul singur rămase întins pe jos. Arflane coborî pasarela și-și croi drum către cel lungit la podea. Lăsîndu-se în genunchi, îl întoarse pe spate. Jumătate din oasele îi erau frînte, sîngele îi curgea din gură. Deschise ochii și-i zîmbi slab căpitanului.

— Credeam că am încasat-o de data asta, domnule, zise el. Ochii i se închiseră și zîmbetul i se șterse de pe buze. Murise.

Arflane se ridică cu un oftat, frecîndu-și fruntea. Îl durea tot corpul după efortul depus la timonă: Se produse o busculadă în clipa cînd echipajul se repezi spre balustrade să privească în urmă spre crevasă; nimeni nu scoase o vorbă.

De pe arborele trinchet, unde încă mai atîrna încă, Urquart scoase un hohot de rîs ale cărui sunete stridente răsunară ca un ecou prin toată nava, spărgînd tăcerea. Cîțiva oameni începură să aclame și să strige, întorcîndu-se cu spatele spre balustradă și fluturîndu-și mîinile în direcția lui Arflane. Cu fața împietrită, acesta se îndreptă spre puntea de comandă și rămase acolo o clipă nemișcat, în timp ce echipajul continua să-l ovaționeze. Apucă apoi portavocea de unde o lăsase să cadă mai devreme și o duse la gură.

— Toată lumea din nou sus! Strîngeți pînzele! Mișcați-vă!

În ciuda euforiei generale, echipajul se repezi prompt să-i execute ordinul și în curînd vergile prinseră parcă viață cu puzderia de siluete care strîngeau velele.

Petchnyoff apăru pe puntea pupă. Privi în sus spre șeful său cu o căutătură stranie și încruntată în ochi. Trecîndu-și mîneca peste frunte, porni spre puntea inferioară.

— Mai bine ai ridica ghearele de pisică, domnule Petchnyoff, strigă Arflane. Sîntem în afară de pericol.

Aruncă o privire la crevasa care dispărea în depărtare, felicitîndu-se în sine pentru norocul avut. Dacă nu ar fi decis

să coboare cu toată viteza, ar fi nimerit drept în crevasă, fiind înghiţit de adîncurile ei. Corabia făcuse un salt de patruzeci de picioare.

Se întoarse la timonă să testeze şi să aprecieze starea tălpicelor. După felul cum reacţionau la comenzi, păreau să funcţioneze normal; totuşi dorea să se încredinţeze că nu suferiseră vreo avarie, de orice natură ar fi fost ea.

În clipa cînd, cu toate pînzele strînse, nava se opri cu o zdruncinătură, Arflane era deja pregătit să coboare pe gheaţă. Coborî pe o scară de frînghie. Tălpicele erau zgîriate în cîteva locuri, altminteri păreau nevătămate. Privi în sus cu admiraţie înspre *Ice Spirit*, trecîndu-şi mîna peste unul din suporţi. Era convins că nici un alt vas nu ar fi rezistat impactului cu solul după săritura peste crevasă.

Cătărîndu-se din nou la bord, îl întîlni pe Janek Ulsenn. Trăsăturile sale lugubre erau negre de mînie. Ulrica, cu faţa îmbujorată, stătea exact în spatele său. Lîngă ea, la fel de indiferent şi amuzat ca întotdeauna, se afla Manfred Rorsefne.

— Felicitări, căpitane, murmură el. Grozavă previziune.

Ulsenn începu să zbiere.

— Eşti un nebun necugetat, Arflane! Aproape că am fost omorîţi, fiecare dintre noi! Oamenii din echipaj n-au decît să creadă că ai anticipat crevasa—eu ştiu că n-ai făcut-o. Ai pierdut încrederea lor!

Afimaţia era vădit falsă. Arflane rîse şi aruncă o privire în jur.

— Mi se pare că echipajul e cuprins de bună dispoziţie.

— Pur şi simplu o reacţie după pericol. Aşteaptă pînă ce vor începe să se gîndească la ce erai cît pe-aci să le faci!

— Sînt înclinat să cred, vere, interveni Manfred, că incidentul le-a restabilit pur şi simplu încrederea în norocul căpitanului. Ştii doar că echipajul pune mare preţ pe norocul unui căpitan.

Arflane o privea pe Ulrica Ulsenn. Aceasta încercă să se uite într-o parte, apoi însă îi întoarse privirea şi Arflane socoti că expresia ei putea fi una de admiraţie. După o clipă ochii îi

deveniră din nou reci, iar el se înfioră.

Manfred Rorsefne apucă braţul Ulricăi şi o conduse spre coridorul ce ducea la cabina ei. Ulsenn continuă să-l înfrunte pe Arflane.

— Ne vei omorî pe toţi, tu din Brershill! După cît se părea, nu-şi dădea seama că Arflane nu-i acorda atenţie. Frica îl făcuse să uite umilinţa la care fusese supus cu cîteva zile înainte. Arflane îl privi calm.

— Cu siguranţă că într-o zi voi omorî pe cineva. Zîmbi şi se îndepărtă spre puntea provă, sub privirile admirative ale echipajului şi sub căutătura fixă şi exasperată a Lordului Janek Ulsenn.

Odată platoul depăşit, gheaţa deveni mai accidentată, dar mai uşor de străbătut atîta timp cît corabia menţinea o viteză rezonabilă. Conturul platoului rămase vizibil în spatele lor cîteva momente, un perete imens de gheaţă ridicîndu-se pînă la nori. Aerul era mai cald şi zăpada mai puţină. Arflane se simţea incomodat de creşterea temperaturii şi de mişcările în valuri ale aerului, creînd uneori forme ciudate din nimic. Pretutindeni înspre provă se vedeau gheţari şi, din cauza căldurii, Arflane se temea să nu intre în vreo nouă fisură în gheaţă. Astfel de fisuri apăreau atunci cînd crusta de gheaţă devenea subţire, acoperind un rîu subteran. Nefiind construită pentru a rezista la apă, o corabie imobilizată într-o fisură avea adesea puţine şanse să se elibereze, putîndu-se scufunda cu uşurinţă.

Pe măsură ce nava se deplasa spre nord-vest prin nord, apropiindu-se de ecuator, echipajul şi ofiţerii se încadrară într-o rutină bine stabilită. Capriciile anterioare ale căpitanului fuseseră date uitării; norocul său era mult respectat, iar el devenise extrem de popular printre membrii echipajului.

Doar Petchnyoff îl surprinse pe Arflane prin refuzul de a-i ierta atitudinea anterioară. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu Janek Ulsenn; cei doi puteau fi văzuţi adesea

plimbîndu-se împreună pe punte. Prietenia lor îl irită într-o oarecare măsură pe Arflane. Simțea că, dintr-un anumit punct de vedere, Petchnyoff îl trăda, însă nu era treaba lui să aprobe compania tînărului secund, de vreme ce-și îndeplinea destul de bine îndatoririle. Arflane începea chiar să simtă o ușoară simpatie pentru Ulsenn și considera că trebuia să i se permită un prieten pe parcursul călătoriei.

Urquart obișnuia în continuare să zăbovească lîngă el pe puntea de comandă. Prezența teribilului harponier constituia o mîngîiere pentru căpitan. Vorbeau rareori, în schimb camaraderia dintre ei se întărise mult.

Pentru Arflane devenise posibil s-o vadă pe Ulrica Ulsenn fără a încerca să-i forțeze o reacție; ajunsese chiar să tolereze și maniera de comportare sardonică și zeflemitoare a lui Manfred Rorsefne.

Doar căldura îl deranja. Temperatura se ridicase cu cîteva grade deasupra lui zero și echipajul lucra dezbrăcat pînă la brîu. Împotriva voinței sale, Arflane fusese obligat să-și scoată haina groasă de blană. Doar Urquart refuza să-și dea jos orice piesă a îmbrăcămintii, suportînd stoic neajunsurile.

La ordinele căpitanului, doi marinari de veghe se aflau permanent pe gabie, pentru a distinge semnele prevestitoare ghețiii subțiri. În timpul nopții pînzele se strîngeau, iar ancorele cu gheare de pisică erau aruncate așa încît corabia se tîra extrem de încet.

Vîntul bătea slab. Deplasarea se făcea destul de încet și în timpul zilei. Din cînd în cînd se observau miraje, de obicei de forma unor ghețari răsturnați, și Arflane trebuia să-și dea multă osteneală să explice fenomenul oamenilor care, considerîndu-l un fel de prevestire, așteptau să fie interpretat.

Pînă ce, într-o bună zi, vîntul se opri cu totul și rămaseră nemișcați.

13

Harponul

Timp de o săptămînă rămaseră nemișcați în căldură. Cerul și gheața scînteiau sub soare precum cuprul. Oamenii stăteau în grupuri, distrîndu-se cu jocuri simple și discutînd cu voci joase și jalnice. Deși dezbrăcaseră cea mai mare parte a hainelor, mai păstrau încă vizierele de zăpadă. De la distanță păreau niște păsări disgrațioase adunate ciorchine pe punte. Ofițerii îi mențineau cît de ocupați puteau, însă era puțin de lucru la bord. Cînd Arflane dădea vreun ordin, oamenii îl ascultau cu mai puțină promptitudine decît înainte; moralul scădea văzînd cu ochii.

Frustrat, Arflane simțea cum încep să-l lase nervii. Mișcările îi deveniseră nervoase și tonul brusc.

Plimbîndu-se pe puntea inferioară, fu abordat de Fydur, șeful de echipaj, un individ păros cu niște sprîncene negre proeminente.

— Scuzați-mă, domnule, îmi pare rău că vă deranjez, dar aveți vreo idee cît timp mai...

— Întreab-o pe Icc Mother, nu pe mine. Arflane îl împinse într-o parte și plecă, lăsîndu-l pe celălalt furios și cu o mutră acră.

Nu se vedea nici urmă de nori, nici un semn că vremea avea să se schimbe. Arflane bîntuia corabia cu o privire întunecată, urzind în minte tot felul de gînduri despre Ulrica Ulsenn.

Într-o zi, privind în jos de pe puntea de comandă, îi zări pe

Janek Ulsenn și pe Petchnyoff discutînd animați cu Fydur și un grup de marinari. După felul în care cîțiva aruncau priviri furișe spre locul unde se afla el, Arflane ghici importanța conversației. Îl privi întrebător pe Urquart, rezemat de peretele timoneriei; acesta ridică din umeri.

— Trebuie să le dăm ceva de făcut, bombăni Arflane. Sau să le spunem ceva care să le ridice moralul. În acel mic grup se pune la cale începutul unei revolte, domnule Urquart.

— Da, domnule. Urquart părea aproape mulțumit în sinea sa de constatarea făcută.

Arflane încruntă din sprîncene, apoi se hotărî. Îl chemă pe cel de-al doilea ofițer, aflat în postul său de pe puntea pupă.

— Adună oamenii, domnule Hinsen. Vreau să le vorbesc.

— Toată lumea, adunarea! urlă în portavoce Hinsen. Adunarea, în fața punții de comandă. Vorbește căpitanul.

Mohorîți, oamenii începură să se adune, mulți din ei rînjind pe față în direcția lui Arflane. Micul grup al lui Ulsenn și Petchnyoff se dispersă și se plasă în spatele marii mase a echipajului.

— Domnule Petchnyoff. Vino, te rog, aici sus! Arflane aruncă o privire aspră secundului său. Și dumneata, te rog, domnule Hinsen! Șef de echipaj, la postul dumitale.

Petchnyoff execută încet ordinul. Fydur își ocupă locul în fața oamenilor, mișcîndu-se la fel de puțin binevoitor.

Cînd toți ofițerii se adunară în spatele său pe puntea de comandă, Arflane își dresc glasul și strîngînd în mîini balustrada, se aplecă să privească în jos spre echipaj.

— Băieți, după cum văd sînteți în toane proaste. Soarele arde prea tare, iar vîntul lipsește cu desăvîrșire. Nu există nici măcar un lucru — a dracului treabă! — pe care-l să-l pot face pentru a scăpa de primul sau pentru a-l pune în mișcare pe-al doilea. Sîntem țintuiți locului și cu asta basta... V-am scos pînă acum din una sau două încurcături, așa încît poate mă veți ajuta să trecem cu bine și peste asta. Vîntul va porni mai devreme ori mai tîrziu...

— Dar cînd, domnule? Vorbise un marinar, unul din cei ce stătuse de vorbă cu Ulsenn.

Arflane aruncă o privire întunecată lui Fydur. Acesta îndreptă un deget moale spre matelot.

— Ține-ți gura!

Arflane nu se afla într-o dispoziție prielnică ca să răspundă direct la interpelare. Făcu o pauză, apoi continuă:

— Poate vom fi recompensați cu un pic de vînt cînd disciplina la bordul acestei corăbii se va întări. Însă vremea nu o pot prezice. Dacă unii din voi sînt atît de nerăbdători să pornească la drum, atunci v-aș sugera să coborîți pe gheață și să remorcați hîrbul ăsta!

Un alt marinar murmură ceva. Fydur îl reduse la tăcere. Arflane se aplecă înspre înainte.

— Despre ce-a fost vorba, nostrom?

— Dorea să știe destinația, domnule, replică Fydur. Bănuiesc că o mulțime dintre noi...

— De asta v-am adunat, continuă Arflane. Ne îndreptăm spre New York.

Cîțiva oameni izbucniră în rîs. A merge spre New York constituia o metaforă a cărei semnificație era moartea, faptul de a te alătura lui Ice Mother.

— New York, repetă Arflane privindu-i cercetător. Avem hărți ce ne indică poziția orașului. Mergem spre New York. Întrebări?

— Da, domnule. Se spune că New York-ul nu există pe această lume. Se spune că se află în cer, sau undeva... Înaltul marinar care vorbise nu stăpînea prea bine metafizica.

— New York e la fel de real ca și voi și e clădit pe o gheață compactă, îl asigură Arflane. L-a văzut Lordul Pyotr Rorsefne. De acolo se întorcea cînd l-am găsit. În testamentul său cere să mergem acolo. Vă aduceți aminte de testament? A fost citit curînd după ce Lordul a încetat din viață.

Oamenii aprobară din cap, schimbînd cuvinte între ei.

— Înseamnă că vom vedea Curtea lui Ice Mother? întrebă

un alt marinar.

— Posibil, spuse grav Arflane.

Murmurele deveneau din ce în ce mai aprinse. Arflane îi lăsă să vorbească între ei o bucată de vreme. Mulți primiseră știrea cu neîncredere, însă în prezent unii începuseră să surîdă plini de emoție. Imaginația le fusese stîrnită.

După un timp, Arflane ordonă nostromului să-i liniștească. Murmurul se stinse treptat. Înainte ca Arflane să vorbească, tonul trufaș și fără echivoc al lui Janek Ulsenn se auzi peste capetele marinarilor. Rezemat de arborele artimon, se juca cu o bucată de frînghie.

— Poate din această cauză stăm nemișcați, căpitane, eh?

Arflane își încreți fruntea.

— Ce vrei să spui, Lord Ulsenn?

— Mi-a trecut prin minte dacă nu cumva motivul pentru care nu avem vînt este acela că Ice Mother nu ni-l trimite. Nu dorește s-o vizităm la New York! Ulsenn miza în mod deliberat pe firea superstițioasă a membrilor echipajului. Noua idee stîrni un nou val de murmure printre marinari.

De această dată, Arflane zbieră el însuși la ei pentru a-i liniști. Îl privi încruntat pe Ulsenn, incapabil să găsească pe loc un răspuns satisfăcător pentru oameni.

Și atunci Urquart făcu un pas înainte și-și sprijini harponul de balustradă. Încă învești mîntat complet în hainele sale spălăcite de blană, cu ochii săi albaștri reci și duri, părea el însuși un semizeu al ghețurilor. Marinarii tăcură.

— De ce suferim noi? întrebă el cu asprime. De un frig insuportabil? Nu! Suferim de *căldură*! Și asta-i arma lui Ice Mother? Și-ar folosi ca dușmanul ca să ne oprească? Nu! Sînteți niște neghiobi dacă credeți că ea ne stă împotrivă. Cînd a decretat Ice Mother că oamenii nu trebuie să călătorească spre reședința ei din New York? Niciodată! Știu doctrina mai bine decît oricine altcineva de la bordul acestei corăbii. Sînt servitorul prea-plecat al lui Ice Mother; credința mea în ea este mai puternică decît orice ați simți voi. Eu *știu* ce dorește Ice Mother: dorește să navigăm spre New York. Dorește să-i cunoaștem Curtea pentru ca, întorcîndu-ne în Cele Opt Orașe, să-i reducem la tăcere pe cei ce se îndoiesc de existența sa! Ea își îndeplinește dorința prin intermediul căpitanului Arflane; de aceea îl însoțesc eu. De aceea navigăm cu toții sub comanda lui! Ăsta-i destinul nostru.

Glasul neînduplecat și plin de foc al lui Urquart reduse complet la tăcere echipajul, dar nu avu un efect vizibil asupra lui Ulsenn.

— Vorbe de nebun, urlă lordul. Iar un alt smintit vă comandă. Dacă-i urmăm pe ăștia doi, atunci destinul nostru va fi o moarte singuratică pe gheață.

O mișcare bruscă și o lovitură surdă; masivul harpon al lui Urquart zbură de-a curmezișul punții, peste capetele matelo ților, ca să se înfigă în catarg, la un inci de capul lui Ulsenn. Fața acestuia deveni albă ca varul și el se dădu înapoi clătinîndu-se, cu ochii măriți de spaimă. Încercă să rostească ceva cu o voce incoerentă, însă Urquart sări peste balustrada punții de comandă și-și făcu loc printre oameni pentru a-l înfrunta pe aristocrat.

— Vorbești cu ușurință despre moarte, Lord Ulsenn, spuse el sălbatic. Mai bine ai fi mai discret, altminteri poate Ice Mother va considera că se cuvine să te ia la sînul ei mai degrabă decît ai dori. Își smulse harponul din catarg. E spre binele celor de teapa ta că întreprindem această călătorie. Potrivit ar fi să-i oferi astă seară lui Ice Mother, doar pentru consolare, cîteva picături din sîngele tău, neînsemnatul meu mic lord, ca nu cumva să-ți pierzi tot sîngele înainte de sfîrșitul călătoriei.

Cu lacrimi de mînie în ochi, Ulsenn se năpusti asupra mătăhălosului harponier. Acesta zîmbi ușor și-l ridică fără efort în sus pentru a-l azvîrli, aproape cu delicatețe, pe punte. Ulsenn aterizâ cu fața în jos și se rostogoli; din nas îi curgea sînge. Se tîrî cît mai departe de uriașul zîmbitor. Oamenii rîdeau, aproape ușurați.

Buzele lui Arflane se arcuiră într-un început de zîmbet; apoi

toată buna dispoziție i se topi cînd Ulrica traversă puntea alergînd spre bărbatul ei rănit, îngenunchie lîngă el și-i șterse sîngele de pe față.

Manfred Rorsefne li se alătură pe puntea de comandă.

— N-ar trebui să-ți stăpînești mai bine ofițerii, căpitane? sugeră el politicos.

Arflane se răsuci să îl privească în față.

— Urquart îmi cunoaște dorințele, replică el.

Hinsen arătă cu degetul spre sud.

— Căpitane, nori mari se ridică dinspre pupă!

Într-o oră pînzele se umflară de un vînt aducător de o lapoviță glacială, care-i forță pe toți să-și pună în mare grabă hainele de blană.

Curînd după aceea porniră; dimineața era posomorîtă. Echipajul trecuse din nou de partea lui Arflane. Ulsenn și soția sa dispărură sub punte, însoțiți și de Manfred Rorsefne; pentru moment Arflane insistă ca toți ofițerii să rămînă cu el pe puntea de comandă. Ordonă să se ridice pînzele și trimise marinarii de veghe pe gabie.

Hinsen și Petchnyoff așteptară răbdători pînă ce-și îndreptă atenția asupra lor. O bucată de vreme îl privi sumbru pe Petchnyoff; tensiunea dintre ei se accentuă înainte să le întoarcă spatele, ridicînd ușor din umeri.

— În regulă, sînteți liberi.

Cu Urquart, însoțitor tăcut lîngă el, Arflane rîse încetișor pe măsură ce corabia își mărea viteza.

Două nopți mai tîrziu, Arflane zăcea în cușeta sa, incapabil să doarmă. Ascultă bubuitul înfundat al tălpicelor pe suprafața zgrunțuroasă de gheață, șuieratul vîntului aducător de lapoviță în tachelaje și scîrțîitul vergilor. Sunetele erau normale, totuși un al șaselea simț îi spunea că ceva era în neregulă. În cele din urmă se ridică, se îmbrăcă și fixîndu-și cu o cataramă la brîu cuțitul de spintecat balene, se urcă pe punte. Se așteptase la necazuri de orice fel încă din momentul în care-i văzuse pe Petchnyoff, Ulsenn și Fydur stînd de vorbă. Era sigur că

discursul retoric al lui Urquart avusese puțin efect asupra lor. Se putea ca Fydur să-i fi devenit din nou loial, dar cu siguranță că Ulsenn nu-i era, iar în puținele ocazii cînd apăruse pe punte era întotdeauna însoțit de Petchnyoff.

Arflane privi în sus spre cer. Era încă acoperit de nori și se zăreau doar cîteva stele. Singura lumină venea de la lună și de la lămpile pîlpîind slab la timonerie. De-abia distingea siluetele marinarilor de veghe de sus de pe crucetă[1] și formele corpolente ale celor de la provă și pupă. Privi înapoi spre timonerie. Petchnyoff trebuia să fie de cart, și totuși nu se vedea decît timonierul.

Urcă scările și pătrunse cu pași mari în timonerie. Marinarul de la cîrmă îl salută scurt din cap.

— Domnule căpitan.

— Unde-i ofițerul de cart, timonier?

— Cred că s-a îndreptat spre provă, domnule.

Arflane își țuguie buzele. În afară de marinarul de veghe, nu văzuse pe nimeni acolo. Se îndreptă alene spre busolă, apoi se uită pe hartă.

Deviaseră trei grade de la curs. Arflane îl privi cu asprime pe timonier.

— Omule, ești cu trei grade față de curs! Ai adormit?

— Nu, domnule căpitan! Marinarul părea mîhnit din cauza acuzei. Domnul Petchnyoff a spus că ăsta-i cursul, domnule!

— Chiar așa? Fața lui Arflane se întunecă. Modifică cursul, timonier. Trei grade spre tribord.

Părăsi puntea și începu să cerceteze nava, căutîndu-l pe Petchnyoff. Individul nu era de găsit. Arflane se îndreptă spre puntea inferioară unde, în hamacele lor, se odihneau matcloții. Dădu una peste umăr omului cel mai apropiat. Acesta mormăi și trînti o înjurătură.

(1) Platformă mică, semicirculară, fixată pe catarg, servind la ancorarea arboretului (n.tr.)

— Ce s-a întîmplat?

— Sîn' căpitanul. Du-te pe punte lîngă timonier. Știi ceva despre navigație?

— Puțin, domnule, mîrîi omul în timp ce se dădea jos din hamac, scărpinîndu-se în cap.

— Atunci suie pe punte. Îți arată timonierul ce ai de făcut.

Arflane străbătu coridorul întunecat pînă ce ajunse la cabinele pasagerilor. Cea a lui Janek Ulsenn se afla chiar în fața celei rezervate soției sale. Arflane ezită, apoi bătu puternic în ușa lui Ulsenn. Nici un răspuns. Răsuci mînerul. Ușa nu era încuiată. Intră.

Cabina era goală. Arflane se așteptase să-l găsească acolo pe Petchnyoff. Cei doi trebuiau să fie undeva pe corabie. Nici o lumină nu se zărea în vreuna din celelalte cabine.

Furia îi creștea cu fiecare clipă. Arflane se reîntoarse pe puntea pupă, căutînd să deslușească, cu mare atenție, orice murmur de conversație care i-ar fi indicat locul unde se aflau cei doi bărbați.

O voce de pe puntea de comandă îl strigă.

— S-a întîmplat ceva, domnule?

Era Petchnyoff.

— De ce ți-ai părăsit cartul, domnule Petchnyoff? urlă Arflane. Vino aici!

Petchnyoff i se alătură peste cîteva clipe.

— Îmi pare rău, domnule, am... am...

— Cît ai lipsit din post?

— Puțin, domnule. A trebuit să-mi fac nevoile.

— Vino cu mine pe puntea de comandă, domnule Petchnyoff. Arflane urcă pasarela și pătrunse în timonerie. Stătea lîngă busolă în momentul cînd intră Petchnyoff. Cei doi marinari de la timonă îl priviră curios pe secund.

— De ce i-ai spus timonierului că eram pe cursul stabilit cînd de fapt deviasem cu trei grade? tună Arflane.

— Trei grade, domnule? Petchnyoff păru jignit. Nu deviasem de la curs, domnule.

— Chiar nu, domnule Petchnyoff? Ce-ar fi să consulți hărțile?

Secundul se îndreptă spre masa pe care se aflau hărțile și desfășură una din ele. Vocea îi sună triumfătoare cînd anunță:

— Ce-i greșit, domnule? Ăsta-i cursul pe care-l urmăm.

Arflane se încruntă și se apropie să studieze harta. Cercetînd-o cu atenție, văzu că o linie fusese ștearsă și alta trasată în locul ei. Privi harta consultată mai devreme, cea indicînd cursul inițial. De ce să facă cineva corecturi pe o hartă? Și chiar dacă ar fi făcut-o, de ce să procedeze la o atît de mică modificare care, fără îndoială, avea să fie descoperită? Putea să fie mîna lui Ulsenn — ca să semene discordie, presupuse Arflane. Sau chiar a lui Petchnyoff — pentru a produce tulburări în rîndul echipajului.

— Ai vreo idee cum au fost făcute modificările de pe hartă, domnule Petchnyoff?

— Nu, domnule. Nici nu știam că există modificări. Cine ar fi putut să...

— A fost cineva aici astă-seară, poate unul dintre pasageri...? Vreun membru al echipajului care nu avea ce să caute aici?

— Doar Manfred Rorsefne, ceva mai devreme, domnule. Nimeni altcineva.

— Ai stat aici tot timpul?

— Nu, domnule. Mi-am făcut rondul de cart.

Petchnyoff era capabil să mintă cu ușurință. Lui i-ar fi fost cel mai ușor să umble la hartă. Pe de altă parte, Manfred Rorsefne ar fi putut să-l mituiască pe timonier să-l lase să arunce o privire. Nu avea nici o modalitate să descopere vinovatul.

Arflane bătu darabana cu degetele-i înmănușate pe masa plină de hărți.

— Mai discutăm mîine dimineață, domnule Petchnyoff.

— Am înțeles, să trăiți!

Părăsind timoneria, Arflane auzi strigătul marinarului de

veghe. Vocea îi era voalată de șuieratul vîntului. Și totuși, cuvintele se distingeau clar.

— *Fisură în gheață! Fisură în gheață!*

Arflane alergă la balustradă, încercînd să scruteze întinderea de teren din fața provei. O fisură în gheață în timpul nopții era mai periculoasă decît una în timpul zilei. Nava nu înainta repede; poate aveau încă timpul să arunce ghearele de pisică. Urlă spre puntea de comandă:

— Toată lumea pe punte, domnule Petchnyoff!

Vocea secundului începu să latre printr-o portavoce, repetînd ordinul lui Arflane.

În întuneric oamenii începură să alerge derutați de ici-colo. Corabia se înclină pe o parte, iar Arflane își pierdu echilibrul. Fu proiectat înainte dar se apucă de balustradă și se redresă, luptîndu-se să-și găsească un punct de sprijin pentru picioare pe puntea înclinată; membrii echipajului urlau cuprinși de spaimă.

Acoperindu-le sunetul vocilor, Arflane auzi scîrțîitul și pocnetele produse de gheața care ceda tot mai mult sub greutatea corăbiei. *Ice Spirit* se afunda treptat spre babord.

Arflane înjură cu năduf îndreptîndu-se în zig-zag spre timonerie. Era prea tîrziu să mai arunce ancorele masive — acum ele ar fi putut să ajute la împingerea vasului prin gheață.

În noapte, bucăți de gheață zburau prin aer ca să cadă sfărîmîndu-se de punte. Se auzi șuieratul și gîlgîitul apei și un nou pocnet prelung, în momentul cînd apăru o nouă fisură.

Arflane se năpusti în timonerie, înșfăcă o portavoce de pe perete și fugi înapoi pe punte.

— Toți oamenii la funii! Toți oamenii la babord! Fisură în gheață! Fisură în gheață!

În altă parte a corăbiei Petchnyoff urla ordine precise marinarilor care apucaseră deja odgoanele de amarare și alergau spre babord. Cunoșteau manevra. Trebuiau să arunce cablurile peste balustradă și să coboare pe ele pentru a trage-manual corabia de pe gheața subțire. Reprezenta singura

șansă de a o salva.

Gheața pîrîi din nou și crăpă. Stropi de apă împroșcară în jur; sloiuri de gheață începură să se ridice în sus, apăsînd pereții vasului. Apa începu să se prelingă pe punte.

Arflane încălecă balustrada punții de comandă și sări pe puntea de dedesubt. Tălpicele de la tribord se ridicau deja în aer; *Ice Spirit* se afla într-un pericol iminent de răsturnare.

Pe jumătate îmbrăcat, Hinsen apăru lîngă Arflane.

— Situația e grea, domnule căpitan. După cît se pare sîntem în necaz pînă în gît. Dacă gheața de sub noi cedează, nu avem nici o șansă...

Arflane încuviință din cap.

— Treci peste bord și ajută-i la remorcat. Are cineva grijă de pasageri?

— Așa cred, domnule.

— Verific eu. Dă-ți toată silința, domnule Hinsen.

Arflane se îndreptă alunecînd spre ușa ducînd sub punte, o împinse și se împletici pe coridor spre cabinele pasagerilor.

Trecu pe lîngă cele ale lui Manfred Rorsefne și Ulsenn. Cînd ajunse la cea a Ulricăi, dădu ușa de perete și se năpusti înăuntru.

Aici nu se afla nimeni.

Arflane se întrebă furios dacă nu cumva pasagerii părăsiseră corabia înainte de apariția fisurii din gheață.

14

Fisura în gheață

Imensa corabie se legănă din nou cu putere, proiectîndu-l pe Arflane cu spatele în tocul ușii de la cabina Ulricăi.

Ușa lui Manfred Rorsefne se deschise. Tînărul se găsea într-o ținută dezordonată. Gîfîia, îi curgea sînge dintr-o rană de la cap. Încercă să zîmbească, păși clătinîndu-se pe coridor și se prăbuși lîngă peretele opus.

— Unde-s ceilalți? urlă Arflane căutînd să acopere sunetul produs de gheața în curs de sfărîmare. Rorsefne scutură din cap.

Arflane se împletici pe coridor pînă reuși să apuce mînerul de la ușa cabinei lui Janek Ulsenn. Corabia se lăsă pe o parte, de data aceasta spre babord, chiar în clipa cînd deschise ușa și-i zări pe Ulsenn și pe soția sa zăcînd lîngă peretele despărțitor cel mai depărtat. Ulsenn plîngea înăbușit și Ulrica încerca să-l ridice în picioare.

— Nu-l pot convinge să se miște, zise ea. Ce s-a întîmplat?

— Fisură în gheață, replică scurt Arflane. Nava e deja pe jumătate în apă. Trebuie să săriți imediat peste bord. Spune-i asta. Apoi se încruntă nerăbdător și apucîndu-l pe Ulsenn de reverele hainei, îl săltă pe îngrozitul lord pe umăr. Făcu un gest spre coridor.

— Ajută-ți vărul, Ulrica. Este rănit.

Femeia aprobă din cap și se ridică în picioare, urmîndu-l afară din cabină.

Manfred reuși să le adreseze un zîmbet cînd ieșiră pe ușă, însă chipul îi era cenușiu și de-abia izbutea să stea drept. Ulrica îl luă de braț.

În timp ce-și croiau drum pe puntea înclinată, Urquart li se alătură; după ce-și puse harponul pe umăr, o ajută pe Ulrica să-l transporte pe Manfred, aflat aproape de leșin.

În întunericul din jur, bucăți de gheață se ridicau și se prăbușeau sfărîmîndu-se de punte, totuși corabia nu se afundă mai mult în fisură.

Arflane îi conduse spre balustradă, apucă o funie ce se balansa liber încoace și-ncolo și se lăsă să alunece — cu tot cu greutatea din spate — de cealaltă parte a bordului; sări pe gheața compactă de la o înălțime de cîteva picioare. Siluetele estompate se învîrteau în jur. Deasupra capului său, odgoanele de amarare aruncate peste balustradă vibrau în întuneric. Urquart și Ulrica Ulsenn se chinuiau din greu să-l coboare pe Rorsefne. Arflane aștepta pînă se adunară toți laolaltă, apoi îi făcu vînt de pe umăr lui Janek Ulsenn, care se prăbuși tremurînd pe gheață.

— Ridică-te, rosti el tăios. Dacă vrei să trăiești, atunci ajută-i pe oameni la funii. Dacă corabia se scufundă, sîntem ca și morți.

Janek Ulsenn se ridică în picioare; se încruntă la Arflane, privi mînios în jur pînă ce dădu cu ochii de Ulrica și Manfred, stînd lîngă Urquart.

— Acest om, zise el arătîndu-l cu degetul pe Arflane, acest om ne-a pus încă o dată viețile în pericol prin absurda sa...

— Fă cum ți-a spus, Janek, i-o reteză nerăbdătoare Ulrica. Vino. O să ajutăm amîndoi la funii.

Se pierdu în întuneric. Ulsenn îi aruncă încă o privire furioasă lui Arflane și urmă exemplul soției sale. Manfred se clătină și încercă să-și ceară scuze cu sfială.

— Îmi pare rău, căpitane. Cred că...

— Stai departe pînă terminăm, îl povățui Arflane. La treabă, Urquart!

Însoțit de harponier, își făcu loc printre șirurile de oameni trudind din greu la funii, pînă ce-l găsi pe Hinsen ocupat cu înfigerea în gheață, cu ajutorul unui ciocan greu, a unui piron de amarare.

— Ce șanse avem? întrebă Arflane.

— Am oprit alunecarea, domnule. Aici gheața e compactă și am înfipt cîțiva țăruși în ea. S-ar putea să reușim. Bărbosul ofițer se îndreptă din spate. Arătă cu degetul spre o echipă care se străduia să găsească un punct de sprijin pentru fixarea unui odgon. Scuzați-mă, domnule. Trebuie să văd ce se întîmplă acolo.

Arflane își continuă drumul, controlînd echipele de marinari ce alunecau și se rostogoleau pe gheață, tîrîți înainte de greutatea corăbiei; în prezent unghiul de înclinare scăzuse sub cincizeci și cinci de grade și Arflane înțelese că exista o șansă reală de a salva nava. Se opri să ajute la întinderea unei funii, în timp ce Urquart se îndreptă spre o echipă alăturată cu același scop.

Ice Spirit se redresa încet. Oamenii izbucniră în ovații, însă acestea se stinseră în clipa cînd nava, trasă de odgoanele de amarare, își reluă alunecarea înspre ei împinsă de inerție. Corabia se înclină amenințător.

— Înapoi! urlă Arflane. Fugiți!

Echipajul fu cuprins de panică, alunecînd și tîrîndu-se pe gheață, încercînd să fugă. Arflane auzi țipătul unui marinar prins sub tălpicile răsucite într-o parte. Muriră și alții în același mod pînă ce vasul își încetini mișcarea și se opri cu o bufnitură.

Arflane păși înainte, strigîndu-i peste umăr lui Urquart:

— Domnule Urquart, vrei să ai grijă de înmormîntarea oamenilor?

— Am înțeles, să trăiți, veni din întuneric răspunsul harponierului.

Arflane se îndreptă spre babordul uriașei nave, inspectînd stricăciunile. Nu păreau prea grave. Una din tălpice se strîmbase puțin, dar putea fi reparată cu ușurință. Corabia avea să-și continue călătoria fără probleme.

— În regulă, strigă el. Toată lumea la bord, cu excepția echipei însărcinate cu înmormîntarea. Avem nevoie imediat de o intervenție la tălpicea avariată. Domnule Hinsen, ocupă-te de cele necesare.

Arflane se cățără pe un odgon și se reîntoarse pe puntea pupă. Apucă o portavoce de pe peretele timoneriei și urlă:

— Domnule Petchnyoff! Vino, te rog, pe puntea de comandă.

Petchnyoff i se alătură peste cîteva minute. Privi întrebător spre Arflane. Expresia sa ridicolă, înșelătoare, devenise mai evidentă și observîndu-l în întuneric, Arflane se gîndi că avea mutra unui imbecil. Vag, se întrebă dacă nu cumva caracterul secundului era de fapt instabil. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci era pe deplin posibil ca secundul să fi modificat el însuși cursul dintr-o animozitate meschină, ori din dorința de a-i crea necazuri unui căpitan căruia îi purta aversiune.

— Ai grijă ca nava să fie bine ancorată în timp ce oamenii fac reparațiile necesare, domnule Petchnyoff.

— Am înțeles, să trăiți. Secundul se răsuci pe călcîie să îndeplinească ordinul.

— Și după ce ai rezolvat această problemă, domnule Petchnyoff, vreau ca ofițerii și pasagerii să se adune în cabina mea.

Petchnyoff îi aruncă peste umăr o privire întrebătoare.

— Ocupă-te și de asta, rogu-te!

— 'nțeles, domnule căpitan. Petchnyoff părăsi puntea de comandă.

Puțin după revărsatul zorilor, cei trei ofițeri, Petchnyoff, Hinsen, Urquart, împreună cu cei doi Ulsenni și Manfred Rorsefne, stăteau în picioare în cabina lui Arflane în vreme ce căpitanul, așezat la masa sa, studia hărțile luate din timonerie.

Rana lui Manfred Rorsefne nu era atît de gravă precum păruse; capul îi era bandajat, dar culoarea îi revenise în obraji. Ulrica Ulsenn se afla la o oarecare distanță de soțul ei, sprijinit

de un perete despărțitor lîngă Petchnyoff. Urquart și Hinsen stăteau unul lîngă celălalt, cu brațele încrucișate pe piept, așteptînd răbdători să audă ce avea să le comunice căpitanul.

În cele din urmă, Arflane, rămas tăcut în mod deliberat mai mult decît era necesar, își ridică privirea posomorîtă.

— Domnule Petchnyoff, știi de ce am adus aceste hărți aici. Am discutat deja problema. Mulți din dumneavoastră însă nu vor înțelege.

Respiră adînc.

— În timpul nopții, cineva a făcut corecturi pe una din hărți. Timonierul a fost indus în eroare și a modificat cursul cu trei grade. Drept rezultat, am nimerit în fisura din gheață și aproape că am fost omorîți. Nu cred ca cineva să fi știut că ne îndreptam direct spre crăpătură. Este limpede, deci, că modificarea de pe hartă a fost produsă de o dorință irezistibilă de a mă irita și a mă pune în încurcătură; sau, poate ideea era să fim întîrziați dintr-un motiv ce-mi scapă acum. Manfred Rorsefne a fost zărit în timonerie și...

— Ei, chiar așa, căpitane! Vocea lui Manfred era batjocoritoare și jignită. Am intrat în timonerie, dar abia dacă sînt în stare să citesc diviziunile unei busole. Cu siguranță, nu eu am fost acela...

Arflane încuviință din cap.

— Nu am spus că te suspectez, în schimb nu am nici o îndoială că unul din voi a făcut modificarea. Acesta-i motivul pentru care v-am invitat aici, ca cel ce a corectat harta să o spună deschis. De această dată nu voi lua nici o măsură disciplinară. Vreau să știu adevărul ca să-l pot pedepsi pe timonier în cazul cînd s-a lăsat mituit sau amenințat să permită schimbarea cursului. În interesul siguranței noastre, a tuturor, mie îmi revine sarcina să descopăr vinovatul.

Urmă o pauză. Apoi unul din cei prezenți vorbi.

— Eu am fost. Și nu l-am mituit pe timonier. Am modificat harta cu multe zile în urmă, cînd încă se afla în cabina dumitale.

— A fost un lucru nesăbuit, spuse obosit Arflane. Și m-am gîndit că dumneata ai fost. Probabil s-a întîmplat atunci cînd ai încercat să mă forțezi să ne întoarcem.

— Și continui să cred că trebuie să facem cale întoarsă, declară Ulsenn. Așa cum am modificat harta, voi folosi orice mijloc îmi stă în putere pentru a vă convinge, fie pe dumneata, fie pe oamenii din echipaj, de nebunia unei astfel de tentative plină de riscuri.

Arflane se ridică în picioare, cu o expresie criminală întipărită brusc pe chip. Reuși să se controleze și se aplecă peste masă, sprijinindu-și toată greutatea corpului pe palme.

— Lord Ulsenn, dacă se mai întîmplă vreun incident de acest fel la bord, rosti pe un ton glacial, nu intenționez să fac o anchetă. Dar nici nu îl voi trece cu vederea. Nu voi încerca să fiu imparțial. Pur și simplu te voi pune în lanțuri pe toată durata călătoriei.

Ulsenn ridică din umeri și-și scărpină ostentativ o falcă.

— Foarte bine, declară Arflane. Puteți pleca, toți. Mă aștept ca ofițerii să fie atenți la orice activitate suspectă pe care ar putea să o desfășoară în viitor Lordul Ulsenn... și doresc să-mi fie raportată. Aș aprecia, de asemenea, și cooperarea celorlalți pasageri. De acum înainte îl voi considera pe Ulsenn drept un nebun iresponsabil. Va rămîne însă liber atît timp cît nu ne pune iarăși în pericol.

Înfuriat de lipsa de respect arătată, Ulsenn ieși tropăind din cabină, trîntind ușa în nasul soției sale și a lui Manfred Rorsefne, care tocmai voiau să-l urmeze.

La plecare, Hinsen zîmbea, iar fețele lui Petchnyoff și Urquart erau lipsite de orice expresie — fără îndoială din motive cu totul diferite.

15

Frica lui Urquart

Corabia își continuă drumul cu un echipaj convins de norocul de excepție al căpitanului. Vremea era bună, vîntul puternic sufla constant iar viteza realizată era excelentă. Zona se dovedi liberă de ghețari sau de alte obstacole, atît timp cît menținură strict cursul indicat pe vechea hartă a lui Rorsefne. Reușiră, astfel, să navigheze zi și noapte.

Într-una din zile, stînd pe puntea de comandă cu Urquart, Arflane zări la orizont un fel de roșeață, care la început semănă cu primele semne ale zorilor. Verifică masivul și vechiul cronometru din timonerie. Mai erau cîteva minute pînă la cele șase bătăi de clopot ale cartului început la miezul nopții: ora trei dimineața.

Arflane se reîntoarse lîngă Urquart. Pe fața harponierului se citea neliniștea. Adulmecă aerul, răsucindu-și capul în toate părțile și balansîndu-și cercei de os. Arflane nu mirosea absolut nimic.

— Știi ce înseamnă? îl întrebă pe Urquart.

Acesta mîrîi și-și frecă bărbia. Pe măsură ce nava se apropia de sursa de lumină roșiatică, însuși Arflane începu să simtă o ușoară diferență în mirosul din jur, deși nu reușea s-o definească.

Urquart părăsi puntea de comandă fără nici un cuvînt și se îndreptă spre provă, cîntărindu-și în mîna dreaptă harponul. Părea neobișnuit de nervos.

După o oră, roșeața de la orizont umplu jumătate de cer și lumina gheața cu iradieri singerii. Reprezenta o priveliște bizară; mirosul adus de briză devenise mult mai puternic, o mireasmă înțepătoare, mucedă, complet necunoscută lui Arflane. Și el începu să se simtă neliniștit. Aerul părea mai cald, și întreaga punte era scăldată într-o lumină stranie. Bărele din fildeș, buloanele de amarare, chepengurile bocaporților și craniile de balenă de la provă, toate o reflectau; fața timonierului se pătase în roșu, la fel și trăsăturile oamenilor de cart care-l priveau întrebător. Noaptea se transformase efectiv în zi, cu toate că deasupra cerul era negru ca smoala -- mai negru decît în mod normal din cauza contrastului cu strălucirea lugubră dinainte.

Hinsen ieși pe punte și urcă pasarela, pentru a se opri lîngă Arflane.

— Ce-i asta, domnule? Se cutremură violent și-și umezi buzele.

Arflane îl ignoră, intră din nou în timonerie și consultă harta lui Rorsefne. Nu folosise pînă atunci originalul bătrînului, ci o copie mai clară. Dar acum îl desfășură și-l privi cu atenție în lumina roșie și schimbătoare de la orizont. Hinsen i se alătură, privind fix la hartă peste umărul său.

— La naiba, murmură Arflane. E aici și noi l-am ignorat. Scrisu-i greu de descifrat. Distingi despre ce e vorba, domnule Hinsen?

Buzele acestuia se mișcau pe măsură ce încerca să deslușească minusculele litere gravate de mîna tremurătoare a lui Rorsefne chiar înainte de a muri. Clătină din cap și schiță un zîmbet de scuză.

— Îmi pare rău, domnule.

Arflane bătu darabana cu două degete în hartă.

— Avem nevoie de un învățat ca să descifreze asta

— Manfred Rorsefne, domnule? Bănuiesc că ar putea fi considerat, într-un anume fel, un învățat.

— Adă-l, te rog, domnule Hinsen.

Ofițerul încuviință din cap și părăsi timoneria. Mirosul din aer devenise de neconfundat. Lui Arflane îi venea greu să respire din cauza prafului ce-i pătrundea în gură și pe gît.

Lumina, bătînd în galben, varia în intensitate. Licărea peste gheață și peste corabia rapidă. O parte a schoonerului se afla cînd în umbră, cînd complet luminată. Îi aducea aminte lui Arflane de ceva care-l înfricoșase cu mult timp în urmă. Ghici sensul notațiilor bătrînului Rorsefne cu mult înainte ca Manfred Rorsefne să-și facă apariția în timonerie, frecîndu-și ochii cu un deget.

— E ca un foc mare, spuse el și aruncă o privire în jos spre harta pe care Arflane i-o întindea. Arflane arătă un cuvînt cu degetul.

— Reușești să-l descifrezi? Poți citi scrisul unchiului tău mai bine ca noi?

Manfred se încruntă o clipă, apoi fața i se lumină.

— Munți de foc, spuse el. Îl privi pe căpitan cu oarecare neliniște, aerul de indiferență de pînă atunci dispărîndu-i complet.

De foc... Arflane nu făcu nici o încercare să-și ascundă groaza. În mitologia ținuturilor de gheață, focul constituia dușmanul de moarte al lui Ice Mother. Focul reprezenta întruchiparea răului. Focul distrugea totul. Topea gheața. Încălzea lucrurile care, în mod natural, trebuiau să fie reci.

— Mai bine am arunca ghearele de pisică, domnule căpitan, spuse cu o voce groasă Hinsen.

Arflane consulta harta. Clătină din cap.

— Sper că totul va fi în regulă, domnule Hinsen. Din cîte îmi dau seama, cursul actual ne duce printre munții de foc. Nu ne apropiem deloc de ei, oricum, nu atît cît să ne punem viețile în pericol. Pînă acum harta lui Rorsefne a fost bună. Menținem același curs.

Hinsen îl privi nervos, însă nu spuse nimic.

Neliniștea inițială a lui Manfred Rorsefne părea că se risipise. Privea cu o oarecare curiozitate spre orizont.

— Munți cuprinși de flăcări, exclamă el. Ce de minuni întîlnim, căpitane!

— Voi fi mai fericit după ce vom lăsa în urmă această minune, zise Arflane încercînd să imprime cuvintelor o notă de umor. Își drese glasul de două ori, se bătu peste picior cu palma și începu să se plimbe cu pași mărunți prin timonerie. Îi atrase atenția fața timonierului — o întruchipare a fricii. La vederea ei, Arflane uită de propria sa nervozitate și izbucni în rîs. Îl bătu pe cîrmaci pe umăr. Înveselește-te, omule! Trecem la mile înspre tribord de cel mai apropiat, dacă harta-i corectă! Rorsefne i se alătură și el rîzînd din toată inima și chiar Hinsen începu să zîmbească.

— Preiau eu cîrma, domnule, dacă doriți, spuse Hinsen. Arflane aprobă din cap și-l bătu ușor pe brat pe timonier.

— În regulă, băiete, zise în timp ce Hinsen îi lua locul. Du-te jos. Doar nu vrei să fii orbit, așa-i?

Ieși pe puntea de comandă. Privind spre orizont, fața îi era încordată.

Curînd cu toții putură să vadă fiecare munte în parte proiectat în depărtare pe cer. Flăcări roșii și galbene însoțite de vîrtejuri de fum negru izbucneau din cratere, iar rîuri luminoase de un roșu-închis se scurgeau pe versanți; căldura era cumplită și aerul otrăvitor le înțepa și le umplea plămînii. Din cînd în cînd un nor de fum cuprindea corabia, făcînd să danseze modele ciudate de lumini și umbre pe punți și pe vele. Pămîntul se zguduia încet și un bubuit îndepărtat de vulcani în erupție se făcea auzit peste întinderea de gheață.

Scena le era atît de nefamiliară încît cu greu credeau în autenticitatea ei; un veritabil peisaj de coșmar. Deși noaptea devenise la fel de luminoasă ca și ziua și vizibilitatea se întindea pe mile întregi în toate direcțiile, lumina era lugubră și-și modifica fără încetare intensitatea; cînd fumul nu îl acoperea, zăreau cerul întunecat și, clar vizibile, stelele și luna.

Arflane observă că ceilalți transpirau la fel de mult ca și el. Îl căută cu privirea pe Urquart și-i zări silueta înspre provă, de

neconfundat cu harponu-i cu cîrlige enorme ținut strîns lîngă corp. Părăsi puntea de comandă și se îndreptă prin lumina spectrală spre forma uriașă și distorsionată a lui Urquart.

Înainte să ajungă lîngă el, îl zări prăbușindu-se în genunchi pe puntea de lîngă provă. Harponul căzu în față. Arflane se repezi înainte și-și dădu seama, chiar în acea lumină, că fața lui Lance-Lungă era la fel de albă ca și gheața. Vorbea singur și corpul îi era zguduit de fiori puternici: ochii îi erau complet închiși. Putea să fi fost o iluzie produsă de lumină dar, în genunchi, Urquart părea neverosimil de mic, ca și cum focul l-ar fi țopit. Arflane îi atinse umărul, uluit de această schimbare într-un om socotit o adevărată întruchipare a curajului și sîngelui rece.

— Urquart? Ți-e rău?

Pleoapele i se deschiseră, dezvelind ochii de un alb pronunțat, rostogolindu-i-se în orbite. Trăsăturile-i sălbatice, brăzdate de vînt și zăpadă, arse de ger, i se contractau convulsiv.

Ochii i se închiseră și murmurul nedeslușit continuă; furios, Arflane îl plesni peste față cu dosul palmei.

— Urquart!

Harponierul tresări sub lovitură dar nu replică defel; apoi se aruncă cu fața înainte pe punte, răstignindu-se de parcă și-ar fi prezentat omagiile umile focului. Arflane se răsuci, întrebîndu-se de ce privelișteа stîrnea în harponier astfel de emoții. Se îndreptă rapid spre puntea de comandă, însă nu-i spuse nimic lui Manfred Rorsefne în clipa cînd ajunse lîngă el. Oamenii din echipaj ieșeau deja pe punte; arătau speriați dar și fascinați, pe măsură ce recunoșteau sursa luminii și a mirosului.

Arflane duse la gură portavocea.

— Înapoi în cușetele voastre, băieți. Navigăm departe de munți și-i vom depăși pînă în zori. Înapoi sub punte. Vreau să fiți apți de muncă mîine dimineață.

Cu părere de rău și vociferînd între ei, marinarii începură să coboare sub punte. În clipa cînd ultimul grup cobora pasarela spre cușete, Janek apăru pe punte. Aruncă o privire rapidă spre Arflane, apoi se îndreptă spre arborele artimon. Cîteva secunde mai tîrziu își făcu apariția și Petchnyoff, croindu-și drum în aceeași direcție. Arflane urlă la el prin portavoce.

— Înapoi în cușetă, domnule Petchnyoff! Nu-i rîndul dumitale de cart. Pasagerii au voie să facă ce vor, dar dumneata trebuie să te gîndești în primul rînd la datorie.

Petchnyoff se opri, apoi îi aruncă o privire sfidătoare. Arflane îi făcu semn cu megafonul să se miște.

— Mulțumim, dar nu avem nevoie de ajutorul dumitale. Înapoi în cabină.

Petchnyoff se răsuci spre Ulsenn ca și cum ar fi așteptat ordine de la el. Janek îi făcu semn cu mîna și secundul coborî în silă dedesubt.

După scurt timp îl urmă și Ulsenn. Arflane gîndi că probabil cei doi își țineau împreună matrapazlîcurile, totuși cît timp nu creau probleme în desfășurarea călătoriei, puțin îi păsa de ce-și spuneau unul altuia.

Puțin mai tîrziu ordonă schimbarea cartului, instruindu-i pe noii marinari de veghe să fie foarte atenți la orice semn de fisură în gheață și la orice abur ce ar fi indicat existența unor lacuri cu apă caldă, alimentate de gheizere subterane, fără nici o îndoială posibil de întîlnit în regiune. Odată terminate toate acestea, decise că avea la rîndul lui nevoie de somn. Hinsen se deșteptase cu mult înainte de ora la care urma să intre de serviciu, așa încît Manfred Rorsefne fu de acord să-i țină companie în cartul de dimineață.

Înainte de a deschide ușa de la cabină, Arflane aruncă o privire înapoi de-a lungul punții. Lumina roție și ireală juca deasupra siluetei încă prosternate a lui Urquart, ca și cum ar fi executat un dans al victoriei. Arflane își frecă bărbia, ezită, apoi intră în cabină și închise bine ușa în urma sa. Își scoase haina, o puse pe capacul cufărului, se îndreptă spre butoiașul cu apă plasat într-un colț și-și turnă într-un vas, spălîndu-se de sudoare și praf. Imaginea lui Urquart nu-i dădea pace; nu

înțelegea de ce pe un om îl afectau atît de mult munții de foc. De vreme ce focul era dușmanul lor dintotdeauna, era firesc ca toți să fie tulburați, însă teama lui Urquart atingea isteria.

Arflane își scoase cizmele și jambierele și-și spălă și restul corpului. Se întinse pe cușeta largă, chiar dacă simțea că nu poate să doarmă. În cele din urmă, căzu într-o moțăială intermitentă, trezindu-se imediat ce bucătarul îi ciocăni în ușă, aducîndu-i micul dejun. Mîncă puțin, se spălă din nou, se îmbrăcă și urcă pe punte, observînd de îndată că Lance-Lungă nu se mai afla acolo.

Dimineața era mohorîtă, cerul acoperit de nori, iar munții de foc se mai zăreau încă în depărtare; la lumina zilei nu păreau atît de amenințători.

Konrad văzu că pînzele fuseseră înnegrite de fum și că toată puntea se acoperise cu un strat subțire și lipicios de cenușă.

Corabia se deplasa încet, alunecarea tălpicelor fiind împiedicată de cenușa răspîndită pe mile întregi, deși depășiseră de mult munții de foc. Arflane se tîrî cu greu pînă pe puntea de comandă, simțindu-se obosit și suferind. Oamenii aflați pe punte și pe vergi se mișcau și ei încet, pradă unei vizibile letargii. Fără îndoială, toți resimțeau efectele fumului inhalat cu o noapte înainte.

Pe puntea de comandă îl întîlni pe Petchnyoff. Secundul tocmai intrase în cart. Nu schiță nici un gest de salut; Arflane îl ignoră, intră în timonerie și apucă o portavoce de pe perete. Întorcîndu-se pe punte, se adresă nostromului, la post pe puntea mijlocie.

— Nostrom, să redăm splendoarea inițială acestei nave. Vreau să curățați murdăria de pe orice suprafață și de pe fiecare inci de pînză, cît mai curînd posibil.

Fydur confirmă ordinul lui Arflane cu o mișcare a mîinii.

— 'nțeles, să trăiți!

— Aruncă ghearele de pisică, continuă Arflane. Rămînem pe loc astăzi pînă se termină curățenia. Trebuie să fie pe undeva pe aici cîteva copci cu apă caldă. Trimitem o echipă să

le găsească și să facă rost de niște carne de focă.

Fața lui Fydur se lumină la perspectiva unor mîncăruri din carne proaspătă.

— Am înțeles, domnule căpitan, zise el cu emfază.

Din clipa pornirii vîntului, Fydur părea să fi evitat compania lui Ulsenn și Petchnyoff. Arflane era sigur că nu se mai afla în cîrdășie cu ei.

La instrucțiunile nostromului, pînzele fură strînse și ancorele aruncate peste bord, așa încît cîrligele lor ascuțite se înfipseră în gheață, producînd oprirea treptată a navei. O echipă de amarare fu trimisă să fixeze piroane și să asigure corabia, pînă în clipa cînd urma să fie din nou gata de plecare.

De îndată ce oamenii începură curățatul schoonerului și se formară echipele de voluntari pentru expediția de descoperire a copcilor cu apă caldă — și a focilor care inevitabil trebuiau să se găsească acolo — Arflane coborî sub punte și ciocăni la ușa micuței cabine ocupate de Urquart. Dinăuntru se auzi un zgomot de mișcare și o lovitură puternică, dar nici un răspuns.

— Urquart, rosti ezitînd căpitanul. Pot să intru? Sînt eu, Arflane.

Un alt zgomot și ușa fu dată de perete pentru a face loc unui Urquart cu ochii în flăcări. Se dezbrăcase pînă la brîu. Brațele sale lungi și viguroase erau acoperite de tatuaje mici, în timp ce torsul musculos părea o masă de cicatrici albe. Ceea ce atrase însă atenția lui Arflane fu rana proaspătă de pe antebrațul. Încruntîndu-se, o arătă cu degetul.

— Cum s-a întîmplat?

Urquart scoase un mîrîit și făcu un pas înapoi în cabina puțin mai mare decît un dulap, dar înțesată de lucruri. Cufărul ocupa tot peretele despărțitor, restul spațiului fiind rezervat cușetei. Atît pe aceasta din urmă cît și pe podea erau împrăștiate blănuri. Harponul stătea sprijinit de perete, dominînd cabina. Deasupra cufărului zăcea un cuțit, iar lîngă el un vas plin cu sînge.

În acea clipă, Arflane știu adevărul — Urquart își sacrifica

sîngele în onoarea lui Ice Mother. Constituia un obicei dispărut aproape complet în ultimele generații. Cînd un bărbat rostea cuvinte hulitoare sau jignea în orice fel pe Ice Mother, el își lăsa sîngele să-i curgă pe gheață, oferind divinității o părticică din căldura și viața sa. Arflane se întrebă ce grozavă blasfemie comisese Urquart – deși, fără îndoială, era ceva legat de isteria nopții precedente.

Arflane aruncă o privire iscoditoare spre vasul cu sînge. Urquart ridică din umeri, părînd să-și fi recăpătat stăpînirea de sine.

Căpitanul se rezemă de peretele despărțitor.

— Ce s-a întîmplat noaptea trecută? întrebă el cît mai degajat. Ai hulit-o pe Ice Mother?

Urquart îi întoarse spatele și începu să se îmbrace cu hainele-i lustruite de blană.

— Am fost lipsit de putere, mormăi el. M-am înjosit fiindu-mi frică de dușman.

— Nu ne-a făcut nici un rău, declară Arflane.

— Știu răul pe care ni-l oferea, replică Urquart. Am procedat așa cum am crezut de cuviință. Sper că-i destinul. Își legă curelele hainei și se îndreptă spre hublou, deschizîndu-l; ridică apoi vasul și aruncă sîngele prin deschizătură pe gheața de dedesubt.

Închizînd hubloul, aruncă vasul deasupra cufărului, traversă cămăruța și își înșfăcă harponul. Rămase apoi nemișcat, cu fața la fel de imobilă ca întotdeauna, așteptînd ca Arflane să-i facă loc să treacă.

Acesta rămase unde se afla.

— Te-am întrebat din spirit de camaraderie, Urquart, zise Konrad. Dacă mi-ai povesti despre noaptea trecută...

— Dumneata trebuie *să știi*, bombăni Lance-Lungă. Dumneata ești alesul, nu eu. Harponierul se referea evident la Ice Mother, dar Arflane nu se dumirise încă. Oricum, era limpede că Urquart nu intenționa să spună nimic altceva. Arflane se întoarse și porni de-a lungul coridorului. Urquart îl urmă

aplecat puțin de spate pentru a nu se lovi cu capul de bîrnele tavanului. Ieșiră pe punte. Urquart se îndreptă spre provă fără a scoate un cuvînt și începu să se cațere pe tachelajul arborelui trinchet. Arflane îl urmări cu privirea pînă ce ajunse pe vergile superioare, cu harponul bine fixat pe braț; agățîndu-se de tachelaj, privi fix înapoi spre munții de foc atît de îndepărtați.

Arflane gesticulă nerăbdător, ofensat de aerul morocănos al celuilalt, și se îndreptă spre puntea de comandă.

Spre seară, corabia fusese curățită de orice urmă de cenușă, în schimb expediția de vînătoare nu se întorsese încă. Arflane dorea să le fi dat instrucțiuni mai clare, specificîndu-le să revină înainte de lăsarea nopții. Nu se așteptase însă la vreo dificultate în localizarea ochiurilor de apă. Oamenii plecaseră cu o barcă rapidă cu pînze; *Ice Spirit* se vedea obligată acum să-i aștepte și, cum era puțin probabil ca ei să navigheze noaptea, însemna că și dimineața următoare avea să fie pierdută. Arflane urma să preia cartul de la miezul nopții, deci trebuia să fie apt de muncă. Imediat după ce clopotul bătu de patru ori indicînd prima jumătate de cart[1], decise că sosise momentul să recupereze din somn.

Seara era liniștită și înainte de a se îndrepta spre cabina sa, făcu un tur rapid pe punte. Se auzeau cîteva sunete înfundate provenind de la cei ce efectuau diverse lucrări, cîteva conversații purtate cu voci joase – nimic nu tulbura atmosfera de pace de la bordul navei.

Ajuns pe puntea provă, Arflane privi în sus. Urquart se afla încă acolo, atîrnînd de tachelaj de parcă ar fi fost transformat într-o statuie de gheață. Era mai dificil să-l înțeleagă pe straniul harponier decît crezuse. În prezent însă era prea ostenit pentru a se mai sinchisi de așa ceva. Se întoarse pe puntea de comandă și intră în cabina sa. Curînd adormi.

(1) De la orele 16 la 18 (N.Tr.)

16

Atacul

Arflane se trezi automat în momentul cînd clopotul bătu de șapte ori; mai avea jumătate de oră pînă la schimbul cartului. Se spălă, se îmbrăcă și se pregăti să iasă pe ușa exterioară. În clipa aceea auzi o bătaie în ușa ce dădea pe culoarul dintre punți.

— Intră, spuse brusc.

Mînerul se răsuci și Ulrica Ulsenn apăru în fața sa. Fața îi era puțin îmbujorată, dar privirea sinceră. Konrad începu să zîmbească și-și deschise larg brațele să o cuprindă, însă ea clătină din cap, închizînd în același timp ușa.

— Soțul meu pune la cale, împreună cu Petchnyoff, să te omoare, Konrad. Își duse mîna la frunte. Fără să vreau l-am auzit vorbind cu Petchnyoff în cabina sa. Planul este să te ucidă și să-ți îngroape corpul în gheață în această noapte.

Îl privi cu fermitate.

— Am venit să te previn, spuse ea, aproape sfidător.

Arflane își încrucișă brațele pe piept și zîmbi.

— Mulțumesc. Petchnyoff știe că îmi vine în curînd rîndul de cart. Fără îndoială vor încerca să-și ducă la îndeplinire planul cînd îmi voi face rondul pe punte. Chiar mă întrebam dacă le-a trecut prin minte... Ei bine... Se îndreptă spre cufăr, scoase centura de care atîrna teaca cu cuțitul de spintecat balene și o încătărămă. Poate că astfel se va termina totul. În cele din urmă...

— Îl vei ucide? întrebă ea calmă.

— Sînt doi. Așa-i cinstit.

Făcu un pas spre ea, dar Ulrica se dădu înapoi. Konrad întinse o mînă și o apucă pe ceafă, trăgînd-o spre el. Ea se lăsă, fără tragere de inimă, apoi își petrecu brațele în jurul mijlocului său în timp ce el îi mîngîia părul. O auzi oftînd adînc și sfîșietor.

— Nu m-am așteptat să meargă atît de departe, declară Arflane după cîteva momente. Credeam că are un anumit sentiment al onoarei.

Ea își ridică privirea, cu ochii în lacrimi.

— I-ai luat totul. L-ai umilit prea mult...

— Nu din răutate. Autoapărare.

— Așa spui tu, Konrad.

Ridică din umeri.

— Poate că da. Dar dacă m-ar fi provocat în public, l-aș fi refuzat. Îl pot ucide cu ușurință, totuși aș fi renunțat la șansă. Acum însă...

Ea gemu și smulgîndu-se din brațele sale, se aruncă pe cușetă, acoperindu-și fața.

— În ambele cazuri, ar fi o crimă, Konrad. Tu l-ai adus în situația asta!

— Singur s-a adus. Rămîi aici!

Părăsi cabina și păși ușor pe punte; comportarea îi era în aparență normală, în timp ce aruncă priviri cercetătoare în jur. Se întoarse și urcă pasarela spre puntea de comandă. Aici se găsea doar Manfred Rorsefne care-l salută, dînd bucuros din cap.

— L-am trimis jos pe Hinsen acum o oră. Părea obosit.

— Frumos din partea dumitale, spuse Arflane. Știi dacă s-au întors cei din expediția de vînătoare?

— Încă nu.

Distrat mormăi ceva, privind spre tachelaj.

— Cred că mă voi retrage și eu spre cabina mea, declară Rorsefne. Noapte bună, căpitane.

— Noapte bună. Arflane îl urmări cum coboară pe puntea mijlocie și dispare dedesubt.

Noaptea era foarte liniștită. Vîntul bătea slab și producea puțin zgomot. Arflane auzi cum marinarul de cart pe partea superioară a punții prova tropăie din picioare să se dezmorțească.

Mai era o oră pînă ce trebuia să efectueze cel de-al doilea rond. Bănuia că atunci va fi momentul ales de Ulsenn și Petchnyoff ca să-și ducă la îndeplinire planul. Pătrunse în timonerie. Fiind la ancoră, nu era timonier de cart; fără îndoială, constituia unul din motivele pentru care cei doi își aleseseră acea noapte pentru atentat; nu avea să existe nici un martor.

Arflane coborî pe puntea mijlocie privind spre pupă la vîlvătaia îndepărtată, dar încă vizibilă a munților de foc. Îi aduse aminte de Urquart; aruncă o privire în sus; harponierul era tot agățat de tachelajul arborelui trinchet. Nu trebuia să se aștepte la nici un ajutor din partea lui Lance-Lungă în această noapte.

Zgomote ciudate se auziră în depărtare; căpitanul o luă la fugă spre balustradă și scrutînd cu atenție întunericul, distinse o serie de siluete alergînd disperate spre corabie. Pe măsură ce se apropiau, recunoscu cîțiva oameni din expediția de vînătoare. Urlau incoerent. Konrad se repezi la cea mai apropiată ladă cu accesorii de intervenție și forțîndu-i capacul, scoase o scară de frînghie pe care, cu o mișcare rapidă, o aruncă peste bord; făcîndu-și mîinile căuș în jurul gurii urlă către întinderea de gheață.

— La bord, pe aici!

Primul dintre marinari sosi în fugă și apucînd scara începu să urce. Arflane îl auzi gîfîind din greu. Aplecîndu-se, îl ajută să încalece balustrada; omul era extenuat, hainele îi erau sfîșiate, iar sîngele îi curgea dintr-o tăietură adîncă la mîna dreaptă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă cu o nuanță de urgență în glas.

— Barbarii, domnule. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Nu seamănă de loc cu oamenii adevărați. Au o tabără lîngă copcile cu apă caldă. Ne-au zărit înainte de a-i vedea noi. Au folosit... *focul*, domnule.

Arflane își strînse buzele și-l bătu pe spate.

— Du-te jos și alertează toți oamenii.

Pe cînd vorbea, o fulgerare de foc străbătu noaptea și se stinse direct în gîtul marinarului de cart pe puntea inferioară prova. Arflane își dădu seama că era o săgeată incendiară. Omul scoase un țipăt ascuțit și încercă să se apere de flăcări cu mîinile-i înmănușate, apoi se răsturnă pe spate și căzu mort pe punte.

Noaptea fu luminată de un val de săgeți. Marinarii de pe punte se aruncară la pămînt cuprinși de o teroare de nedescris, consecință a fricii născute cu secole în urmă. Săgețile căzute pe punte ardeau fără să producă pagube, însă cîteva nimeriră pînzele; o parte din velele strînse fură cuprinse de vîlvătăi. Marinarii urlau pe măsură ce hainele lovite de săgeți le luau foc. Un om trecu pe lîngă Arflane, cu trupul o torță vie. Pe întreaga navă izbucniră mici focare de incendiu.

Arflane se repezi pe puntea de comandă și începu să agite furios clopotul de alarmă, urlînd în același timp prin portavoce:

— Toată lumea pe punte! Aduce-ți armele! Pregătiți-vă pentru apărarea corăbiei!

Din locul unde se afla, zărea barbarii. Siluetele erau umane, însă complet acoperite cu păr alb-argintiu; altminteri, păreau goi. Unii duceau un fel de vase cu tăciuni aprinși; toți aveau pe spate tolbe cu săgeți și purtau în mîini arcuri de os, a căror bătaie părea destul de lungă.

Pe măsură ce marinarii înarmați cu arcuri, harpoane și cuțite de spintecat balene năvăleau în grabă pe punte, Arflane ordonă arcașilor să ochească barbarii ce transportau vasele cu tăciuni. Pe punte, Petchnyoff conducea o echipă de oameni care, trecîndu-și din mînă în mînă găleți cu apă, încercau să stingă pînzele în flăcări.

Arflane se aplecă peste balustrada punții de comandă, adresîndu-i-se lui Fydur ce trecea încărcat cu un braț de arcuri și o duzină de tolbe cu săgeți:

— Dă-mi și mie unul, nostrom!

Omul se opri, alese un arc și o tolbă și le aruncă căpitanului care le prinse cu îndemînare. Arflane își aruncă tolba la spate și punînd o săgeată în arc, întinse coarda. Ținti un barbar cu un vas cu tăciuni și-l văzu căzînd pe gheață, cu săgeata ieșindu-i din gură.

O săgeată fulgeră în direcția sa. Simți un șoc ușor în clipa cînd i se înfipse în umărul stîng, dar dacă fusese produs de durere nu-și putea da seama datorită panicii. Flăcările îl făceau să-și piardă sîngele rece. Cu o mînă tremurătoare smulse săgeata și o aruncă departe; bătu cu palma haina cuprinsă de flăcări, pînă ce acestea se stinseră. Apoi fu obligat să se apuce strîns cu mîna dreaptă de balustradă să-și mențină echilibrul; simțea că îi vine rău.

După cîteva momente își ridică arcul și potrivi altă săgeată în coardă. Pe gheață se mai vedeau doi sau trei purtători de vase cu tăciuni, iar barbarii păreau să bată în retragere. Arflane luă la ochi unul din cei trei dar greși ținta; cu toate acestea, omul fu ucis de o săgeată venită din altă parte. Săgețile continuau să curgă din noapte; cele mai multe nu mai erau aprinse. Siluetele argintii ale barbarilor constituiau excelente ținte, fapt ce determină ca tot mai mulți să cadă loviți de răzbunătoarele săgeți ale arcașilor lui Arflane.

Atacul venise dinspre babord; un presentiment îl făcu pe Arflane să se întoarcă spre tribord.

Nebăgați în seamă, aproape o duzină de barbari în blănuri albe reușiseră să escaladeze puntea pe care o traversau acum; ochii lor roșii scînteiau, iar gurile le erau deformate în rînjete animalice. Arflane îl săgetă pe unul și se aplecă să ridice portavocea să-și prevină oamenii. Lăsă să-i cadă arcul, își scoase cuțitul și sări peste balustradă pe puntea de dedesubt.

Unul din barbari îl ținti cu o săgeată, însă nu îl nimeri.

Arflane îl izbi în față cu masivul mîner al armei pe care răsucind-o apoi, o repezi în direcția altui adversar, simțind cum lama ascuțită pătrunde în gîtul dușmanului. Alți marinari îi veniră în ajutor, atacîndu-i pe barbarii ale căror arcuri nu le mai erau de folos la o distanță atît de mică.

Arflane îl zări lîngă el pe Manfred Rorsefne, rînjind cu gura pînă la urechi.

— E mai bine așa, ei, căpitane?

Arflane se aruncă asupra barbarilor, înjunghiindu-l neîndemînatic pe unul în piept și doborîndu-l la pămînt. În jur, marinarii, superiori ca număr, îi măcelăreau pe ceilalți barbari.

Zgomotul bătăliei se stinse treptat; nici un inamic nu mai rămăsese în viață pe punte. Undeva în dreapta lui Arflane, un om urla de durere.

Era Petchnyoff. Fusese străpuns de două săgeți incendiare, în abdomen și în zona inimii. Mici flăcări îi mai jucau încă pe haine iar fața îi era înnegrită de foc. Până să ajungă Arflane lîngă el, secundul decedase.

Arflane se reîntoarse pe puntea de comandă.

— Ridicați toate pînzele! Plecăm!

Oamenii începură să se cațere în mare grabă pe catarge pentru a desfășura pînzele rămase încă întregi. Alții dădură drumul la odgoanele de amarare și corabia se mișcă din loc. Un ultim val de săgeți zăngăni lovindu-se de punte. Formele albicioase ale barbarilor dispăreau în depărtare, pe măsură ce uriașa navă cîștiga viteză.

Arflane aruncă o privire în spate, respirînd greoi și ținîndu-se de umărul rănit. Deși durerea abia o mai simțea, era totuși înțelept să-și îngrijească rana. Hinsen se apropie traversînd puntea.

— Preia comanda, domnule Hinsen. Mă duc jos.

La ușa sa, Arflane ezită și răzgîndindu-se, își continuă drumul pentru a ajunge în culoarul unde se aflau cabinele pesagerilor. Pe moment nu vroia s-o vadă pe Ulrica, așa că străbătu holul întunecat pînă celei ocupate de Ulsenn. Încercă mînerul. Ușa

era încuiată. Se lăsă pe spate și-și repezi cu toată forța piciorul înainte, mișcare care-i produse o durere ascuțită în umărul rănit. Își dădu seama că rana era mai adîncă decît crezuse.

Ulsenn se răsuci pe călcîie în clipa cînd Arflanc intră înăuntru. Omul stătuse în picioare lîngă hublou privind afară.

— Ce ți-a venit să...

— Te arestez, spuse Arflanc cu o voce voalată de durere.

— Pentru ce? Ulsenn se încordă. Eu...

— Complot cu scopul de a mă ucide.

— Minți.

Arflanc nu intenționa să pomenească numele Ulricăi, așa că declară:

— Mi-a spus Petchnyoff.

— Petchnyoff e mort.

— Mi-a mărturisit înainte de a muri.

Ulsenn ridică din umeri cu un gest patetic.

— Atunci Petchnyoff a mințit. Nu există nici o dovadă.

— Nici n-am nevoie. Sînt căpitanul corăbiei.

Fața lui Ulsenn se încreți, ca și cum ar fi fost pe punctul să izbucnească în plîns. Părea complet înfrînt. Ridică din nou din umeri, de data aceasta de disperare.

— Ce mai vrei de la mine, Arflanc? întrebă el cu un aer obosit.

Pentru o clipă, Arflanc îl privi cu o milă în care se amesteca și propria sa vinovăție. Lordul se uita la el aproape implorator.

— Unde-i soția mea?

— E nevătămată.

— Vreau s-o văd.

— Nu.

Ulsenn se așeză pe marginea cușetei și-și ascunse fața în palme.

Arflanc părăsi cabina și închise ușa. Se îndreptă spre scara ce dădea pe punte și chemă doi marinari.

— Cabina lordului Ulsenn este a treia pe dreapta. E arestat. Puneți o bară de-a curmezișul ușii și păziți-o pînă ce veți fi

schimbați din post. Aștept aici pînă ce aduceți materialele de care aveți nevoie.

După ce supraveghe operația și bara fu montată la locul ei iar ușa bine zăvorîtă, Arflanc porni spre propria-i cabină.

Ulrica adormise pe cușeta sa. O lăsă acolo unde zăcea și îndreptîndu-se spre cabina ei, îi împachetă lucrurile într-un cufăr pe care-l tîrî după aceea pe culoar sub privirile curioase ale marinarilor de gardă din fața ușii lui Ulsenn. Băgă cufărul în cabină și-l așeză lîngă al său; își scoase hainele și-și cercetă umărul. Sîngerase din plin, dar între timp rana se închisese. Dimineață avea să se simtă mai bine.

Se întinse lîngă Ulrica.

17

Durerea

Dimineață, durerea din umăr se accentuase; se crispă și deschise ochii.

Ulrica se sculase deja; răsucind cepul de la marele butoi cu apă, udă o bucată de cîrpă. Cu fața palidă și trasă, se întoarse la cușetă și începu să-i tamponeze umărul inflamat. Dar nu făcea decît să-i sporească durerea.

— Mai bine l-ai căuta pe Hinsen. Știe cum se tratează o rană.

Ea dădu din cap fără o vorbă și încercă să se ridice. Arflane îi apucă brațul cu mîna dreaptă.

— Ulrica. Știi ce s-a întîmplat noaptea trecută?

— Un raid barbar, nu-i așa? răspunse ea cu o voce voalată. Am văzut focurile.

— Mă refeream la soțul tău, la ceea ce-ăm făcut...

— L-ai ucis. Și de data aceasta vocea suna monoton.

— Nu. Nu m-a atacat așa cum plănuise. Raidul a avut loc prea devreme. Se găsește în cabina sa — închis acolo pînă la sfîrșitul călătoriei.

Ea zîmbi puțin ironic.

— Ești îndurător, declară în cele din urmă și întorcîndu-se, părăsi cabina. După un timp se întoarse împreună cu Hinsen și acesta făcu cele necesare. Ulrica îl ajută să bandajeze umărul lui Arflane. Infecțiile erau rare în ținuturile de gheață, însă era nevoie de o bucată de vreme ca rana să se vindece.

— Treizeci de oameni au murit noaptea trecută, domnule, îi raportă Hinsen, șase au fost răniți. Drumul va fi mai greu din această cauză.

Arflane mormăi aprobator.

— Vorbim mai tîrziu, domnule Hinsen. Avem nevoie de sfatul lui Fydur.

— E unul din morți, alături de Petchnyoff.

— Înțeleg. Atunci dumneata devii secund, iar Urquart al doilea ofițer. Găsește pe cineva pe care să-l numim nostrom.

— M-am gîndit la cineva, domnule. Rorchenof. A fost nostrom pe *Ildiko Ulsenn*.

— În regulă. Unde-i domnul Urquart?

— În tachelajul arborelui trinchet. A stat acolo în timpul luptei și tot acolo-i și-n prezent. Nu răspunde, domnule. Dacă nu aș fi observat că respiră, aș fi gîndit că a înghețat.

— Vezi dacă reușești să-l aduci jos. Dacă nu, mă voi ocupa eu de el mai tîrziu.

— Am înțeles, să trăiți. Hinsen ieși din cabină.

Ulrica stătea lîngă cufărul ei, privindu-l gînditoare.

— De ce ești atît de deprimată? întrebă el, răsucindu-și capul pe pernă și privind-o direct în față.

Ea ridică din umeri, oftă și se așeză pe cufăr, încrucișîndu-și mîinile pe piept.

— Mă întreb cît din toate acestea reprezintă opera noastră.

— Ce vrei să spui?

— Janek, felul cum s-a comportat. Oare nu noi l-am forțat să acționeze în modul în care a făcut-o, așa încît, pînă la urmă tot noi să considerăm că am procedat corect? Nu noi l-am împins în această situație?

— De la început nu l-am vrut la bord. Cunoști asta.

— Dar nu avea de ales. A fost obligat să ni se alăture ca urmare a propriilor noastre acțiuni.

— Nu l-am rugat să-mi pună la cale asasinarea.

— Dar l-ai forțat să ajungă pînă acolo. Își încleștă cu putere mîinile. Nu știu.

— Ce vrei să fac, Ulrica?

— Să nu mai faci nimic altceva.

— Sîntem împreună.

— Da.

Arflane se ridică și se așeză comod.

— Ce s-a întîmplat, s-a-ntîmplat, declară el aproape în defensivă. Cum mai putem noi schimba ceva?

Afară vîntul urla și zăpada era viscolită, izbindu-se de geamul hubloului. Corabia se balansa în ritmul mișcării tălpicelor pe gheața zgrunțuroasă; umărul lui Arflane pulsa de durere. Mai tîrziu, Ulrica veni și se întinse lîngă el — și ascultară împreună cum afară furtuna devenea din ce în ce mai puternică.

Percepînd parcă forța zăpezii viscolită asupra feții și corpului său, Arflane se simți mai bine după ce părăsi cabina, tîrziu după-amiază, și se cățără cu oarecare dificultate pe pasarela alunecoasă spre puntea de comandă unde se afla Manfred Rorsefne.

— Cum te simți, căpitane? îl întrebă acesta. Vocea îi era distantă, dar și agreabilă.

— Bine. Unde-s ofițerii?

— Domnul Hinsen e undeva sus, iar Urquart a coborît dedesubt. Eu supraveghez puntea. Mă simt ca un profesionist.

— Cum se comportă corabia?

— Bine, în condițiile actuale. Rorsefne arătă cu degetul spre greementul parțial ascuns vederii de voalul de zăpadă.

Umbre întunecate, învesmîntate în blănuri, se mișcau pe crucete. Se strîngeau tertarolele de la vele.

— Ți-ai ales un echipaj bun, căpitane Arflane. Cum se simte verișoara mea? Întrebarea fu pusă pe un ton nepăsător, însă lui Arflane nu-i scăpă sensul.

Viteza corăbiei începu să se reducă. Înainte să îi răspundă lui Manfred Rorsefne, Arflane aruncă o privire spre timonerie.

— E bine. Știi ce s-a întîmplat?

— Am anticipat totul. Rorsefne zîmbi calm și-și înălță capul pentru a privi fix drept în sus.

— Ai... Arflane fu incapabil să formuleze întrebarea. Cum?

— Nu-i treaba mea, căpitane, îl întrerupse Rorsefne. La urma urmei, dumneata ai puteri depline asupra tuturor celor ce navighează pe schooner. Ironia era clară. Rorsefne îl salută din cap și părăsi puntea de comandă, coborînd cu atenție pasarela.

Arflane ridică din umeri, privindu-l cum înaintează prin zăpada așezată pe puntea mijlocie. Vremea se înrăutățea în loc să se îmbunătățească; venea iarna și ei se îndreptau spre nord. Cu un echipaj redus cu o treime, aveau să intre de-a binelea în încurcătură dacă nu vor reuși să se îndrepte cu cea mai mare viteză spre New York. Ridică din nou din umeri; se simțea extenuat mental și fizic și depășise de mult starea în care putea să se lase pradă unei simple neliniști.

În clipa cînd se stinse și ultima rază de lumină, Urquart apăru de sub punte și privi în sus în direcția căpitanului. Lance-Lungă părea să-și fi recăpătat sîngele rece; cumpănindu-și harponul în mînă, urcă pasarela clătinîndu-se, ca să se oprească lîngă balustrada de care se rezema Arflane. Părea să găsească o plăcere aproape senzuală în mușcătura vîntului și a zăpezii pe față și pe corp.

— Trăiești cu femeia, căpitane? întrebă el cu un aer absent.

— Da.

— Te va distruge. Urquart scuipă în contra vîntului și se întoarse cu spatele. Am eu grijă să se curețe tambuchiurile.

Urmărindu-l pe Urquart în timp ce acesta supraveghea activitatea de pe punte, Arflane se întrebă brusc dacă avertismentele harponierului nu erau inspirate din simplă gelozie față de legătura sa cu femeia care, în definitiv, îi era soră vitregă. Acest lucru putea să explice și puternicul său resentiment față de Ulsenn.

Arflane rămase afară vreme de încă o oră, înainte să coboare în cele din urmă sub punte.

18

Ceața

Pe măsură ce corabia înainta spre nord, toamna se transforma rapid în iarnă. Vremea se înrăutăți în decursul următoarelor săptămîni, motiv pentru care extenuatului echipaj al schoonerului îi venea din ce în ce mai greu să-l manevreze eficient. Numai Urquart părea teribil de hotărît să se asigure că *Ice Spirit* se menținea pe cursul stabilit, realizînd și cea mai mare viteză posibilă. Totuși, din cauza viscolelor aproape constante, nava înainta încet, iar New York-ul se afla încă la cîteva sute de mile.

În cea mai mare parte a timpului era imposibil de distins ceva în față; cînd nu ningea, cețurile și pîclele — atît de dense încît vizibilitatea era mai mică de doi iarzi — înlănțuiau marea corabie în faldurile lor. În cabina lui Arflane, amanții se înghesuiau unul în celălalt, uniți la fel de mult de suferința cît și de pasiunea lor. Manfred Rorsefne fusese singurul ce se ostenise să-l viziteze pe Janek Ulsenn; îl înștiință pe Arflane că prizonierul își suporta soarta cu dîrzenie, dacă nu chiar cu bună dispoziție. Căpitanul nu comentă cîtuși de puțin știrea. Taciturn din fire, se închisese în sine în ultimul timp, încît erau zile cînd nu vorbea deloc, zăcînd nemișcat pe cușetă de dimineață pînă seara. În astfel de momente nu voia nici să mănînce, iar Ulrica obișnuia să stea cu el, cu capul rezemat de umărul său, ascultînd zgomotul făcut de zdruncinăturile pe gheață, trosnetul vergilor și fîșîitul ușor al zăpezii așternute pe puntea de

deasupra capetelor lor. Cînd sunetele erau amortizate de ceață, era ca și cum cabina ar fi plutit despărțită de restul corăbiei. Frau clipele în care Arflane și Ulrica simțeau cum reînvie în ei pasiunea și făceau dragoste cu atîta violență, de parcă nu le-ar mai fi rămas nici măcar o secundă de trăit. După aceea Arflane ieșea pe puntea învăluită într-un lințoliu de ceață, pur și simplu ca să stea acolo nemișcat și să afle de la Hinsen, Urquart sau Manfred Rorsefne distanța pe care o străbătuseră. Devenise o figură sinistră pentru oamenii din echipaj și nici chiar ofițerii, cu excepția lui Urquart, nu se simțeau în apele lor în prezența sa. Toți observaseră cum Arflane părea să fi îmbătrînit; fața îi era ridată și umerii căzuți. Rareori privea pe cineva drept în față; prefera să fixeze cufundat în gînduri fie zăpada care cădea de sus, fie ceața. Din cînd în cînd, vădit fără să-și dea seama, scotea un oftat adînc însoțit de o mișcare, aproape un tic nervos — scuturarea promoroacei din barbă sau bătaia cu vîrful degetelor în balustradă. Atunci cînd Hinsen și Rorsefne se interesau de soarta căpitanului Urquart părea să-l trateze cu dispreț și să-l ignore. Dinspre partea sa, lui Arflane îi era totuna dacă îi vedea pe Hinsen sau Rorsefne, însă pe Urquart făcea eforturi evidente să-l evite ori de cîte ori putea. În cîteva ocazii, aflîndu-se pe puntea de comandă și zărindu-l pe Lance-Lungă apropiindu-se, coborîse în grabă pasarela înainte ca cel de-al doilea ofițer să ajungă în dreptul său. În general, Urquart nu părea să-i remarce retragerea strategică, dar o dată fu văzut zîmbind lugubru cînd ușa cabinei lui Arflane se trîntise înainte ca harponierul să urce pe puntea de comandă.

Hinsen și Rorsefne stăteau adesea de vorbă. Rorsefne era singurul de la bord căruia Hinsen îi putea mărturisi propria neliniște. Atmosfera dintre oameni nu era una de tensiune, ci mai mult una de apatie, reflectată și în înaintarea sporadică a corăbiei.

— Adesea mi se pare că ne vom opri de-a binelea, declară Hinsen, și că ne vom trăi restul vieții într-un veșnic giulgiu de

ceață. Totu-i atît de nesigur...

Rorsefne aprobă din cap plin de simpatie. Tînărul nu părea atît de deprimat, ci mai degrabă nepăsător în ceea ce le privea soarta.

— Curaj, domnule Hinsen. Totul va fi bine. Ascultă-l pe Urquart. Destinul nostru este să ajungem în New York...

— Aș vrea ca același lucru să le spună căpitanul oamenilor, replică posomorît Hinsen. Aș vrea să le spună ceva, orice!

Rorsefne dădu aprobator din cap; fața îi devenise gînditoare, lucru ce i se întîmpla din an în Paște.

19

Lumina

În dimineața de după discuția dintre Hinsen și Rorsefne, Arflane fu trezit de ciocănituri în ușa cabinei sale. Se ridică încet, împingînd blănurile peste corpul adormit al Ulricăi. Își puse haina și jambierele și ridică zăvorul.

În fața lui se afla Rorsefne; în spatele acestuia ceața șerpuia în vîrtejuri, strecurîndu-se în cameră. Brațele tînărului erau încrucișate pe piept; capul i se aplecase într-o parte iar expresia îi era trufașă.

— Pot să-ți vorbesc, căpitane?

— Mai tîrziu, mîrîi Arflane, aruncînd o privire spre cușeta unde Ulrica se mișca deja.

— E important, spuse Manfred, făcînd un pas înainte.

Arflane ridică din umeri și se dădu înapoi pentru a-l lăsa să intre, în clipa în care Ulrica deschise ochii și-i văzu pe amîndoi. Încruntă din sprîncene.

— Manfred...

— Bună dimineața, verișoară, spuse Rorsefne. Vocea avea o nuanță de umor pe care nici Arflane și nici Ulrica nu o înțelegeau. Îl priviră precauți.

— Am vorbit astăzi dimineață cu domnul Hinsen, începu Rorsefne, îndreptîndu-se spre locul unde, alături de cel al Ulricăi, se afla cufărul lui Arflane. Crede că vremea se va îmbunătăți curînd. Se așeză pe cufăr.

— Dacă are dreptate, atunci viteza se va mări imediat.

— De ce ar crede așa ceva? întrebă Arflane fără a manifesta vreun interes real.

— Ceața pare să se risipească. De cîteva zile a nins foarte puțin, aerul e mai uscat. Bănuiesc că domnul Hinsen e îndeajuns de experimentat ca să interpreteze corect aceste semne.

Arflane aprobă din cap, întrebîndu-se care era de fapt adevăratul motiv al vizitei lui Rorsefne. Ulrica se răsucise, îngropîndu-și fața în blana cu care erau acoperite pernele și trăgîndu-și cuverturile peste gît.

— Ce-ți face umărul? se interesă Rorsefne.

— Bine, mormăi Arflane.

— Nu pari sănătos, căpitane.

— N-am nimic, declară Arflane, aflat acum în defensivă. Își îndreptă puțin corpul adus de spate și se îndreptă încet spre bazinul de lîngă butoiașul cu apă. Răsucind ceapul, umplu bazinul și începu să-și spele fața-i ridată.

— Morala lasă de dorit la bord, continuă Rorsefne.

— Așa se pare.

— Urquart îi ține pe oameni ocupați cu diverse treburi, dar au nevoie de cineva cu mai multă experiență pentru a-i face să dea tot ce pot din ei, rosti semnificativ Rorsefne.

— Urquart pare să se descurce foarte bine, spuse Arflane.

— Așa și este, însă nu la asta mă refeream.

Surprins de franchețea implicației vorbelor lui Rorsefne, Arflane se întoarse, ștergîndu-și fața cu mîneca.

— Nu-i treaba dumitale!

— Într-adevăr, ai dreptate. Fără discuție că e treaba căpitanului să rezolve problemele corăbiei. Unchiul meu ți-a dat dumitale comanda deoarece s-a gîndit că-ești singurul care ar avea vreo șansă să ducă pe *Ice Spirit* la New York.

— Asta s-a întîmplat de mult, încercă să abată discuția Konrad.

— Tocmai îți reîmprospătam memoria, căpitane.

— Asta-i tot ce dorea unchiul dumitale? Aș zice că a prevăzut foarte exact ce se va întîmpla în timpul călătoriei.

Doar că nu mi-a oferit-o pe propria sa fiică, Rorsefne, chiar înainte de a muri! Pe cușetă Ulrica își îngropă și mai adînc capul în perne.

— Știu, dar nu cred că a înțeles întru totul caracterul tău ori al ei. A prevăzut ce urma să se întîmple în mod firesc. Nu s-a gîndit că Janek ne va însoți în călătorie. Mă îndoiesc că unchiul meu cunoștea înțelesul conceptului de conștiință în sens personal. Nu era în stare să priceapă cum vinovăția poate duce la apatie și autodistrugere.

Arflane replică pe un ton defensiv:

— Începi prin a discuta situația moralei la bord, acum vorbești despre ce simt eu și Ulrica. De fapt pentru ce ai venit?

— Toate sînt legate între ele, o știi și dumneata foarte bine, căpitane. Rorsefne se ridică. Deși mai scund în realitate, părea să-l domine pe Arflane. Ești bolnav, dar boala dumitale e de natură psihică și emoțională. Oamenii înțeleg acest lucru, chiar dacă sînt prea taciturni ca să rostească adevărul răspicat. Ducem o lipsă acută de personal. Cînd avem nevoie de un om care să facă treabă cît doi, ne dăm seama că el abia reușește să-și ducă la bun sfîrșit îndatoririle sale obișnuite de dinaintea atacului. Îl respectă pe Urquart și se tem de el. E străin. Le trebuie un om cu care să se asemene într-un anume fel. Dumneata erai acela. Acum încep să gîndească că ești la fel de ciudat ca și Urquart.

Arflane își frecă fruntea.

— Ce importanță mai are? Corabia de-abia poate să înainteze pe așa vreme. Ce te aștepți să fac, să mă duc pe punte și să le inspir atîta încredere încît să înceapă că cînte în loc să bombăne, așteptînd ridicarea ceții? Ce-ar rezolva asta? Ce acțiune este *necesară*? Nici una.

— Ți-am spus că Hinsen crede că vremea se îmbunătățește, repetă cu răbdare Rorsefne. În plus, știi din proprie experiență ce importanță are modul de comportare al căpitanului, indiferent de situația dată. N-ar trebui să dai la iveală atît de multe din propria-ți fire acolo sus pe punte, căpitane. Arflane începu

să-și lege curelele hainei; degetele i se mișcau încet. Clătină din cap și oftă din nou.

Rorsefne făcu un pas spre el.

— Fă un tur pe corabie, căpitane Arflane. Vezi dacă marinarul din tine e mulțumit de condiția în care se află. Velele sînt strînse, punțile sînt pline de zăpadă murdară, tambuchiurile nu sînt asigurate, tachelajele prost prinse. Corabia e la fel de bolnavă ca și dumneata. Și e pe punctul să putrezească încetul cu încetul!

— Lasă-mă, te rog, spuse Arflane, întorcîndu-i spatele. N-am nevoie de predici morale din partea dumitale. Dacă ți-ai da seama de problemă...

— Nu-mi pasă. Grija mea se îndreaptă spre corabie, spre cei pe care îi transportă și spre misiune. Verișoara mea te-a iubit pentru că erai mai bun decît Ulsenn. Aveai tăria pe care știa că el nu o posedă. Astăzi nu ești cu nimic mai bun. Ai pierdut dreptul la dragostea ei. Nu simți acest lucru?

Rorsefne se îndreptă spre ușă, o deschise cu un gest brusc și ieși cu pași mari, trîntind-o în urma sa.

Ulrica ședea pe cușetă și-l privea pe Arflane cu o expresie întrebătoare.

— Ești de aceeași părere?

— Nu știu. E mai complicat...

— Adevărat, murmură cu amărăciune Arflane. Îl cuprindea mînia, și ea părea să insufle o nouă vitalitate mișcărilor sale în timp ce cutreiera cabina, strîngîndu-și celelalte haine.

— Are dreptate să-ți reamintească de datoriile funcției de căpitan, reflectă ea.

— E doar un pasager, o încărcătură nefolositoare, și nu are nici un drept să-mi reproșeze ceva!

— Vărul meu este un bărbat inteligent. Mai mult decît atît... te place, te simpatizează...

— Nu prea se vede... Critică fără să înțeleagă.

— Procedează așa cum consideră că ar trebui să facă -- pentru binele tău. Nu-i pasă de sine. Nu i-a păsat niciodată. Pentru el viața e doar un joc pe care simte că trebuie să-l joace pînă la sfîrșit. Jocul trebuie suportat și nu se așteaptă să se bucure de el.

— Nu mă interesează caracterul vărului tău. Vreau să mă lase în pace.

— Vede cum te distrugi singur, și cum mă distrugi pe mine, zise ea cu o anumită forță în glas. E mai mult decît îți dai tu seama.

Tulburat, Arflane făcu o pauză.

— Atunci și tu crezi la fel?

— Da.

Se așeză brusc pe marginea cușetei. O fixă cu privirea; ea i-o întoarse, cu ochii plini de lacrimi. Konrad întinse mîna și o mîngîie pe față. Ulrica îi luă mîna și i-o sărută.

— Oh, Arflane, ce s-a întîmplat...?

Bărbatul nu scoase nici un cuvînt, în schimb se aplecă și atrăgînd-o spre el, o sărută pe buze.

După o oră se ridică din nou și rămase în picioare lîngă cușetă, privind îngîndurat podeaua.

— De ce este vărul tău așa de îngrijorat în privința mea?

— Nu știu. Îi e-a plăcut întotdeauna. În plus, zîmbi ea, s-ar putea să fie preocupat și de propria sa siguranță, dacă consideră că nu-ți conduci cum se cuvine corabia.

Konrad aprobă din cap.

— A avut dreptate venind aici, declară el în cele din urmă. Am greșit înfuriindu-mă atît de tare. Am fost slab. Nu știu ce să fac, Ulrica. Trebuia oare să fi acceptat comanda acestei expediții? Să fi permis ca sentimentele față de tine să mă influențeze într-atît? Trebuia să-l fi lăsat liber pe soțul tău?

— Acestea sînt întrebări personale, replică ea blînd, care, în afara noastră nu mai privesc pe nimeni de pe corabie — și nici modul cum e ea condusă.

— Chiar nu-l privesc? își țuguie buzele. Mi se pare că da. Își îndreptă umerii. Cu toate acestea, Manfred a avut dreptate.

Ai dreptate. Ar trebui să-mi fie rușine...

Ea arătă cu degetul spre hublou.

— Privește. Se însenînează. Să mergem pe punte.

În aer mai persistau doar șuvițe înguste de ceață și o lumină blîndă începea să străpungă norii de deasupra. Corabia se deplasa încet folosind doar o treime din pînze.

Arflane și Ulrica străbătură puntea ținîndu-se de mînă.

Cenușiul și albul catargelor și tachelajului, galbenul pieselor de fildeș — toate erau atenuate de razele soarelui. Din cînd în cînd se auzea fie o bufnitură înfundată, cînd tălpicele treceau peste vreo neregularitate din gheață, fie vocea estompată a vreunui marinar de pe tachelaj ce-și striga colegul; în aer plutea un miros călduț. Chiar și aspectul neîngrijit al punților părea să confere corăbiei o înfățișare ponosită, părăsită; faptul nu-l afectă pe Arflane așa de mult precum se așteptase. Soarele începu să pătrundă rapid printre nori, risipindu-i, pînă ce de lîngă balustrada punții de comandă se distinse, undeva departe, orizontul. Traversau o întindere de gheață mărginită de o linie neîntreruptă de ghețari de un tip nemaivăzut pînă atunci de Arflane. Înalți, inegali și negri. În toate direcțiile gheața părea împestrițată cu lumini gălbui, pe măsură ce norii se dispersau și apărea cerul de un albastru pal.

Ulrica îl apucă de mînă și arătă spre tribord. Plonjînd din cerul aproape înseninat, ca și cum ar fi fost eliberate de împrăștierea norilor, se apropia un stol de păsări, formele lor întunecate răsucindu-se în vreme ce distanța se micșora.

— Uită-te la culorile lor! exclamă ea surprinsă.

Arflane zări, în lumina ce cădea direct pe ele, penajul lor lucitor și rămase la rîndul lui uluit. Culoarea predominantă era verdele țipător. Nu mai văzuse așa ceva în toată viața sa; animalele cunoscute aveau nuanțele corpului palide, să le permită să supraviețuiască în teritoriile de gheață. Stolul sclipitor dispăru în curînd, îndreptîndu-se spre ghețarii întunecați profilați la orizont. Arflane privi fix în urma lor, întrebîndu-se de ce îl afecta apariția lor — și întrebîndu-se de unde veneau.

O voce răsună în spatele său.

— Ridicați pînzele! Toată lumea sus!

Aparținea lui Urquart.

Arflane își retrase blînd mîna din cea a Ulricăi și se îndreptă în pas vioi spre puntea de comandă. Urcă pasarela și luă portavocea din mîinile harponierului luat prin surprindere.

— În regulă, domnule Urquart. Preiau comanda, rosti el cu un oarecare efort.

Lance-Lungă scoase un mic lătrat din gîtlej și-și culese harponul de unde-l lăsase lîngă timonerie. Coborî șchiopătînd pasarela și-și reluă locul pe puntea pupă, întorcîndu-i complet spatele lui Arflane.

— Domnule Hinsen! Arflane încercă să-și pună în voce întreaga tărie și siguranță de sine de care era capabil, adresîndu-se secundului aflat lîngă unul din bocaporții de la provă. Vrei să-l chemi pe nostrom?

Hinsen confirmă ordinul printr-o mișcare a mîinii și strigă către cineva aflat în hobanele superioare ale arborelui mare. Omul începu să coboare și apoi se îndreptă împreună cu Hinsen spre puntea de comandă. Era înalt și bine făcut, cu o barbă îngrijit aranjată, la fel de roșie ca cea a lui Arflane.

— Ești Rorchenof, nostrom pe *Ildiko Ulsenn*, ei? întrebă Arflane după ce cei doi se prezentară pe puntea pupă, imediat sub locul unde se afla căpitanul.

— Da, domnule, dar asta a fost înainte să mă apuc de vînătoarea de balene. Vocea îi trăda personalitatea; vorbea aproape provocator, cu o urmă de mîndrie în glas.

— Bine. Deci cînd ordon să se ridice toate pînzele, vei ști ce-am vrut să spun. Avem șansa să mărim viteza. Vreau vergile întesate de toate pînzele de care mai dispui.

— 'nțeles, să trăiți! Rorchenof înclină din cap.

Hinsen îl bătu pe umăr și șeful de echipaj se îndepărtă să-și ocupe locul pe punte. Apoi secundul aruncă o privire nesigură spre Arflane, ca și cum nu ar fi avut prea multă încredere în noua sa hotărîre.

— Fii gata, domnule Hinsen! Arflane urmări cum Rorchenof își adună oamenii și-i trimite pe tachelaje. Curînd grijelele erau pline de marinarii în plină cățărare. Cînd văzu că erau pregătiți, Arflane duse la gură portavocea.

— Toate pînzele sus! strigă el. Toate, de sus pînă jos și de la provă la pupa!

Curînd întreaga corabie era dominată de o puzderie de pînze umflate și nava își dublă, apoi împătri viteza în cîteva minute, săltînd peste gheața strălucitoare.

Hinsen păși trăgîndu-și greoi piciorul de-a lungul punții și începu să lege o funie prost matisată. După ridicarea cetii, observase că multe parîme fuseseră prost legate și că trebuiau neapărat rezolvate înainte de căderea nopții.

Puțin mai tîrziu, pe cînd se chinuia cu un al treilea nod, Urquart se apropie și rămase lîngă el, privindu-l.

— Ei bine, domnule Urquart, căpitanul e din nou el însuși, eh? făcu el urmărind cu atenție reacția celuilalt.

Un zîmbet ușor lumină fața harponierului. Aruncă o privire în sus spre cerul purpuriu și gălben. Vizibilitatea îi era împiedicată de uriașele vele ce se întindeau, umflate și lucioase precum pîntecul unei balene femelă ghiftuită. Corabia se deplasa extrem de rapid, așa cum nu mai făcuse de la coborîrea platoului. Părțile ei de fildeș și metal sclipeau, iar pînzele reflectau lumina. Nu mai era însă maiestuoasa corabie ce ridicase odată pînzele în Friesgalt. Prea multe grămezi de zăpadă murdară sa înălțau la bord, bocaporții nu se mai închideau la fel de etanș, în timp ce bărcile nu mai atîrnau perfect aliniate în gruie.

Urquart ridică o mînă înmănușată și degetele sale roșii și osoase mîngîiară cîrligele ascuțite ale harponului. Zîmbetul misterios îi mai juca încă pe buze, dar nu făcu nici o încercare de a-i răspunde lui Hinsen. Cu un semn brusc din cap arătă către puntea de comandă și privind într-acolo Hinsen îl văzu pe Manfred Rorsefne stînd lîngă căpitan. Era evident că Rorsefne tocmai ajunsese acolo, deoarece îl observară dîndu-i un ghiont prietenesc pe spate lui Konrad și rezemîndu-se degajat de balustradă, pentru a-și răsuci capul în toate direcțiile în timp ce inspecta corabia.

Hinsen încruntă din sprîncene, incapabil să ghicească ce încerca să-i sugereze Urquart.

— Ce are de-a face Rorsefne cu toate acestea?

— Dacă-mi ceri părerea, atunci află că lui ar trebui să-i mulțumim pentru că Arflane și-a recăpătat vechea stare de spirit.

Urquart scuipă pe o grămadă de zăpadă pe cale de-a se topi.

— Amîndoi conduc acum corabia. Arflane se aseamănă cu una din acele jucării pentru copii, făcute din pui de focă. Treci o coardă prin mușchii gurii, tragi de ea și creatura zîmbește sau își încrețește fruntea. Fiecare din ei deține cîte o coardă. Unul o manevrează sus, celălalt jos. Uneori schimbă corzile între ei.

— Te referi la Ulrica Ulsenn și Manfred Rorsefne?

Gînditor, Urquart își trecu palma peste masivul mîner al harponului.

— Cu ajutorul lui Ice Mother, va scăpa de sub influența lor, declară el. Datoria noastră e să facem tot ce putem.

Hinsen se scărpină în creștet.

— Aș vrea să te înțeleg mai bine, domnule Urquart. Vrei să spui că Arflane își va păstra de azi înainte buna dispoziție?

Urquart ridică din umeri și se îndepărtă cu același pas lung și săltăreț ca totdeauna.

20

Păsările verzi

În ciuda atmosferei încordate de la bord, corabia realiza o excelentă viteză, apropiindu-se tot mai mult de lanțul de ghețari. În spatele lui se afla New York-ul; cursul se stabilise acum la est prin nord, ceea ce însemna că sfîrșitul călătoriei era aproape. Vremea bună se menținea, deși lui Arflane îi părea improbabil să rămînă astfel pe întreg parcursul drumului ce-l mai aveau de străbătut pînă la New York.

Alunecînd peste cîmpiile albastre de gheață, sub un cer calm și senin, *Ice Spirit* își continua înaintarea ocolind cu siguranță fisurile și depășind grupurile de barbari ce se zăreau în depărtare. Nomazii învesmîntați în blănuri argintii nu-i puseră nici o clipă în primejdie, așa încît drumul se desfășură fără peripeții.

Urquart își reluă vechiul loc pe puntea de comandă alături de căpitan, chiar dacă relațiile dintre cei doi nu mai erau aceleași de odinioară; se întîmplaseră prea multe pentru ca oricare din ei să mai simtă același spirit de camaraderie.

Lăsînd două urme negre simetrice în gheață și zăpadă, schoonerul își croia drum spre ghețari cu toate pînzele umflate, cu punțile uzate degajate de zăpadă și bine curățate.

Primul care observă cîrdul fu Urquart. Se afla undeva departe spre tribord, dar nu încăpea nici o îndoială despre ce era vorba. Urquart își agită harponul în direcția balenelor și Arflane, punîndu-și mîna streașină la ochi, distinse cu greu

niște forme negre pe albastrul deschis al gheții.

— Nu-i o rasă pe care s-o cunosc, declară Arflane și Urquart aprobă din cap. Ne-ar prinde bine niște carne proaspătă, continuă căpitanul.

— Desigur, mormăi Urquart, jucîndu-se cu unul din cercei săi de os. Să-i spun timonierului să schimbe cursul, căpitane?

Arflane decise că, în afara motivelor de ordin practic, meritau să se oprească pentru a oferi oamenilor o diversiune. Aprobă din cap și Urquart intră cu pași mari în timonerie să preia cîrma de la matelotul de cart.

Ulrica apăru pe punte și-i aruncă o privire lui Arflane. El îi zîmbi și-i făcu semn cu mîna să i se alăture. Femeia simțea antipatia lui Urquart, fapt pentru care arareori urca pe puntea de comandă; de astă-dată se decise oarecum în silă și avu o ezitare văzîndu-l pe harponier. Privi o clipă spre pupă, apoi se apropie de Arflane.

— E vorba de Janek, Konrad. Pare bolnav. Am vorbit astăzi cu paznicii. Mi-au spus că nu mănîncă.

Arflane rîse.

— Probabil se flămînzește de ciudă, declară el. Totuși, văzînd expresia ei îngrijorată, adăugă: Ei bine, trec să-l văd cînd voi avea posibilitatea.

Corabia se răsuci, apropiindu-se de cîrdul de balene. Era o specie mult mai pitică decît cele cunoscute de Arflane, cu capul mai mic în raport cu corpul și de o culoare gălbui-cafenie. Multe făceau salturi pe gheață, propulsîndu-se cu ajutorul unor înotătoare dorsale neobișnuit de mari. Cu toate acestea nu păreau periculoase; Konrad gîndi că nu peste mult timp vor avea carne proaspătă.

Urquart înapoie cîrma timonierului și se îndreptă spre pupă; înșfăcînd un colac de frînghie dintr-o ladă și legînd un capăt de inelul harponului, și-l înfășură pe celălalt în jurul mijlocului. Alți marinari se îngrămădeau în apropierea sa și el le arătă cu degetul cîrdul. Oamenii dispărură punte sub să-și ia propiile arme.

Urquart traversă puntea spre balustradă și se cățără cu grijă pe ea, proptindu-și picioarele de îngustul șănțuleț practicat în carena exterioară. În clipa cînd nava se clătină, aproape că fu azvîrlit peste bord.

Ciudatele balene începură să se împrăștie din fața provei împodobite cu cranii a uriașului schooner care, în scîrțîitul tălpicelor, trecu la urmărirea cîrdului principal.

Rînjind, Urquart stătea agățat cu o mînă de balustrada exterioară, cu cealaltă cumpănindu-și harponul. O simplă alunecare, o mișcare bruscă a corăbiei și ar fi alunecat cu ușurință, fiind aruncat sub tălpice.

Ice Spirit înainta paralel cu un mascul masiv ce executa salturi frenetice, dar care-și schimbă direcția în clipa cînd ochii săi mici zăriră vasul apropiindu-se. Urquart își duse înapoi harponul, apoi îl aruncă sub un anume unghi, nimerind animalul în ceafă. Corabia depăși creatura. Coarda legată de harpon se întinse; animalul se ridică, sărind pe înotătoarele din spate, rostogolindu-se și răsucindu-se, mușcînd în gol. Dinții balenei erau mult mai mari decît bănuise Arflane.

Pîrghia se derula rapid, amenințînd să-l smulgă pe Urquart din poziția sa precară, în vreme ce nava începea să se răsucească.

Alți vînători atîrnau acum cu o mînă de balustradă, pregătindu-și harpoanele; corabia se apropia din nou de cîrd. Vînătoarea continua în tăcere; nu se auzeau decît zgomotele produse de vas și plescăitul înotătoarelor pe gheață.

Chiar în momentul cînd Arflane fu sigur că Urquart avea să fie smuls de pe balustradă de frînghie, Lance-Lungă desprinse capătul de la brîu și-l legă de cel mai apropiat stîlp. Privind înapoi, Arflane zări balena muribundă zbătîndu-se, tîrîtă în urma corăbiei de harponul lui Urquart. Ceilalți marinari își azvîrliră și ei armele, însă cei mai mulți ratară ținta, lipsindu-le precizia diavolească a lui Urquart. Cîteva balene fură străpunse și curînd mai mult de o duzină erau tîrîte pe gheață la remorca navei, cu trupurile sîngerînd și zdrobindu-se

de moarte în contactul cu asperitățile gheții.

Încetinind, corabia se răsuci din nou; marinarii se pregăteau să ridice la bord capturile. Ancorele de gheață fură aruncate. Schoonerul se opri și oamenii coborîră înarmați cu uriașele cuțite de spintecat.

Urquart îi însoți, împrumutînd un cuțit de la unul din vînători. Arflane și Ulrica rămaseră lîngă balustradă, privind la oamenii ce măcuiau corpurile, la brațele ce se ridicau și coborau metodic spintecînd prada și împrăștiindu-i sîngele pe alba întindere de gheață pe care soarele la apus, de un roșu sîngeriu, făcea să se alungească siluetele vînătorilor. Mirosul picant al sîngelui se ridica în aerul serii, amintindu-le de clipa cînd făcuseră dragoste pentru prima dată.

Manfred Rorsefne li se alătură, zîmbind spre marinarii înveșmîntați în blănuri ca și cum ar fi zîmbit unor copii ocupați cu joaca. Nu exista nici unul care să nu fie acoperit cu un strat gros de sînge de la mînă pînă la umăr; mulți erau îmbăiați de-a binelea în el, lingîndu-și-l cu nesaț de pe buze.

Rorsefne arătă cu degetul silueta înaltă a lui Urquart. Harponicrul își smulse harponul din pradă și făcu un semn misterios în aer cu mîna dreaptă.

— Urquart al dumitale pare să se găsească în elementul său, căpitane Arflane, zise el. Iar ceilalți jubilează, așa-i? Am fost norocoși zărind cîrdul.

Arflane încuviință din cap, urmărind cum Urquart spintecă balena. În mișcările cu care harponierul măcuia creatura moartă era ceva atît de primitiv și fundamental, încît Arflane se gîndi încă o dată cît de mult semăna el cu un semizeu al gheții, un reprezentant de altădată al panteonului lui Ice Mother.

Rorsefne se mai uită cîteva minute la măcelul dinainte, apoi se îndepărtă, murmurînd o scuză. Aruncîndu-i o singură privire, Arflane ghici că tînărului nu-i prea plăcea scena.

Înainte de căderea nopții, carnea fusese desprinsă de pe oase, iar untura și grăsimea pusă în butoiașe ridicate la bord cu ajutorul unor scripeți. Pe gheața pătată rămaseră doar

scheletele animalelor măcelărite, umbrele lor desenînd stranii modele în lumina soarelui pe cale să apună.

Pregătindu-se să coboare sub punte, Arflane surprinse o mișcare cu coada ochiului. Scrutînd cu atenție cerul de un roșu întunecat, zări un stol de păsări. Zburau repede; erau aceleași păsări verzi pe care le întîlniseră cu cîteva zile mai devreme. Semănau cu albatroșii, cu ciocuri mari, curbate și cu aripile lungi; după cîteva cercuri, se așezară pe oasele de balenă, ochii lor rotunzi ca mărgelele cercetînd gheața însîngerată înainte de a țopăi și a înghiți cu lăcomie rămășițele de carne și grăsime, lăsate în urma lor de vînători.

Ulrica îl apucă strîns de mînă pe Arflane, evident la fel de tulburată de priveliște. Una din aceste păsări-gunoier, cu o bucată de intestin atîrnîndu-i din cioc, își întoarse capul, părînd să-i privească în cunoștință de cauză, apoi își întinse aripile și-și luă zborul peste întinderea de gheață.

De data aceasta păsările veniseră dinspre nord. Cînd le văzuse pentru prima oară Arflane, zburau de la sud la nord. Se întrebă unde li se aflau cuiburile. Poate că în șirurile de ghețari din față, pe unde trebuiau să treacă ca să ajungă la destinație.

Gîndul îl indispuse; nu avea să fie ușor de străbătut îngusta trecătoare însemnată pe harta lui Rorsefne.

Soarele apuse; păsările continuau să se îndoape, siluetele lor defilînd maiestuos printre oasele de balenă, precum figurile unor soldați cuceritori inspectînd cadavrele învinșilor.

21

Naufragiul

În zori avu loc o coliziune. Konrad Arflane tocmai își părăsea cabina cu intenția de a-l vedea pe Janek Ulsenn și a decide dacă acesta era într-adevăr bolnav, cînd un șoc puternic zgudui întreaga corabie și el fu aruncat la podea cu fața în jos.

Se ridică cu sîngele curgîndu-i din nas și se întoarse în grabă la Ulrica; ea ședea în cușetă, iar pe față i se citea îngrijorarea.

— Ce s-a-ntîmplat, Konrad?

— Mă duc să văd.

Alergă pe punte. Peste tot zăceau oameni. Unii căzuseră de pe tachelaje și fără nici un dubiu erau morți; restul erau doar amețiți și încercau deja să se ridice în picioare.

În lumina palidă a soarelui privi spre provă, dar nu văzu nici un obstacol. Fugi spre bompresul decorat cu un craniu de balenă pentru a privi cu atenție în jos. Tălpicele din față se prinseseră într-o crevasă puțin adîncă, invizibilă de sus. Nu era greșeala marinarilor de veghe că nu o observaseră. Avea probabil zece picioare lățime și doar un iard sau cam așa ceva adîncime, însă aproape că reușise să distrugă corabia. Arflane coborî pe o funie pînă la marginea crăpăturii să inspecteze tălpicele.

Nu păreau prea grav avariate. Lama uneia crăpase și o mică bucată se rupsese, zăcînd acum pe fundul crevasei. Ruptura nu-i afecta funcționalitatea.

Crevasa se termina doar la o distanță de cîțiva iarzi de tribord. Avuseseră pur și simplu ghinion să traverseze prin

punctul acela. Schoonerul putea fi tras înapoi, tălpicele răsucite, și călătoria reluată fără nici un fel de probleme.

Capul lui Hinsen apăru peste balustrada provei.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu-ți face griji, domnule Hinsen, deși oamenii vor avea ceva de muncit astăzi dimineață. Va trebui să scoatem de aici corabia. Spune-i nostromului să ridice velele pătrate inferioare. Le vor fi de ajutor dacă prind destul vînt.

— Am înțeles, să trăiți. Fața secundului dispăru.

Arflane începu să urce în mîini pe frînghie; Urquart se apropie de balustradă și-l ajută să se cațăre la bord. Cumplitul harponier arătă în tăcere cu degetul spre nord-vest. Arflane privi într-acolo și scoase o înjurătură.

Vreo cincizeci de barbari se îndreptau călări spre ei — pe niște animale foarte asemănătoare cu ursii; stăteau pe spatele lat al fiarelor, cu picioarele întinse în față, ținînd frîiele prinse de capetele animalelor. Înarmați cu sulițe din os și săbii, îmbrăcați în blănuri, păreau oameni obișnuiți, nu creaturile stranii pe care le întîlniseră cu cîtva timp în urmă.

Arflane se năpusti spre punte și zbieră prin portavoce, chemînd oamenii la arme pentru a face față atacului.

Primii barbari ajunseră lîngă corabie. Unul strigă ceva, cu un accent ciudat, repetînd la infinit cîteva cuvinte. În cele din urmă, Arflane înțelese ce striga omul.

— Ați omorît ultimele balene! Ați omorît ultimele balene!

Pe măsură ce se apropiau de corabie, călăreții se dispersau, hotărîți evident să atace din toate direcțiile. Sub capișoane, Arflane întrezări pentru o clipă niște fețe slăbănoage, cu nasul coroiat, apoi sulițele începură să clănțănească pe punte.

Primul val nu răni pe nimeni. Arflane ridică în fiecare mînă cîte o suliță bine cioplită și le aruncă spre barbarii ce se mișcau cu rapiditate. Rată ambele ținte. Sulițele nu erau destinate acestui tip de luptă și barbarii mai degrabă îi plictiseau pe marinari decît le puneau viața într-un pericol adevărat.

Curînd însă călăreții se apropiară și Arflane zări un marinar

prăbușindu-se mort înainte să lanseze săgeata din arc.

Încă doi membri ai echipajului fură uciși de sulițe bine țintite, dar revanșa nu se lăsă așteptată din partea celor aflați pe punțile corabiei. Mai mult de jumătate din barbari căzură străpunși de săgeți de pe spatele animalelor, înainte ca atacatorii să se retragă, regrupîndu-și forțele pentru un nou atac dinspre babord.

Arflane înșfăcase și el un arc și aștepta următorul atac împreună cu Hinsen și Manfred Rorsefne. Puțin mai departe, lîngă balustradă, se afla Urquart. Lîngă el erau frumos rînduite jumătate de duzină de sulițe de os; Lance-Lungă se hotărîse să renunțe temporar la harponul său, de două ori mai mare și mai greu decît armele barbarilor.

Picioarele puternice ale creaturilor-urs începură să se miște repede și barbarii năvăliră asupra corăbiei, scoțînd urlete sălbatice. O ploaie de sulițe căzu șuierînd asupra punților; un nor de săgeți le răspunse. Doi barbari muriră loviți de sulițele bine țintite de Urquart și alți patru fură răniți. Mulți alții căzură atinși de săgeți. Arflane se întoarse rînjind satisfăcut spre Hinsen, însă secundul murise tras în țeapă de o suliță de os care-l străpunsese dintr-o parte într-alta. Ochii omului erau deschiși și sticloși; rămase un timp în picioare, mîna care strîngea cu putere balustrada se relaxă treptat și el se rostogoli pe punte.

Rorsefne murmură la urechea lui Arflane:

— Se pare că Urquart e rănit.

Konrad aruncă o privire spre locul unde se aflase acesta așteptîndu-se să-l vadă căzut la podea. Harponierul tocmai își smulsese o suliță din brat și sărea peste balustradă, urmat de un grup de marinari scoțînd țipete cumplite.

Barbarii se regrupau iarăși, deși numai cinci dintre ei rămăseseră neatinși. Cîțiva atîrnau în șei, împănați cu cîte o duzină de săgeți.

Urquart își conducea ceata la atac, urlînd cît îl țineau puterile către puținii supraviețuitori. Uriașul său harpon era ridicat

amenințător în mîna dreaptă, două sulițe erau bine fixate în mîna stîngă. Barbarii ezitară; unul își scoase sabia. Apoi toți își întoarseră ciudații "cai" și se precipitară peste întinderea de gheață, departe de figura triumfătoare a unui Urquart ce continua să urle și să gesticuleze în urma lor.

Raidul se terminase — mai puțin de zece oameni fuseseră răniți și numai patru, inclusiv Hinsen, uciși. Arflane privi spre corpul ofițerului mai în vîrstă și oftă. Nu le purta ranchiună barbarilor. Dacă înțelesese corect strigătele, vînătoarea lor de balene le răpise complet posibilitățile de supraviețuire.

Rorchenof, noul nostrom, se apropie de-a lungul punții și Arflane îi făcu semn să vină lîngă el. Văzînd corpul lui Hinsen, bărbatul clătină posomorît din cap, privindu-l puțin iritat pe Arflane, ca și cum l-ar fi învinuit pentru atacul barbarilor.

— Era un bun marinar, domnule.

— Era, nostromule. Ia o echipă și îngroapă morții în crevasa de dedesubt. Astfel vom cîștiga ceva timp. Fă-o imediat, da?

— 'nțeles, să trăiți!

Aruncînd o privire în spate, Arflane îl văzu pe Urquart și pe oamenii săi hăcuindu-i pe barbarii răniți cu aceeași plăcere cu care măcelăriseră balenele cu o scară înainte. Ridică din umeri și se întoarse în cabina sa.

Ulrica era acolo. Îi povesti ce s-a întîmplat. Păru ușurată, apoi îl întrebă:

— Ai vorbit cu Janek? Îi duceai la el astăzi dimineață.

— O fac chiar acum. Ieși din cabină și porni pe coridor. La ușă era un singur paznic; nu avea nici un rost să posteze mai mulți. Făcu semn omului să deschidă lacătul ce fixa bara de ușă. Ruptă, aceasta se deschise înăuntru și Arflane îl văzu pe Ulsenn întins pe cușetă, palid, dar aparent într-o condiție mulțumitoare.

— Mi se raportează că nu mănînci prea mult. Nu intră în cabină, ci se rezemă de bară ca să îi vorbească.

— Nu prea am nevoie de multă hrană aici, replică rece Ulsenn, privindu-l fără să clipească. Ce face soția mea?

— Bine, răspunse Arflane.

Ulsenn zîmbi amar. În expresia sa nu mai exista nici urmă din slăbiciunea pe care o cunoscuse Arflane. Detenția părea să-i fi întărit starea de spirit.

— Dorești ceva? întrebă Arflane.

— Chiar așa, căpitane, dar nu cred că ai fi dispus să mi-o oferi.

Arflane înțelese tîlcul cuvintelor. Înclină scurt din cap și trase ușa, închizînd el însuși lacătul.

Pînă cînd schoonerul reveni din nou pe cursul corect, oamenii obosiră de-a binelea. O atmosferă ca de vis se lăsase peste corabie la venirea zorilor, și Arflane ordonă ridicarea tuturor pînzelor.

Nava începu să se deplaseze spre șirul de ghețari ale căror detalii deveniseră acum vizibile.

Curburile și proeminențele munților de gheață străluceau în lumina soarelui, reflectînd și transformînd culorile cerului, producînd o subtilă varietate de nuanțe, de la galben pal la albastru, de la un verde intens ca de marmoră la negru sau purpuriu. Curînd distinseră trecătoarea, o deschidere îngustă între piscuri gigantice. Conform cu harta lui Rorsefne, era nevoie de zile întregi pentru a o traversa.

Arflane privi cu atenție cerul, cu o expresie îngrijorată pe chip. Vremea se anunța proastă, deși furtuna putea foarte bine să-i ocolească. Ezită, întrebîndu-se dacă să intre sau nu în defileu; ridică apoi din umeri. New York-ul aproape că se vedea; nu dorea să mai piardă timpul. Odată trecuți prin pasul respectiv, călătoria era ca și terminată. Orașul se afla la mai puțin de o sută de mile de lanțul de ghețari.

Pe măsură ce se deplasau printre dealurile joase încadrînd trecătoarea, Arflane ordonă strîngerea celor mai multe pînze și trimise șase oameni de veghe la provă, pentru a semnala orice obstacol celor patru timonieri de cart.

Senzația ireală de vis se intensifica pe măsură ce *Ice Spirit*

era împinsă de vînt tot mai aproape de estompatele stînci de gheață. Strigătele marinarilor de veghe la provă năşteau ecouri prin lanțul de munți, ceea ce făcea ca întreaga lume să pară plină de voci fantomatice și batjocoritoare.

Konrad Arflane stătea cu picioarele larg depărtate pe puntea de comandă, mîinile-i înmănușate strîngînd cu putere balustrada. În dreapta lui se afla Ulrica Ulsenn, cu fața calmă și fără expresie, învesmîntată în blănurile ei cele mai bune; lîngă ea, Manfred Rorsefne, singurul care nu părea afectat de dificilele momente; în stînga lui Arflane, Urquart, cu harponul pe braț, scruta cu ochi ageri și nerăbdători munții din față.

Corabia intră în trecătoarea largă, navigînd printre stînci semețe aflate la mai puțin de un sfert de milă pe ambele părți. Terenul era neted; viteza vasului se mări în clipa cînd tălpicele atinseră gheața fără nici un fel de asperități. Din cauza zgomotului, o bucată de gheață se dislocă de pe versantul unei stînci la tribord. Se prăvăli, rostogolindu-se și sfărîmîndu-se jos, unde se dezintegră într-un nor uriaș.

Arflane se aplecă și i se adresă lui Rorchenof, ce privea îngrijorat împrejurimile de pe puntea pupă.

— Nostrom, anunță-i pe oamenii de veghe să vorbească cît mai încet posibil, altfel ne vom trezi îngropați de vii cît ai clipi din ochi.

Rorchenof încuviință morocănos și plecă să anunțe marinarii de la provă. Părea tulburat.

Însuși Arflane simțea că avea să se liniștească numai după ce vor fi ajuns de cealaltă parte a trecătorii. Era copleșit de măreția munților. Decise că pasul era destul de lat pentru a permite mărirea vitezei fără prea mare pericol.

— Toate pînzele sus, domnule Rorchenof! ordonă el brusc.

Nostromul primi ordinul cu surprindere, dar nu puse nici o întrebare.

Cu pînzele sus, *Ice Spirit* se năpusti înainte printre pereții simetrici ai canionului, trecînd pe lîngă formațiuni stranii de gheață săpate de vînt, toate strălucind în nuanțe întunecate.

De jur împrejur, gheața semăna cu o întindere amenințătoare de sticlă neagră.

Spre seară, corabia fu scuturată de o serie de trepidații; mișcările ei deveniră dezordonate.

— Tălpicele, domnule! strigă Rorchenof. Trebuie să fi fost avariate mai mult decît am crezut.

— Nu-i nimic, nostrom, replică liniștit Arflane, privind fix înainte.

Se făcea din ce în ce mai frig și vîntul începuse să sufle; cu cît aveau să iasă mai repede din trecătoare, cu atît mai bine.

— Am putea să derapăm cu ușurință, domnule, și ne vom zdrobi de stînci. Sau ne vom trezi cu una din ele surpîndu-se peste noi și îngropîndu-ne cu totul.

— Eu sînt acela care cîntăresc pericolul, nostrom.

Cei trei aflați lîngă Arflane pe puntea de comandă îl priviră curios, însă nu rostiră nici un cuvînt.

Rorchenof se scărpină în cap, dădu din mîini și se îndreptă spre provă.

Corabia se clătina periculos, cerul se întuneca treptat iar enormele stînci păreau să-i înconjoare din toate părțile; totuși Arflane nu făcu nici o încercare să micșoreze viteza, nava continuînd să alerge cu toate pînzele sus.

Înainte de căderea nopții, Rorchenof se apropie de puntea de comandă urmat de vreo douăzeci de marinari.

— Căpitane Arflane!

Konrad Arflane îi privi senin. Corabia se cutremura sub o serie de lovituri scurte și dese, timonierii stăpînind cu greu jocul tălpicelor frontale.

— Ce s-a-ntîmplat, nostrom?

— Putem arunca ancorele, domnule, și să reparăm tălpicele? În ritmul ăsta vom fi uciși cu toții!

— Nu-ți fie frică de așa ceva, nostrom!

— Noi credem că da, domnule! Era o voce nouă—cea a unui marinar. Ceilalți îl aprobară în cor.

— Înapoi la posturile voastre, zise calm Arflane. Mai aveți

încă pînă veți înțelege esența acestei expediții.

— Înțelegem destul cînd ne sînt amenințate viețile, domnule căpitan, strigă un alt marinar.

— Sînteți în siguranță, le spuse Arflane.

Pe măsură ce luna se ridica sus, vîntul urla tot mai tare, umflînd pînă la refuz pînzele și mărind și mai mult viteza corăbiei. Nava se hurducăia și se zdruncina pe gheața netedă a canionului, trecînd ca fulgerul pe lîngă stîncile albe și strălucitoare ale unor piscuri pierdute în întuneric.

Rorchenof privea înnebunit în jur; o prăpastie se detașă amenințător extrem de aproape și corabia trecu razant pe lîngă ea, în sunetele înfundate și neregulate ale tălpicelor.

— E o nebunie! urlă el. Dați-ne bărcile de salvare! Puteți duce vasul unde doriți, noi coborîm!

Urquart își agită harponul.

— Ți-l dau pe ăsta dacă nu te întorci la postul tău. Ice Mother ne protejează, ai încredere!

— Ice Mother! Rorchenof scuipă pe jos. Sînteți nebuni toți patru! Noi vrem să ne întoarcem!

— Nu ne putem întoarce! strigă Urquart și începu să rîdă sălbatic. Nu-i loc să ne întoarcem în trecătoare, nostrom!

Roșcatul șef de echipaj își flutură amenințător pumnul în direcția harponierului.

— Atunci aruncați ancorele! Opriți nava și dați-ne bărcile ca să ne întoarcem acasă. Voi n-aveți decît să vă continuați drumul.

— Avem nevoie de voi ca să manevrăm corabia, explică Arflane pe un ton rezonabil.

— *Ați înnebunit* — ați înnebunit cu toții! urlă Rorchenof în culmea disperării. Ce s-a-ntîmplat cu această corabie?

Manfred Rorsefne se aplecă peste balustradă.

— Le-au lăsat nervii, asta-i tot, nostrom. Nu noi sîntem nebuni, dumneata ești pur și simplu isteric.

— Dar tălpicele trebuie reparate...

— Sînt de părere că nu, interveni Arflane, rînjind spre

Urquart și cuprinzînd-o pe după umeri pe Ulrica pentru a o sprijini în clipa cînd nava se clătină sub el.

Vîntul șuiera de-a lungul canionului, întinzînd atît de tare pînzele încît părea că dintr-o clipă într-alta avea să le smulgă din legături. *Ice Spirit* își continua goana prin trecătoare, canarisindu-se puternic, lipsind puțin să nu se lovească de pereții neregulați ai stîncilor.

Rorchenof se răsuci pe călcîie în tăcere, conducîndu-și oamenii sub punte.

Rorsefne se încruntă.

— Vom mai avea probleme cu ei, căpitane Arflane.

— Posibil. Arflane se apucă de balustradă cînd timonierul reuși cu greu să evite o stîncă la babord. Privi spre timonerie și le adresă cîteva cuvinte de îmbărbătare celor ce se luptau înăuntru cu cîrma. Aceștia îl priviră cu frică.

Cîteva clipe mai tîrziu, Rorchenof apăru din nou pe punte. Și el și oamenii săi agitau harpoane și cuțite.

— Nebunilor, urlă Arflane. Nu-i momentul să vă răzvrătiți. Corabia trebuie manevrată.

Rorchenof se adresă oamenilor de pe hobane:

— Strîngeți pînzele, băieți!

Scoase apoi un urlet și se dădu înapoi clătinîndu-se cu masivul harpon al lui Urquart înfipt în piept; se prăbuși pe punte și pentru un moment ceilalți se opriră, holbîndu-se cuprinși de groază la liderul lor muribund.

— Suficient, interveni Arflane. Înapoi la posturile voastre!

Corabia făcu o mișcare laterală bruscă și de undeva de jos se auzi un zăngănit cînd lanțurile de transmisie ale cîrmei nu reușiră să cupleze imediat tălpicele. Stîncile de gheață apărură brusc chiar lîngă ei și se îndepărtară de îndată ce timonierii obligară nava să-și schimbe direcția.

Marinarii se năpustiră zbierînd spre puntea de comandă. Arflane o apucă de umeri pe Ulrica, o împinse în timonerie și închizînd ușa după ea se întoarse tocmai la timp pentru a-i

vedea pe Urquart și Rorsefne sărind peste balustradă și luînd-o la fugă în jos.

Simțindu-se trădat, Arflane se pregăti să-i întîmpine pe răzvrătiți. Numai că era neînarmat.

Corabia părea în totalitate la discreția vîntului șuierător. Vîrtejuri de zăpadă biciuiau tachelajele și greementul, iar schoonerul se balansa pe tălpicele avariate. Arflane stătea singur pe puntea de comandă, în vreme ce marinarii răsculați începură să urce cu grijă pasarela. Konrad așteptă pînă ce primul om aproape că se aruncă asupra lui, îl izbi drept în față și smulgîndu-i cuțitul din mînă, îi zdrobi țeasta cu mînerul.

O pînză de zăpadă se întinse pe puntea de comandă înțepînd ochii oamenilor. Arflane zbiera ca un apucat, tăind și spintecînd în dreapta și-n stînga. Apoi, pe măsură ce marinarii se prăbușeau cu fețele însîngerate și brațele sfîrtecate, în spatele lor reapărură Urquart și Rorsefne.

Urquart își recuperase harponul iar Rorsefne era înarmat cu un arc și un cuțit. Cu sînge rece, începură să tragă în spatele răzvrătiților. Aceștia se răsuciră, derutați.

Corabia se clătină puternic. Rorsefne fu aruncat într-o parte; Urquart reuși cu greu să se prindă de o grijca. Cei mai mulți dintre marinari fură azvîrliți în toate direcțiile, iar Arflane alunecă în jos pe pasarelă; se apucă de balustradă, fără să lase să-i scape din mînă cuțitul.

Încă o dată corabia fu zguduită de o serie rapidă de șocuri. Arflane se ridică cu prețul unor mari eforturi; haina îi era ruptă și barba răvășită. Cu o mînă se ținea de balustradă, cu cealaltă gesticula spre marinari.

— Rorchenof v-a înșelat, urlă el. Acum vedeți și voi de ce trebuie să ieșim cît mai repede din trecătoare. Dacă n-o facem, corabia e sortită pieirii!

Un marinar își săltă cît putu mai sus capul, ochii sticlindu-i la fel de sălbatic ca cei ai lui Arflane.

— De ce? De ce, căpitane?

— Zăpada! Dacă sîntem prinși de viscol, devenim orbi și

neajutorați! Gheața desprinsă de pe stînci va bloca trecerea. Zăpada se va strînge în mormane și va face deplasarea imposibilă. Dacă nu ne va strivi, atunci vom rămîne împotmoliți!

Deasupra capului său, o pînză se smulse din ochiurile cu bolț și începu să fluture cu un bubuit asurzitor, izbindu-se de catarg. Urletul vîntului se înteți; corabia fu aruncată într-o parte spre stîncă, păru să rîcîie peretele înainte de a aluneca din nou spre mijlocul defileului.

— Dar dacă navigăm mai departe, ne izbim de stînci și vom fi omorîți! strigă alt marinar. Și ce cîștigăm cu asta?

Arflane rînji și-și desfăcu larg brațele; ochii îi scînteiau și haina i se răsucea ca un vîrtej în jurul trupului.

— O moarte rapidă în locul uneia chinuitoare — dacă avem cu adevărat ghinion. Dacă avem noroc în schimb, iar voi știți că eu sînt norocos, atunci pînă în zori ieșim de aici... și pînă la New York e cale doar de cîteva zile!

— *Erai* norocos, căpitane, replică marinarul. Dar se spune că nu mai ești cîtuși de puțin alesul lui Ice Mother... Se spune că te-ai întors împotriva voinței ei, Femeia...

Arflane rîse grosolan.

— Va trebui să aveți încredere în norocul meu. Este tot ce aveți. Jos armele, băieți.

— Fie ca vîntul să ne ducă prin trecătoare. E singura noastră șansă. Vocea îi aparținea lui Urquart.

Deși nu convinși pe deplin, oamenii începură să-și coboare armele.

— V-ați folosi mai bine timpul dacă vă urcați pe hobane și aveți grijă de pînze, urlă Manfred Rorsefne pentru a acoperi geamătul vîntului.

— Dar tălpicele... începu un marinar.

— Ne batem noi capul cu ele, declară Arflane. Înapoi la lucru, băieți. Vă promit că odată ieșiți din trecătoare, nu voi lua nici o măsură împotriva voastră. Trebuie să muncim împreună... ori să murim împreună!

Marinarii începură să se risipească, cu fețele niște măști ale

fricii și îndoielii.

Ulrica se strecură cu greu pe ușa timonericei și de-a lungul punții înclinată periculos, ca să se încleștеze strîns de brațul lui Arflane. Vîntul îi biciuia hainele și zăpada îi irita fața.

— Ești sigur că oamenii se înșeală? N-ar fi bine...?

Konrad rînji și ridică din umeri.

— N-are nici o importanță, Ulrica. Du-te jos și odihnește-te cît mai poți. Vin și eu mai tîrziu. Corabia se apleacă din nou într-o parte și el alunecă pe podea, luptîndu-se din răsputeri să se întoarcă lîngă ea și să o ajute să urce pe punte.

După ce o văzu în siguranță, începu să-și croiască drum spre pravă, aplecat să înfrunte vîntul; zăpada îi biciuia fața, orbindu-l pe jumătate. Ajuns la pravă, încercă să scruteze terenul din fața sa, dar nu distinse decît crîmpeie de stîncă de ambele părți; corabia se clătina și se răsucea tot mai mult pe tălpicele avariate. Se sui pe bompres și se întinse pe el, agățîndu-se cu o mînă de funia velastraiului; cu cealaltă, mîngîie ușor uriașele țeste ale balenelor, apăsîndu-și degetele pe contururile craniilor, orbitelor și fălcilor rînjite, ca și cum acestea i-ar fi putut transmite într-un anume fel vigoarea pe care ele o posedaseră odinioară.

Nu mai ningea atît de puternic și drept în față văzu siluetele negre ale blocurilor de gheață. Păreau să se unească — ca și cum bazele lor s-ar fi deplasat, încercînd să prindă în capcană corabia. Era pur și simplu o iluzie, dar una tulburătoare.

Și brusc își dădu seama ce se întîmpla de fapt. Trecătoarea se îngusta cu adevărat în acel punct. Probabil că stîncile alunecaseră, iar trecerea devenise în prezent o simplă crăpătură.

Ice Spirit nu avea să reușească să se strecoare prin ea.

Se răsuci disperat pe bompres, conștient numai de corabia canarisită ce nu-și micșora de loc viteza, coborî și se împletici de-a curmezișul punții pînă ce ajunse la garnitura de etanșare a pivotului de direcție; apucînd ciocanul greu începu să lovească în boltul dispozitivului de siguranță. Urquart se răsuci spre el și Arflane zbieră:

— Aruncă ancorele! Pentru numele lui Ice Mother, omule, aruncă ancorele!

Urquart se avîntă înapoi pe punte. Adunînd oamenii, îi trimise să scoată buloanele ce mențineau ridicate lamele masivelor ancore.

Cu inima cît un purice, Arflane își ridică privirea. Erau prea aproape de porțiunea de drum îngustat; puțin probabil să mai existe vreo șansă de a salva corabia.

Boltul se deplasa. Mișcîndu-și cu frenezie brațele, lovea necontenit cu ciocanul.

Brusc dispozitivul se eliberă. Se auzi un scîrțîit în clipa cînd tălpicele se răsuciră spre interior, acționînd ca niște pluguri; nava începu să se rotească și să se zguduie violent.

Arflane o luă la fugă pe punte; făcuse tot ce se putea — acum singura sa grijă era salvarea Ulricăi.

Ajunse în cabină tocmai cînd vasul sălta, pradă parcă unui orgasm monstruos. Ulrica era înăuntru, iar lîngă ea soțul ei.

— L-am eliberat, zise ea.

Arflane mormăi:

— Haideți sus pe punte. Sînt puține șanse ca vreunul din noi să supraviețuiască la ceea ce urmează.

O izbitură violentă; zguduirile navei se potoliră treptat, încetînd complet cînd masivele ancore se prinseră în gheață, oprindu-i înaintarea.

Cățărîndu-se pe punte, Arflane văzu cu uimire că se aflau doar la zece iarzi de punctul în care corabia s-ar fi izbit de pereții stîncilor sau ar fi fost zdrobită între ei.

Și totuși mișcarea lui *Ice Spirit* nu încetase.

Enormul schooner începu să se răstoarne încet, în clipa cînd tălpicele de la bord cedară complet sub solicitare, frîngîndu-se în bucăți cu pocnituri stridente. Corabia se prăbuși într-o parte cu un vuiet îngrozitor, răsucindu-se pe măsură ce velele prindeau vîntul și azvîrlindu-și grămadă echipajul în balustrada babordului.

Arflane o înșfăcă pe Ulrica și își înfășură o frînghie în jurul

mîinii.

Singura sa preocupare era să părăsească corabia, salvîndu-se ámîndoi. Se lăsă să lunece pe frînghie și sări pe gheața dură, trăgînd femeia, în ciuda vîntului, cît mai departe de navă. Prin viscol distingea vag stîncile și silueta masivă a schoonerului.

Îl auzi zdrobindu-se de un perete al trecerii. Apoi mai auzi un alt zgomot — cel al unei bucăți de gheață care, desprinsă de undeva de sus, aluneca la vale.

Reuși în cele din urmă să găsească un adăpost temporar: o proeminență lîngă peretele cel mai îndepărtat al pasului. Gîfîind, se opri și privi înapoi spre corabia sfărîmată. Nu-și putea da seama în nici un chip dacă ceilalți reușiseră să sară; cînd pînza de zăpadă se destrăma din cînd în cînd, transformîndu-se în vîrtejuri, vedea cîte o figură singuratecă materializîndu-se lîngă balustradă. O singură dată o voce răzbătu pînă la el prin vîntul năpraznic. Semăna cu cea a lui Ulsenn.

— *A dorit această epavă! A dorit-o!*

Era ca țipătul fără de sens al unei păsări. După care vîntul își intensifică șuieratul, înăbușind-o cu totul în clipa cînd o imensă avalanșă de gheață se prăvăli peste corabie.

Cei doi se înghesuiră unul în altul sub proeminență, privind cum *Ice Spirit* era zdrobit de uriașele blocuri, zvîrcolindu-se precum o creatură muribundă, cu carena sfărîmată și catargele rupte, desfăcîndu-se în bucăți mai repede decît și-ar fi putut închipui vreodată Arflane, descompunîndu-se într-un nor de așchii de gheață și zvîrlind zăpada în sus, spre enormii pereți crestați ai munților de gheață.

În timp ce privea, Arflane începu să plîngă, ca și cum distrugerea corăbiei semnifica sfîrșitul tuturor speranțelor. O atrase pe Ulrica spre el și o cuprinse în brațe mai mult spre a se consola pe sine însuși decît pentru a-și liniști iubita.

22

Ultima călătorie

Dimineața ninsoarea se oprise, dar cerul era înnorat și cenușiu deasupra piscurilor întunecate ale ghețarilor. Furtuna se potolise de îndată ce *Ice Spirit* fusese sfărîmat, ca și cum distrugerea corăbiei constituise singurul ei scop.

Traversînd mormanele neuniforme de gheață și zăpadă pentru a se îndrepta spre locul unde trecătoarea se îngusta și unde se odihnea mare parte din epavă, Arflane și Ulrica îi întîlniră pe Rorsefne și Ulsenn. Nici unul nu era grav rănit, în schimb erau extenuați iar hainele le erau sfîșiate. Cîțiva marinari stăteau lîngă grămada de sticlă fibroasă și metal, de parcă ar fi sperat că vasul s-ar fi putut reface singur în chip magic. Urquart, aflat realmente în interiorul epavei, se mișca precum o cioară printre mortăciuni.

Era o zi friguroasă și sumbră; tremurau cu toții, aburii produși de răsuflările lor rămînînd parcă în aer, albi și denși. Privind în jur, nu vedeau decît corpuri ciopîrțite; cea mai mare parte a marinarilor fuseseră uciși, iar cei șapte supraviețuitori îl priveau cu o mutră acră pe Arflane, punînd dezastrul pe seama imprudenței sale.

Atitudinea lui Ulsenn față de Arflane și Ulrica era distantă și neutră. Se mulțumi doar să-i salute din cap în timp ce mergeau împreună spre epavă. Rorsefne zîmbea și fredona pentru sine o melodie, ca și cînd ar fi gustat o glumă bună.

Arflane se întoarse spre el, arătînd cu degetul spre îngusta

deschizătură dintre stînci.

— Nu era pe hartă, nu-i așa? Vorbi tare, în defensivă — atît spre folosul marinarilor cît și al celorlalți.

— Nici măcar o mențione, încuviință Rorsefne zîmbind precum un actor amuzat de felul cum își rostea propriile replici. Stîncile trebuie să se fi deplasat între timp. Am auzit de astfel de întîmplări. Ce facem acum, căpitane? Nici o barcă de salvare n-a rămas întreagă. Cum ne întoarcem acasă?

Arflane îi aruncă o privire cruntă.

— Acasă?

— Vrei să spui că ne continuăm drumul? întrebă cu o voce voalată Ulsenn.

— E lucrul cel mai înțelept pe care-l putem face, replică Arflane. Pînă la New York mai sînt doar vreo cincizeci de mile, în timp ce pînă acasă cîteva mii...

Urquart ridică în sus cîteva bucăți mari de fildeș, provenind evident din capacele rupte ale bocaporților.

— Schiuri, explică el. Cu ele am putea ajunge la New York într-o săptămînă, sau chiar mai puțin.

Rorsefne rîse.

— Ești neobosit ! Sînt de partea ta, căpitane!

Ceilalți nu scoaseră nici un cuvînt; nu mai era nimic altceva de adăugat.

După două zile, traversaseră trecătoarea și începură călătoria pe întinderea nesfîrșită de gheață din spatele lanțului de ghețari. Vremea era în continuare nefavorabilă; zăpada cădea sporadic, iar frigul le pătrunsese pînă-n măduva oaselor. Bucăți de fildeș recuperate din epavă le serveau drept schiuri, iar harpoanele drept bețe; în spate fiecare ducea ranițe cu provizii.

Erau peste măsură de osteniți și vorbeau între ei extrem de rar, chiar și pe durata popasurilor. Urmau un curs calculat cu ajutorul unei mici busole găsită de Manfred Rorsefne printre lucrurile împrăștiate din fostul său cufăr de călătorie.

Pentru Arflane spațiul nu devenise decît o eternă cîmpie albă, iar timpul înremenise. Fața, mîinile și picioarele îi erau arse de ger, barba i se acoperise cu particule de gheață, ochii îi erau roșii și afundați în orbite. Înainta mecanic pe schiuri, urmat de toți ceilalți ce se mișcau și ei ca niște automate. Gîndeau doar atunci cînd își aduceau aminte să mănînce și să se protejeze cît puteau mai bine de ger; vorbirea se transformase în monosilabe — și aceasta numai cînd unul din ei se hotăra să se oprească sau să schimbe direcția.

Din obișnuință, Arflane stătea împreună cu Ulrica, însă nici unul nu mai simțea nimic pentru celălalt.

În aceste condiții ar fi fost posibil ca drumul să se prelungească la nesfîrșit, pînă ce aveau să moară unul cîte unul — și bineînțeles, fără să mai descopere vreodată New York-ul. Chiar și moartea le-ar fi părut doar o trecere treptată de la o stare de lucruri la alta, întrucît frigul era atît de cumplit încît nu mai simțeau nici măcar durerea. Doi dintre marinari muriră; ceilalți îi lăsară acolo unde căzuseră. Singurul care nu părea afectat de oboseală era Urquart. După moartea marinarilor, făcu asupra lor semnul lui Ice Mother înainte să pornească mai departe.

Nici unul nu-și dăduse seama că busola era dereglată și că de fapt se deplasau pe imensa întindere albă pe o traiectorie curbă, departe de presupusa amplasare a New York-ului.

Barbarii semănau în general cu cei ce-i atacaseră după uciderea balenelor. Toți erau îmbrăcați în blănuri albe și încălecau niște creaturi albe cu înfățișare de urs. Își pregătiseră deja săbiile și sulițele, în timp ce-și struneau animalele ca să blocheze înaintarea micului grup.

De-abia atunci îi zări Arflane. Se înălță în schiuri, scrutînd cu ochii săi roșii fețele rînjite, cu trăsături de vultur, ale călăreților. Cu un aer obosit își ridică harponul în poziție de apărare, dar greutatea lui era prea mare pentru puterile sale secate.

Urquart fu acela care scoase brusc un urlet și lansă un

harpon, apoi și celălalt, trăgîndu-și simultan cuțitul din teaca de pe umăr; doi barbari se prăbușiră din șei.

Conducătorul lor lătră un ordin, făcîndu-le semn cu mîna; aceștia se năpustiră asupra grupului cu sulițele ridicate. Arflane își împinse înainte harponul pentru a o apăra pe Ulrica, însă fu aruncat înapoi de o lovitură sălbatică peste față și-și pierdu echilibrul. Urmă o nouă lovitură — de această dată la cap — și-și pierdu cunoștința.

23

Ritualurile lui Ice Mother

Ca urmare a loviturii primite, capul îl durea și fața i se contracta spasmodic. Încheieturile mîinilor îi erau legate la spate. Arflane zăcea pe gheață într-o poziție incomodă. Deschise ochii și distinse tabăra barbarilor.

Corturile din piei uscate de animale erau întinse pe cadre rigide de os; animalele de călărie se aflau într-un țarc amplasat pe o latură a taberei. Printre corturi se mișcau cîteva femei. În mod evident, locul respectiv nu constituia așezarea lor permanentă; Arflane știa că cei mai mulți barbari erau nomazi. Oamenii stăteau grupați în jurul conducătorului, personajul pe care-l văzuse mai devreme Arflane. Individul vorbea și arunca priviri înspre prizonierii ce fuseseră legați împreună și care zăceau răstigniți pe gheață. Întorcîndu-și capul, Arflane văzu cu ușurare că Ulrica era teafără; ea îi zîmbi slab. Tot acolo se mai găseau și Manfred Rorsefne, Janek Ulsenn cu ochii complet închiși, și încă trei marinari, privindu-i fix pe barbari cu niște expresii jalnice întipărite pe chipuri.

Nici urmă de Urquart; confuz Arflane se întrebă dacă nu cumva îl omorîseră. După cîteva momente îl văzu însă apărînd dintr-un cort, însoțit de un om obez și scund și îndreptîndu-se cu pași mari spre grupul principal. Într-un fel sau altul, Urquart părea să le fi cîștigat încrederea. Arflane se simți ușurat; cu puțin noroc, harponierul avea să găsească o cale să-i elibereze.

Conducătorul barbarilor, un tînăr chipeș, cu pielea cafenie, cu nasul coroiat și cu niște ochi inteligenți și aroganți, gesticulă spre Urquart în timp ce acesta străbătea mulțimea alături de individul mic de statură. Urquart începu să vorbească. Arflane deduse că harponierul pleda pentru viețile prietenilor săi și se minună cum de reușise Lance-Lungă să intre în grațiile nomazilor. Cu siguranță că înălțimea sa neobișnuită și înfățișarea sa primitivă îi impresionase la fel de mult ca pe toți ceilalți care-l întîlniseră vreodată. În plus, fusese singurul ce îi atacase pe barbari; probabil îi admiraseră curajul. Indiferent de motiv, nu mai exista nici o îndoială că ascultau gravi, în vreme ce harponierul vorbea, fluturîndu-și arma în direcția captivilor.

În cele din urmă, trei dintre ei — conducătorul, obezul și Urquart — se îndepărtară de ceilalți luptători și se apropiară de Arflane și de restul grupului.

Tînărul conducător era îmbrăcat de sus pînă jos într-o blană fină, albă; pe cap purta un capișon. Era proaspăt ras și pășea sprinten, cu spatele țeapăn și cu mîna-i încleștată pe mînerul sabiei de os. Grăsanul purta o blană roșcată pe care Arflane nu reuși s-o identifice; se trase de mustățile lungi și unsuroase, încruntîndu-se gînditor. Fața lui Urquart era lipsită de orice expresie.

Conducătorul se opri în fața lui Arflane și-și puse mîinile în șolduri.

— Ha! Ha! Vă îndreptați spre nord, ca și noi, eh? Sînteți de colo, de undeva din spatele munților, zise el arătînd cu degetul spre sud. Vorbea cu un accent ciudat, cîntat.

— Da, încuviință Arflane, pronunțînd cu greu cuvintele din cauza buzelor tumefiate. Am avut o corabie — a naufragiat. Îl privi cu prudență pe tînăr, neștiind ce-i spusese Urquart.

— Sania mare cu blănuri pe stîlpi. Am văzut-o, cu multe zile în urmă. Într-adevăr... Tînărul zîmbi și-i adresă lui Arflane o privire rapidă și inteligentă. Sînt multe — pe vîrful unui deal mare — la o distanță de multe luni, eh?

— Cunoști platoul celor Opt Orașe? Arflane era surprins

Aruncă o privire spre Urquart, însă expresia acestuia era înghețată. Sprijinit în harpon, privea fix în depărtare.

— Noi sîntem de undeva mult mai la sud decît tine, prietene, rînji conducătorul barbarilor. Lucrurile devin prea blînde pe acolo. Gheața dispare și sub ea se află ceva nenatural și moale. Am venit în nord, unde lucrurile mai sînt încă normale. Sînt Donal de Kamfor și acesta este tribul meu.

— Arflane din Brershill, replică el ceremonios, încă derutat, neștiind cîte le dezvăluise Urquart în cursul întîlnirii.

— Chiar se topește gheața mai la sud? Manfred Rorsefne vorbi pentru prima dată. Dispare cu totul?

— Așa-i, încuviință din cap Donal of Kamfor. Nimeni nu poate trăi acolo. Făcu un gest cu mîna. Lucruri... sînt împinse în sus... din acel material moale. Rău. Clătină din cap și-și scărpină fața.

Arflane simți cum îi vine rău la auzul cuvintelor. Donal rîse îndreptîndu-și spre el degetul.

— Ha! Ha! Și dumneata le urăști! Încotro vă îndreptați?

Arflane încercă din nou să obțină vreun semn de la Urquart, dar acesta refuză chiar să-l privească în ochi. Nu era nimic de cîștigat din păstrarea secretului destinației lor, și poate adevărul aprindea imaginația barbarului.

— Spre New York.

Donal păru uluit.

— Spre curtea lui Ice Mother? Cu siguranță că nimănui nu-i este permis a...

Urquart făcu un gest spre Arflane.

— El e acela. E alesul lui Ice Mother. Ți-am spus că unuia dintre noi îi este sortit s-o întîlnească și să ne pledeze cauza. Ea îl ajută să ajungă acolo. Cînd o va face, topirea gheții va înceta.

Acum Arflane ghici cum de reușise Urquart să-i convingă pe barbari. Erau fără îndoială mult mai superstițioși decît vînătorii de balene din cele Opt Orașe. Totuși, se vedea că Donal nu se lăsa ușor tras pe sfoară. Îl lovi cu cotul pe grăsan.

— Facem ceea ce a zis acest Urquart ca să verificăm adevărul, eh? întrebă el.

Grăsanul își mușcă buza inferioară privindu-l posomorît pe Arflane.

— Eu sînt preotul, murmură el drept răspuns. Eu decid.

Donal ridică din umeri și făcu un pas înapoi.

Preotul își îndreptă atenția la început spre Ulrica, apoi spre Manfred Rorsefne. Aruncă o privire marinarilor și lui Janek Ulsenn și începu să se tragă iarăși de mustață. Apropiindu-se de Urquart, îl atinse cu un deget pe braț.

— Ei sînt cei doi, eh? zise el, arătînd înspre Ulrica și Rorsefne.

Urquart aprobă din cap.

— Bună marfă, declară preotul. Ai avut dreptate.

— Aparțin ramurii celor mai de vază conducători din cele Opt Orașe. Nu există stirpe mai bună — și sînt propriile mele rude de sînge. Vorbea aproape cu mîndrie. Totul va fi pe placul lui Ice Mother și ne va purta noroc. Arflane ne va conduce la New York unde vom fi binevenîți.

— Ce tot vorbești, Urquart? întrebă neliniștit Arflane. Ce învoială ai făcut cu ei?

Urquart începu să zîmbească.

— Una care ne va rezolva toate problemele. Acum ambiția mea poate fi satisfăcută, Ice Mother calmată, iar povara ce te apasă va fi îndepărtată. În plus, cîștigăm ajutorul și prietenia acestor oameni. E posibil, în sfîrșit, să fac ceea ce am plănuit în toți acești ani. Ochii săi sălbatici ardeau cu o flacără tulburătoare. I-am fost credincios lui Ice Mother. Am slujit-o și m-am rugat Ei. Ea te-a trimis — și tu m-ai ajutat. Acum Ea îmi dă dreptul. Și eu, la rîndul meu, i-l ofer pe Acela al Ei.

Arflane se cutremură. Vocea celuilalt era rece, calmă și cumplită.

— Ce vrei să spui? Cum te-am ajutat?

— Ai salvat viețile celor din clanul Rorsefne — tatăl meu, fiica și nepotul lui.

— De aceea te-ai împrietenit cu mine. Credeam...

— Ți-am ghicit destinul. Mi-am dat seama că ești slujitorul lui Ice Mother, deși la început n-o știai nici tu însuți. Urquart își dădu gluga pe spate, dezvelindu-și părul bizar și cercei de os. Le-ai salvat viețile, Konrad Arflane, așa încît să le am la dispoziție după propriul meu plac. A sosit timpul să mă răzbun pe progeniturile tatălui meu. Regret doar faptul că nu-i și el aici.

Arflane își aduse aminte de funeraliile din Friesgalt și de ciudata comportare a lui Urquart, cînd acesta aruncase atît de brutal blocul de gheață pe coșciugul bătrînului Pyotr Rorsefne.

— De ce-l urăști?

— A încercat să mă ucidă. Vocea lui Urquart era distantă, iar privirea pierdută în depărtare. Mama mea a fost soția unui hangiu — și amanta lui Rorsefne. Cînd m-a dus la el cerîndu-i să mă protejeze, cum spunea obiceiul, a dat ordin servitorilor să mă abandoneze în voia soartei undeva pe gheață. Ea însăși mi-a spus povestea mult mai tîrziu. Am fost găsit de echipajul unui bric ce se ocupa cu vînătoarea de balene și am devenit mascota lor. Povestea a circulat prin taverne și a ajuns la urechile mamei mele, care și-a dat seama ce anume se întîmplase de fapt. M-a căutat și în cele din urmă m-a găsit — după ce împlinisem șaisprezece ani. De atunci pun la cale răzbunarea împotriva întregii familii Rorsefne. Au trecut mai mult de douăzeci de ani din clipa aceea. Sînt un copil al gheții, un favorit al lui Ice Mother. Dovada că-i așa, stă faptul că mai trăiesc și astăzi. Ochii lui Urquart străluceau tot mai puternic.

— Asta le-ai spus acestor oameni ca să-i determini să te-asculte! șuieră Arflane, încercînd rezistența curelelor ce-i imobilizau încheieturile mîinilor. Erau însă bine strînse.

Ignorîndu-l pe Arflane, Urquart făcu cîțiva pași înainte și scoțînd din teacă lungul său cuțit, se aplecă să taie legăturile Ulricăi și ale lui Manfred. Ulrica zăcea nemișcată, cu fața palidă și cu o expresie de uluire și groază în ochi. Chiar și fața

lui Manfred se întunecase. Nici unul nu schiță vreun gest de a se ridica.

Întinzînd mîna, Urquart săltă în picioare femeia care tremura toată, apoi băgîndu-și în teacă cuțitul, îl apucă pe Rorsefne de poalele hainei sale sfîșiate. Manfred rămase drept și nemișcat, într-o atitudine demnă. Ceva se mișcă în spatele lui Konrad. Întoarse capul și văzu că mîinile lui Ulsenn erau libere. Tăind legăturile celor doi, Urquart îl eliberase fără să vrea. Donal arătă cu degetul în tăcere spre Ulsenn, dar Urquart ridică disprețuitor din umeri.

— Nu va întreprinde nimic.

Arflane se holba neîncrezător la cumplitul harponier.

— Urquart, ți-ai pierdut mințile. Nu-i poți ucide!

— Ba bine că nu, replică calm Urquart.

— Trebuie s-o facă, adăugă grăsanul preot. Așa cere înțelegerea încheiată. Am avut ghinion la vînătoare și ne trebuie un sacrificiu în cinstea lui Ice Mother. Sacrificatul trebuie să fie cineva de stirpe aleasă. Zîmbi sardonic și-l arătă cu degetul pe Donal. De ăsta avem nevoie — e tot ce ne-a mai rămas. Dacă Urquart duce la îndeplinire ritualul, atunci voi sînteți liberi să mergeți unde vreți. Dacă doriți, venim și noi cu voi.

— E nebun! Arflane încercă cu disperare să se ridice în picioare. Ura i-a încețoșat mintea!

— Nu cred că-i așa, răspunse liniștit preotul. Și chiar dacă ar fi, pentru noi n-are nici o importanță. Cei doi vor muri, dumneata nu. Ar trebui să fii recunoscător.

Arflane se zbătea neputincios pe gheață; se ridică pe jumătate, apoi se prăbuși din nou.

Donal îi întoarse spatele ridicînd din umeri, și se îndepărtă urmat de preotul care-i împingea înaintea sa pe Ulrica și pe Manfred Rorsefne. Ultimul venea Urquart. Ulrica îi aruncă o privire lui Arflane. Expresia de teroare îi dispăruse din ochi, fiind înlocuită de una de un teribil fatalism.

— Ulrica! strigă Konrad.

Urquart spuse fără a-l privi pe Arflane.

— Sînt pe punctul să îți tai legăturile. Îți plătesc datoria pe care o am față de tine — te eliberez!

Arflane urmărea în tăcere pregătirile barbarilor pentru ritual; ridicarea unor cadre de os și legarea captivilor pe ele, așa încît să fie imobilizați cu puțin deasupra gheții, cu mîinile și picioarele desfăcute. Urquart spintecă cu o mînă de expert hainele lui Manfred — ca și cum ar fi jupuit o focă — pînă ce tînărul rămase gol. Într-un anume fel constituia o faptă milostivă, frigul urmînd să-l paralizeze foarte repede. Arflane se cutremură în clipa cînd Urquart se apropie de Ulrica și începu aceeași operațiune; curînd și ea rămase goală.

Arflane își epuizase forțele încercînd să se ridice în picioare. Dar chiar dacă ar fi reușit, tot n-ar fi putut să facă nimic, încheieturile mîinilor fiindu-i strîns legate cu curele. În plus, drept precauție, doi paznici fuseseră postați în apropierea sa.

Urmări plin de groază cum Urquart își proptește cuțitul lîngă testiculele lui Manfred Rorsefne; auzi urletul de durere al acestuia în clipa în care Urquart îi reteză bărbăția. Sîngele începu să șiroiască pe coapsele tînărului și Rorsefne se prăbuși înainte, cu capul atîrnînd inert în piept. Cu mîinile înroșite de sînge, Urquart își flutură în aer trofeul înainte de a-l arunca. Arflane își aduse aminte de vechile obiceiuri sălbatice ale propriului său popor, însă un astfel de ritual nu mai fusese practicat de secole.

— Urquart! Nu! zbieră Arflane cînd harponierul se îndreptă spre Ulrica Nu!

Celălalt nu părea să-l fi auzit. Toată atenția sa era îndreptată spre Ulrica care, cu ochii nebuni de frică, încerca fără succes să se retragă din fața cuțitului ce-i amenința sînii.

Apoi Arflane zări o siluetă sărind lîngă el, smulgînd o suliță din mîna unui paznic și străpungîndu-l cu ea. Figura se răsuci cu rapiditate să taie legăturile lui Arflane cu vîrful ascuțit, în timp ce celălalt paznic se întorcea uluit. Însă Arflane era deja în picioare, degetele sale încleștînd gîtul omului și rupîndu-i-l

cu o mișcare fulgerătoare.

Ulsenn rămase gîfîind lîngă Arflane, nehotărît ce să facă cu sulița însîngerată. Ridicînd-o pe cealaltă, scăpată de paznic, Arflane se repezi spre Urquart. Nimeni nu observase ce se întîmplase.

În clipa următoare preotul scoase un strigăt din locul unde se afla și arătă cu degetul spre Arflane. Cîțiva barbari se aruncară spre el, dar Donal îi opri. Urquart se răsuci cu o expresie de surprindere în privire și dădu cu ochii de Arflane.

Arflane se repezi asupra lui cu sulița, însă harponierul făcu un pas lateral și lovitura nu-și atinse ținta. Sulița fu cît pe-aici să se înfigă în corpul Ulricăi. Ținînd cuțitul ridicat, Urquart respira din greu; capul i se răsuci spre locul unde zăcea aruncat masivul său harpon, pregătit pentru a-i termina definitiv pe cei doi după săvîrșirea ritualului.

Arflane lovi dezordonat cu sulița, atingîndu-l pe Urquart în braț. Acesta încă nu se mișca, deși buzele păreau să rostească o întrebare mută.

Arflane alergă spre locul unde zăcea harponul aducător de moarte și-l ridică de jos.

Urquart îi urmărea mușcările, clătinînd incredul din cap.

— Arflane...?

Apucînd arma cu amîndouă mîinile, Arflane o împlîntă în pieptul masiv al lui Lance-Lungă. Urquart căscă gura respirînd cu greutate și apucînd de mîner, încercă să-și scoată harponul din trup.

— Arflane, gîfîi el. Arflane. Nebun ce ești! Ai ucis tot ce... Se dădu înapoi, ochii împăienjeniți de durere holbîndu-se încă neîncrezători; lui Arflane i se păru că omorîndu-l pe Urquart, distrusese tot ceea ce considerase vreodată a fi de valoare.

Harponierul gemu; ornamentele de fildeș zăngăneau în timp ce corpul îi era cuprins de spasme. Căzu pe o parte, încercă să se ridice, apoi se prăbuși mort pe gheață.

Arflane se răsuci să-i înfrunte pe barbari, dar nici unul nu se mișca din loc. Preotul se încruntă șovăitor.

Ulsenn se repezi înainte.

— Doi! strigă el. Doi de stirpe nobilă. Urquart era vărul tînărului și fratele femeii!

Barbarii murmurară privind întrebători spre preot și conducător. Donal se ridică, frecîndu-și bărbia proaspăt rasă.

— Da. Doi sînt doi. Cinstit. În plus, ne-am distrat mai bine așa. Rîse ușor. Eliberați femeia. Îngrijiți bărbatul dacă mai trăiește. Mîine ne îndreptăm spre reședința lui Ice Mother!

Ulrica plînse ca un copil în timp ce îi erau tăiate legăturile ce o țintuiseră de cadrul de os. Arflane o cuprinse blînd în brațe și o înveli în blănurile sfîșiate. Se simțea ciudat de calm trecînd prin fața corpului înțepenit al lui Urquart și îndreptîndu-se spre cortul unde îi conducea preotul. Era urmat de Ulsenn care purta corpul fără cunoștință al lui Manfred Rorsefne.

După ce Ulrica adormi și rana lui Manfred Rorsefne fu legată sumar, Arflane și Janck Ulsenn rămaseră împreună în aerul închis al cortului. Se făcuse noapte, dar nici unul nu încercă să se odihnească. Meditau asupra legăturii create între ei în decursul ultimelor ore – deși în adîncul inimilor știau că ea nu putea să dureze prea mult timp.

24

New York

Două săptămîni le trebui să ajungă la New York, răstimp în care Manfred Rorsefne — al cărui sistem nervos se dovedi incapabil să reziste șocului — muri liniștit și fu îngropat în gheață. Konrad Arflane, Ulrica și Janek Ulsenn călătoreau în grup împreună cu Donal și preotul cel gras; cei trei învățaseră să călărească fără probleme ursii uriași. Se deplasau încet, barbarii luîndu-și cu ei corturile și femeile. Vremea era surprinzător de bună.

Zărind turnurile zvelte ale New York-ului, se opriră uluiți. Arflane simți că Pyotr Rorsefne fusese extrem de imprecis în descrierea lor. Erau măgnifice și străluceau.

Călăreții se opriră răzlețiți; ursii zgîrîiau nervoși gheața, percepînd parcă sentimentele diverse încercate de stăpînii lor în fața orașului de metal, sticlă și piatră, înălțat pînă la nori. Turnurile scăpărau; mile și mile de gheață strălucitoare reflectau schimbătoarele lor culori. Arflane își aminti legenda și se întrebă cît de înalte trebuiau ele să fi fost în realitate, dacă se întindeau la fel de mult sub gheață precum deasupra ei. Și totuși, în sinea lui era neliniștit — de ce, nu știa. Poate că, la urma urmei, nu dorea să cunoască adevărul. Poate că nu dorea s-o întîlnească pe Ice Mother pentru că păcătuise de prea multe ori împotriva Ei pe durata călătoriei.

— Ei bine, exclamă prompt Donal. Să mergem mai departe.

Porniră încet spre orașul cu nenumărate ferestre ce străpungea gheața cîmpiei. Pe măsură ce se apropiau, Arflane realiză ce anume îl tulburase. O căldură artificială radia din acel loc, o căldură capabilă să topească gheața. Cu siguranță acesta nu putea fi orașul lui Ice Mother! Acum o simțeau cu toții și se priveau posomorîți. Se opriră din nou. În fața lor se ridica orașul, simbolizînd toate visurile și speranțele lor — iar el luase brusc forma unei amenințări subtile.

— Nu-mi place deloc, mîrîi Donal. Căldura asta... e mult mai cumplită decît cea care venea din sud.

Arflane încuviință din cap.

— Dar cum de e așa de cald? De ce nu s-a topit gheața?

— Să ne întoarcem, spuse Ulsenn. Știam că va fi o prostie să venim aici.

Instinctiv, Arflane fu de acord; însă el pornise pentru a ajunge la New York. Făgăduise să accepte orice credință i-ar fi oferit orașul. Așa încît trebuia să meargă mai departe; omorîse oameni și distrusese o corabie ca să ajungă aici și acum, la mai puțin de o milă depărtare, nu avea voie să se întoarcă. Clătină din cap și-și îndemnă ursul. Din spatele său se ridică un murmur.

Înălțîndu-și mîna, arătă spre semețele turnuri.

— Haideți, să mergem s-o salutăm pe Ice Mother!

Animalul porni în goană; în urma sa, barbarii mărir și ei fuleul pînă ce cu toții galopau spre imensul oraș într-o șarjă sălbatică, pe jumătate isterică, rîndurile lor rupîndu-se și alungindu-se, țipetele cu care se încurajau reciproc găsindu-și ecoul printre turnuri. Gluga Ulricăi fu smulsă de vînt; părul despletit îi flutura pe spate, în timp ce se agăța cu toate puterile de șa. Arflane rînji; barba i se răsfira în vînt. Chipul lui Ulsenn era imobil; stătea aplecat în șa, de parcă ar fi mers la moarte.

Turnurile erau strîns grupate unele lîngă celelalte, spațiul dintre cele situate la exterior abia permițîndu-le să pătrundă în oraș. Odată ajunși în marea pădure de metal și sticlă, înțeleseră că era ceva mult mai artificial cu acel loc decît căldura care emana dinăuntru.

Labele ursului alunecară pe suprafața de dedesubt, iar Arflane strigă uimit:

— Dar asta nu-i gheață!

Materialul fusese cu șiretenie confecționat pentru a simula gheața în cel mai mic detaliu; stînd însă pe el, se putea observa deosebirea. Privind în jos, se distingeau formele nedeslușite ale turnurilor ce coborau adînc, tot mai adînc în întuneric.

Donal urlă:

— Ne-ai indus în eroare, Arflane!

Brusca revelație îl șocase pe Arflane la fel de mult ca și pe ceilalți. Scutură din cap.

Ulsenn își îmboldi înainte ursul și-și flutură pumnul sub nasul lui Arflane.

— Ne-ai atras într-o capcană! Am știut de la început!

— M-am conformat hărții lui Pyotr Rorsefne — asta a fost tot!

— Locul ăsta e nefast, spuse ferm preotul. O simțim cu toții. Nu mai contează cum am fost înșelați, trebuie să plecăm de aici cît mai putem.

Arflane împărtășeq sentimentele preotului. Ura atmosfera orașului.

Se așteptase să o găsească pe Ice Mother și în loc găsise ceva ce părea să întruchipeze tot ceea ce i se opunea.

— Foarte bine, declară el. Ne întoarcem. Dar chiar pe cînd rostea cuvintele, își dădu seama că terenul de sub ei se deplasa în jos; întreaga cîmpie se scufunda încet sub nivelul gheții înconjurătoare. Cei aflați la margine reușiră să-și îmboldească greoaiele animale și să scape; cei mai mulți fură însă cuprinși de panică pe măsură ce orașul cobora treptat în ceea ce părea să reprezinte un uriaș puț săpat în gheață. Umbrele aruncate de marginile sale enorme cădeau asupra grupului înspăimîntat.

Arflane surprinse felul în care Donal și Ulsenn îl priveau fix și realiză că el urma să constituie țapul ispășitor.

— Ulrica, strigă el, întorcîndu-și ursul pentru a se afunda în grămada de turnuri; femeia se ținea aproape de el. Lumina se micșoră treptat, în timp ce ei galopau prin labirintul întortocheat; în spatele lor se auzeau barbarii, conduși de Ulsenn și Donal, căutîndu-i. Instinctiv Konrad știu că, în panica care-i cuprinsese, aveau să-l măcelărească — probabil și pe Ulrica; trebuia deci să-i țină cît mai departe. Avea de înfruntat două pericole, și amîndouă păreau insurmontabile. Nu putea spera să-i învingă pe barbari, și nu putea să oprească scufundarea orașului.

Într-unul din turnuri se vedea o intrare pe unde se filtra o lumină plăcută. Disperat, își obligă ursul să treacă prin ea; Ulrica îl urmă.

Se trezi într-un coridor de unde plecau în jos rampe — undeva spre partea inferioară a clădirii. Pe rampe distinse cîteva figuri îmbrăcate din cap pînă-n picioare în haine roșii, perfect strînse pe corp, cu fețele acoperite complet de un soi de măști. Auzind sunetele produse de ghearele ursilor pe coridor, ele priviră în sus; una rîse și-i arătă cu degetul.

Posomorît, Arflane forță animalul să pornească în jos pe rampa cea mai apropiată. Aruncă o privire înapoi și văzu că Ulrica, după o scurtă ezitare, îl urma la rîndul ei. Viteza coborîrii deveni periculoasă; de două ori ursul aproape că alunecă peste marginea rampei și de cîteva ori aproape că-și pierdu echilibrul în șa. Cînd ajunseră la nivelul turnului inferior, indivizii mascați dispăruseră.

În clipa cînd Ulrica i se alătură privind cu o teamă respectoasă la straniile instrumente de pe pereți, Konrad realiză că orașul nu se mai mișca. Se holbă la lucrurile bizare: aparate de un anume tip. Unele semănau cu vechile cronometre și busole, pe altele clipeau niște litere ce nu semnificau nimic pentru el. Dar în acel moment, unica sa preocupare era să găsească o ieșire, cu toate că nu părea să existe vreuna. Aceasta să fi fost oare, la urma urmei, reședința lui Ice Mother? Erau oare creaturile îmbrăcate în roșu duhuri? De undeva se auzi iarăși un rîset ușor, apoi ecoul unui țipăt. Îl văzu pe Ulsenn coborînd rapid rampa, fluturînd în mînă un cuțit de spintecat balene; Arflane n-avea decît o suliță.

Konrad se răsuci să privească în ochii Ulricăi. Ea îi susținu privirea, apoi și-o coborî într-un fel de încuviințare mută.

Arflane își îndemnă ursul spre Ulsenn, care se repezi la el cu cuțitul. Blocă lovitura cu sulița și, în contact cu lama, aceasta se frînse, lăsîndu-l efectiv fără apărare. Ulsenn încercă neîndemînatic să-l lovească la gît. Nu nimeri și-și pierdu echilibrul. Arflane îi înfipse coada ruptă în grumaz.

Ulrica privea în tăcere; Ulsenn își duse mîna la rană, apoi se prăbuși încet de pe spatele ursului.

— S-a terminat și cu el, rosti Ulrica.

— Ți-a salvat viața, spuse Arflane.

Ea aprobă din cap.

— Dar acum s-a sfîrșit. Începu să plîngă. Arflane îi aruncă o privire jalnică întrebîndu-se de ce îl omorîse tocmai atunci pe Ulsenn și nu mai înainte, cînd el nu avusese încă șansa să își dovedească curajul. Poate tocmai de aceea: Ulsenn devenise un adevărat rival.

— Frumoasă vărsare de sînge, străine! Bine ați venit în New York.

Se răsuciră pe călcîie. O secțiune a peretelui dispăruse. În locul ei ședea o figură subțirică. Craniul exagerat de lung era acoperit cu o mască roșie. Prin deschizăturile materialului, doi ochi străluceau veseli.

Cu o mișcare instinctivă, Arflane își ridică sulița.

— Acesta nu-i New York. E un oraș funest.

Insul rîse ușor.

— Este într-adevăr New York-ul, deși nu orașul original prezent în legendele voastre. Acela a fost distrus cu aproape două mii de ani în urmă. Actualul se ridică lîngă amplasamentul inițial al așezării. Și îi este superior în multe privințe. Ați fost martorii unuia din avantaje.

Arflane își dădu seama că transpira. Își slăbi curelele hainei.

— Cine ești?

— Dacă te interesează cu adevărat, atunci îți voi spune, replică mascatul. Urmați-mă.

25

Adevărul

Arflane dorise să cunoască adevărul și de aceea fusese de acord cu planul inițial al lui Rorsefne; dar acum, pe măsură ce privea cercetător de jur împrejurul camerei luminoase, ținînd-o de mînă pe Ulrica, simțea că adevărul se va dovedi altceva decît putea el să accepte. Omul cu mască roșie părăsise încăperea. Pereții străluceau orbitor. La capătul cel mai îndepărtat al camerei se ivi un străin așezat într-un scaun. Purta aceleași haine roșii, însă părea aproape un pitic. Un umăr îi era mai ridicat decît celălalt.

— Sînt Peter Ballantine, zise el curtenitor. Pronunția îi era îngrijită, de parcă ar fi vorbit o limbă recent învățată. Luați loc, vă rog.

Arflane și Ulrica se așezară cu precauție pe banchetele capitonate. Tresăriră brusc cînd scaunul bărbatului alunecă înainte pînă la o distanță de unul sau două picioare față de ei.

— Vă voi explica totul, reluă bărbatul. Voi fi concis. După ce termin îmi veți putea pune întrebări.

Lumea decăzuse, iar în vest s-a întronat o stare maladivă, oamenii își pierdeau voința și în cele din urmă mijloacele de supraviețuire. O societate deosebită de stoici s-a dezvoltat în bazele polare ale Zonei Internaționale Antarctice, unde trăiau echipe de cercetători ruși, americani, scandinavi și din alte țări, și în Camp Century, orașul înființat de americani sub calota de gheață a Groenlandei. Natura, dezechilibrată de o serie de

războaie în Africa și Asia, începu cu rapiditate să-și formeze o peliculă protectoare de gheață pe suprafața distrusă a planetei. Ceea ce a grăbit instalarea glaciațiunii au fost în primul rînd bombele (Ei au denumit-o "Noaptea Nucleară", povesti Ballantine). Oamenii din cele două tabere polare au comunicat prin radio o bucată de vreme, radiația fiind prea puternică pentru a risca un contact personal. Dintr-un motiv sau altul, obligați de condițiile lor separate de viață, grupurile de supraviețuitori au ales modalități diferite de adaptare la schimbările intervenite. Oamenii din Antarctica au învățat să trăiască cu gheața, folosindu-și resursele ca să construiască corăbii capabile de a străbate suprafața Pămîntului fără combustibil; și-au ridicat așezări unde puteau locui fără a avea nevoie de instalații speciale de încălzire. Pe măsură ce gheața acoperea planeta, se deplasau treptat din Antarctica spre ecuator, pînă ce în final au ajuns pe platoul Matto Grosso—în opinia lor, un loc ideal pentru o așezare permanentă. Adaptîndu-se la noile condiții, ei au neglijat însă propriile studii, iar în decurs de cîteva sute de ani, credința în Ice Mother a înlocuit logica celei de-a doua legi a termodinamicii, care demonstrase ceea ce oamenii acum credeau din instinct—că pe viitor avea să domnească o gheață eternă. Poate că adaptarea celor din Antarctica a constituit o reacție mai sănătoasă decît cea a compatrioților lor din Arctica, care au încercat să se îngroape tot mai adînc în cavernele lor subterane, căutînd mijloace științifice de supraviețuire a vechiului mod de viață familiar.

Unul din ultimele mesaje trimise de oamenii din Arctica celor din Antarctica cuprindea și informația că cei din nord atinseseră stadiul tehnologic de a fi în stare să-și mute complexul habitațional mai departe spre sud, intenționînd să-l amplaseze în locul New York-ului. S-au oferit să-i ajute pe cei din Antarctica, dar aceștia au refuzat. Și-au demontat radiourile pentru a da alte folosințe pieselor. Se obișnuiseră cu noul mod de viață.

Așa că locuitorii Arcticii și-au perfecționat știința și condițiile de trai—rezultatul îl reprezintă orașul New York. Pe cît de repede înaintase gheața, pe atît de repede începuse de astă dată să se retragă.

— Vor trece cel puțin două sute de ani pînă la dezvelirea unor suprafețe mai importante de teren, explică Peter Ballantine. Cu toate acestea, animalele sălbatice încep să revină din zonele estice și vestice care nu au fost niciodată complet cuprinse de ghețuri.

Arflane și Ulrica primiră informațiile aproape fără vreo expresie. Arflane simțea cum se pierde încetul cu încetul—corpul și mintea îi erau ca paralizate.

— Primim cu plăcere vizitatori, în special din cele Opt Orașe, continuă Ballantine.

Konrad îl privi fix.

— Minți. Gheața nu se topește. Sînt erezii...

— Sînt doar cunoștințe științifice. Ce-i rău în a le prezenta?

Arflane rosti încet:

— Eu cred în gheața eternă, în doctrina care anunță că totul se va răci, că numai mila lui Ice Mother ne permite să trăim.

— Dar vezi cu siguranță cît de greșită e concepția, continuă blînd Ballantine. Societatea voastră a creat aceste idei pentru a supraviețui. În prezent nu mai are însă nevoie de o mitologie atît de riguroasă...

— Înțeleg, zise Arflane. Descurajarea care-l cuprinsese era imposibil de depășit; se părea că întreaga lui viață, din clipa cînd îl salvase prima dată pe Rorsefne, avusese drept țintă locul acesta. Renunțase treptat la vechile principii, se lăsase cuprins de emoții de om slab, întreținuse legături adultere cu Ulrica și se implicase prea mult în viața altora; totul se petrecuse ca și cum, uitînd regulile stabilite de Ice Mother, el însuși crease într-un anume fel New York-ul. Știa că ideea era absurdă, însă nu și-o putea scoate din minte. Dacă ar fi trăit conform codului său, Ice Mother i-ar fi alinat suferința în acest moment; dacă l-ar fi ascultat pe Urquart, ultimul discipol adevărat al lui Ice Mother, și ar fi mers alături de el, ar fi

descoperit New York-ul pe care se așteptau să-l găsească. Numai că pe Urquart îl omorîse, salvîndu-i viața Ulricăi. "Ai ucis tot ce" fuseseră ultimele cuvinte rostite de harponier înainte de a muri. De-abia acum înțelegea Arflane ce dorise să spună Lance-Lungă. Urquart încercase să-i schimbe cursul vieții, însă destinul îl dusese implacabil către Peter Ballantine și logica acestuia, către o viziune a Pămîntului în care Ice Mother era pe moarte, dacă nu chiar deja moartă. Dacă ar reuși să O găsească...

Ulrica Ulsenn îi atinse mîna.

— Are dreptate, de aceea se schimbă locuitorii celor Opt Orașe. Simt ce se întîmplă în lume. Se adaptează așa cum fac și animalele, chiar dacă cele mai multe dintre ele – balenele de uscat și altele asemeni lor – nu vor reuși să o facă la timp.

— Adaptarea balenelor la uscat a fost stimulată artificial, interveni cu oarecare mîndrie Ballantine. A fost un experiment, de care întîmplător a beneficiat poporul vostru.

Arflane oftă din nou, simțindu-se complet demoralizat. Își frecă fruntea acoperită cu sudoare și trase de curelele hainei, urînd căldura din cameră. Se întoarse și o privi pe Ulrica Ulsenn, clătinînd ușor din cap și bătînd-o afectuos pe mînă.

— Ai primit totul cu bucurie. Reprezinți ceea ce reprezintă ei. Și tu întruchipezi viitorul.

Ea se încruntă.

— Nu te înțeleg, Konrad. Ești prea misterios.

— Îmi pare rău. Își mută privirea, îndreptînd-o asupra lui Ballantine ce aștepta liniștit, așezat în scaunul său mobil. Eu sînt trecutul, îi spuse străinului. Bănuiesc că vă dați seama de aceasta.

— Da, rosti cu simpatie Ballantine. Te respect, dar...

— Dar trebuie să mă distrugi.

— Bineînțeles că nu.

— E de datoria mea să gîndesc așa, oftă Arflane. Sînt un om simplu. Un om de modă veche.

Ballantine îi spuse:

— Vă vom oferi o locuință să vă odihniți. Chicoti. Prietenii voștri barbari încă dau tîrcoale la suprafața orașului ca niște păduchi speriați. Ne vom da întreaga silință să îi ajutăm. Specialiștii noștri în hipnoză le vor fi fără îndoială mai de folos decît o simplă conversație.

26

Spre Nord

A doua zi, Peter Ballantine se plimbă cu Ulrica Ulsenn în grădinile artificiale ale orașului. După ce aruncase o privire asupra lor, Arflane refuzase să intre înăuntru. Acum stătea pe un coridor privind fix la mașinile care, după spusele lui Ballantine, reprezentau inima orașului.

— Exact așa cum strămoșii voștri s-au adaptat la gheață, așa trebuie să vă readaptați voi la dispariția ei. Ați venit aici în mod instinctiv, deoarece ați identificat nordul cu țara voastră de baștină. Firesc. Dar acum trebuie să mergeți iarăși spre sud, spre binele vostru și al copiilor voștri. Trebuie să transmiteți poporului vostru cunoștințele pe care vi le-am dat; va trece o bucată de vreme, însă treptat le vor accepta. Altminteri veți pieri, întorcîndu-vă la sălbăticie.

Ulrica încuviință din cap. Privea cu o plăcere crescîndă multitudinea de flori viu colorate, le adulmeca cu uimire mirosurile cu nările ei fine, neobișnuite însă cu astfel de parfumuri. Capul i se învîrtea; cu ochi strălucitori, îi zîmbi ușor lui Ballantine.

— Îmi dau seama că Arflane e tulburat, continuă Ballantine. Atitudinea sa dovedește o adîncă vinovăție — și e inutil. Aceste inhibiții au avut un scop ce nu mai există în prezent. De aceea trebuie să vă întoarceți, să le spuneți ce ați învățat.

Ulrica își desfăcu mîinile și arătă spre flori.

— Vor înlocui ele gheața?

— Ele și multe altele. Copiii tăi și ai lui Arflane le-ar putea

vedea dacă vor dori să călătorească chiar mai departe spre sud. Ar putea trăi într-o regiune unde totul crește în mod natural. Zîmbi, mișcat de bucuria copilărească ce i-o produsese grădina.

— Trebuie să-l convingi.

— Va înțelege, zise ea încrezătoare. Ce s-a întîmplat cu barbarii? Donal și restul grupului?

— A trebuit să folosim metode mai puțin subtile și probabil mai puțin durabile. Dar și ei vor ajuta la răspîndirea noilor idei.

— Aș fi vrut ca Arflane să fie aici, declară Ulrica. Sînt sigură că i-ar fi plăcut.

— Posibil, replică Ballantine. Ne întoarcem la el?

Arflane se ridică în picioare cînd îi văzu apropiindu-se.

— După ce terminați, aș vrea să fiu dus din nou la suprafață, spuse el distant.

— N-am intenția să te reții. Vă las împreună.

Părăsi culoarul. Arflane se îndreptă spre apartamentul ce-i fusese pus la dispoziție. Mergea încet, însoțit de Ulrica.

— Cînd ne întoarcem în Friesgalt, Konrad, ne putem căsători, spuse Ulrica luîndu-l de braț. Vei deveni Supremul Lord al Corăbiilor. Titlul îți va permite să-ți îndrumi poporul spre viitor, așa cum Ballantine vrea să procedăm. Konrad, vei deveni un erou, o legendă.

— N-am încredere în legende, își retrase el mîna cu blîndețe.

— Konrad?

Clătină din cap.

— Tu te întorci la Friesgalt, îi spuse el.

— Ce vei face? Trebuie să vii cu mine.

— Nu.

Făcu o mișcare de parcă ar fi vrut s-o îmbrățișeze, apoi se controlă.

— Dragostea noastră a fost imorală. Pentru asta am plătit. S-a terminat. Se încruntă, ca și cum și-ar fi auzit vocea pentru prima dată. Continuă aproape amuzat. Acum aparțin lui Ice Mother. Are toată loialitatea mea.

Ea îi sărută umărul. Porni înapoi spre grădină.

Epilog

Orașul se ridica încet la suprafață. Furtuna bîntuia pe întinderea de gheață. Vîntul șuiera printre turnurile înalte. Peter Ballantine o ajută pe Ulrica să se urce în cabina elicopterului ce urma s-o ducă cea mai mare parte a drumului înapoi spre Friesgalt.

Un freamăt confuz străbătu grupul barbarilor. Apoi ei încălecară pe animalele lor și conduși de Donal se îndreptară spre sud, de-a curmezișul cîmpiei. Donal avea o nouă învățătură de propovăduit.

Arflane îi urmări plecînd. Avea schiuri în picioare, două lăncii în mîinile înmănușate, viziera îi era ridicată, iar în spate purta o raniță grea.

Ulrica îl privi din mașina zburătoare.

— Konrad...

El îi zîmbi.

— La revedere, Ulrica.

— Nu te înțeleg. Unde te poți duce?

El făcu un gest spre depărtare.

— Spre nord. În căutarea lui Ice Mother.

Cînd elicele elicopterului începură să se învîrtă, se răsuci pe schiuri, înfipse lăncile în gheață și își făcu vînt înainte. Pe măsură ce căpăta iuțeală, se apleca tot mai mult pe schiuri. Începuse să ningă.

Elicopterul se ridică nesigur în aer, apoi se îndreptă spre sud. Ulrica privea fix pe geam silueta ce se deplasa în direcție opusă. Devenea tot mai mică și mai mică. Uneori era ascunsă de vîrtejurile de zăpadă, alteori se vedeau doar lăncile mișcîndu-se monoton în sus și în jos, pe măsură ce viteza lui creștea.

Curînd, ieși din raza ei vizuală.

Michael Moorcock este unul din cei mai prolifici şi mai populari autori britanici de anticipaţie. În decursul carierei sale a primit premiile Nebula, Guardian şi cel acordat de World Fantasy. Ca redactor-şef al revistei "New Worlds", Michael Moorcock este de asemenea unul din principalii promotori ai mişcării New Wave în science fiction.

SCHOONERUL GHEŢII

Schoonerul gheţII descrie evoluţia civilizaţiei într-o nouă Epocă a Gheţii. Atmosfera este în schimbare, în anumite regiuni temperatura creşte, legăturile dintre oraşe – puţine cîte mai sînt – se fac cu mare greutate prin intermediul unor corăbii cu pînze care alunecă pe stratul strălucitor de gheaţă pe nişte tălpice uriaşe. În căutarea unui ideal greu de atins, căpitanul Konrad Arflane întreprinde o călătorie iniţiatică spre New York, asemeni eroilor legendelor medievale arthuriene. Scrisă cu o minuţiozitate deosebită, ***Schoonerul gheţii*** constituie o capodoperă a literaturii de anticipaţie.

ISBN 973-9136-10-3

Lei 1150